

Huỳnh Độ Niên Hạ

Contents

Huỳnh Độ Niên Hạ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	31
18. Chương 18	33
19. Chương 19	35
20. Chương 20	36
21. Chương 21	39
22. Chương 22	41
23. Chương 23	43
24. Chương 24	45
25. Chương 25	47
26. Chương 26	50
27. Chương 27	51
28. Chương 28	53
29. Chương 29	55
30. Chương 30	57
31. Chương 31	60
32. Chương 32	61
33. Chương 33	63
34. Chương 34	65
35. Chương 35	67
36. Chương 36	69
37. Chương 37	72
38. Chương 38	75
39. Chương 39	78
40. Chương 40	80
41. Chương 41	82

42. Chương 42	84
43. Chương 43	86
44. Chương 44	88
45. Chương 45	90
46. Chương 46	92
47. Chương 47	94
48. Chương 48	96
49. Chương 49	99
50. Chương 50	102
51. Chương 51	104
52. Chương 52	107
53. Chương 53	109
54. Chương 54	111
55. Chương 55	113
56. Chương 56	116
57. Chương 57	118
58. Chương 58	120
59. Chương 59	123
60. Chương 60	125
61. Chương 61	127
62. Chương 62	129
63. Chương 63	132
64. Chương 64	134
65. Chương 65	136
66. Chương 66	139
67. Chương 67	142
68. Chương 68	144
69. Chương 69	146
70. Chương 70	149
71. Chương 71	151
72. Chương 72: Vì Thanh:	154

Huỳnh Độ Niên Hạ

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, mỹ cường công x ôn nhu thụ, huỳnh độ niên hạ, ngược tâm, HE. Người dịch: KemVốn Kỳ Diễm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huynh-de-nien-ha>

1. Chương 1

Là hạnh phúc thì gia đình nào cũng vậy, riêng có bất hạnh, thì chẳng gia đình nào giống nhau.

Gia đình tôi đã từng là một gia đình hạnh phúc. Dù không giàu có, cuộc sống hết sức bình dị, một ngôi nhà nhỏ cỡ 60 mét vuông gồm 2 phòng ngủ, một phòng của ba mẹ, một phòng cho tôi. Tuy rằng chật chội, nhưng lại thực ấm áp.

Tôi từng rất thỏa nguyện về một mái ấm như thế.

Cho đến năm lên mười một tuổi, ba gặp gỡ phụ nữ bên ngoài. Người phụ nữ đó là tình đầu, người mà sau này ba vẫn không thể quên. Bọn họ chia tay vốn vì bị ngăn cản, sau đó người phụ nữ ấy li hôn, một mình mang theo con trai sống một cuộc sống cơ cực, sau cùng gặp lại ba tôi.

Nhìn thấy nước mắt yếu đuối của người phụ nữ ấy, ba tôi dao động, thế rồi nói li hôn với mẹ.

Mẹ không chấp nhận.

Mẹ tôi là một người có vẻ người nhu hòa nhưng thực chất bên trong rất cứng rắn. Mẹ cùng ba kết hôn, thế nhưng chưa từng biết đến bạn gái trước kia của ba, cùng ba ở một chỗ gần ấy năm, vẫn cứ ngỡ bản thân hạnh phúc.

Đêm hôm đó lần thứ ba ba kiên quyết đòi li hôn, mẹ tôi đã nhảy lầu tự vẫn. Tôi không tận mắt trông thấy mẹ khi ấy, nhưng nghe những người hàng xóm quanh đó kể, mẹ vẫn mở mắt, trân trân nhìn bầu trời, chết cũng không nhắm mắt.

Lúc mất đi mẹ, tôi vẫn luôn bình tĩnh, thế nhưng cảm giác được hạnh phúc của mình như bị dập nát. Thế giới như hoàn toàn sụp đổ, tất cả bầu trời mang màu xám ngắt.

Ở lễ tang tôi không khóc, mà ba cũng vậy, yên tĩnh đến dị thường.

Mẹ đi chưa tròn hai tháng, ba kết hôn. Người phụ nữ đó, mối tình đầu của ba- dì Mạnh, dọn tới sống trong ngôi nhà 60 mét vuông nho nhỏ của chúng tôi, cùng với đứa con trai lớn hơn tôi hai tuổi.

Dì không xinh đẹp, nhưng trong mắt tôi, dì có dáng người thon thả, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh tế. Thế nhưng kém xa so với người mẹ ôn nhu, lúc nào cũng mỉm cười của tôi.

Tôi không cùng dì chào hỏi, mà dì khi bước vào căn nhà này cũng chẳng để ý đến tôi. Ba tôi lúc đó đứng một bên, vẻ mặt xấu hổ mà cười.

Theo sau là con trai của người đó, may mà đứa trẻ đó cùng mẹ mình cũng có nét không giống, khí chất một trời một vực. Đứa trẻ ấy có đôi mắt đen láy, cái mũi cao, khuôn mặt rất anh tuấn. Nhìn đến tôi, chẳng hiểu sao đôi mắt đen ấy sưng lại một chút, tiện đó lễ phép nở nụ cười.

Anh cười cũng rất đẹp, rất ôn nhu, chỉ là làn da có hơi trắng bệch, thoát nhìn như không khỏe mạnh cho lắm.

“Xin chào. Em là Tiểu Diễm sao?” Anh vươn tay tới.

Tôi không động, cũng không đáp lại. Ba bước tới cạnh tôi, xoa đầu, kì thật là tạo áp lực hơn cho tôi mà thôi. “Tiểu Diễm, mau gọi anh đi.”

“Anh.” Tôi ngoan ngoãn bước về phía cánh tay người con trai xa lạ đó.

Từ ngày mẹ mất, trải qua mấy tháng biến cố, tôi đã hiểu ba tôi đã bạc tình, đã lạnh nhạt với mẹ nhường nào. Tình cảm với người phụ nữ kia cũng không tốt, khoảng thời gian đó khi người tôi gọi là dì Mạnh đó tới, tôi đã vô lực phản kháng rồi.

Đúng vậy, tôi vì mẹ mình kêu oan uống cũng không có sức. Liền đó phải tiếp nhận cuộc sống có thêm người phụ nữ này, cùng với một người anh trai, tạo thành một gia đình mới.

Cũng vì trong quãng thời gian đen tối sau khi mẹ mất, tôi bị ba đánh đến sợ. Tôi nhận ra rằng mạng sống của mình với mẹ tôi, căn bản chẳng thể so sánh với người phụ nữ kia, cho nên tôi im lặng.

Dẫu sao đây cũng là cái gia đình mà ba chọn, ba yêu ai thì đem người đó tới chung sống, khiến tôi có thêm một người dì, cả một người anh, không hề gì.

Anh nghe tôi gọi liền mỉm cười ngượng ngùng. “Tiểu Diễm, trông em tốt quá.”

Tôi cười, nói: “Đúng vậy. Giống mẹ.”

Tôi nói xong câu đó, biểu tình của ba và dì Mạnh đều không được tự nhiên.

Chính là tôi cố ý khiến cho họ lộ ra vẻ không được tự nhiên. Nhưng họ làm sao mà nói được gì chứ? Bởi vì tôi nói cũng chẳng có gì sai cả, con lớn lên giống mẹ là chuyện thường tình, ba cũng chẳng đánh tôi được, dù sao tôi nói cũng rất tử tế.

Ba ho khan vài tiếng, bảo: “Tiểu Diễm, trong nhà chỉ có hai phòng ngủ, giường của con cũng lớn nên sau này anh trai sẽ ở cùng phòng với con. Con có người ngủ cạnh, đêm cũng không sợ gặp ác mộng.”

“Em ngủ hay gặp ác mộng sao?”

Dì Mạnh lập tức hỏi ba tôi: “Tiểu Viễn thân thể không tốt, nửa đêm thường bị đau dạ dày, thường phải ăn gì đó hoặc uống nước ấm, để nó ngủ cùng người khác cũng không yên tâm.”

“Nhưng nửa đêm anh muốn ăn hay uống gì đó, không phải sẽ ảnh hưởng đến cháu sao? “

“Tiểu Diễn! Không xen vào người lớn nói chuyện.” Ba tôi trắng mắt liếc tôi một cái, lại quay sang cười hiền với người phụ nữ kia. “Tiểu Diễn bình thường ngủ rất ngoan, ngủ cũng sâu nên sẽ không ảnh hưởng đến Tiểu Viễn đâu. Hơn nữa nhà cũng chỉ có hai phòng, không có chỗ nào khác có thể ngủ được”

“Không sao. Con ngủ sofa phòng khách.” Tôi phẩy tay, chê tôi ngủ làm ảnh hưởng đến người khác sao? Tôi còn chưa nói gì đâu! Cũng không phải anh ruột, ai muốn cùng con của người đã hại chết mẹ tôi ngủ chung?

“Nếu như vậy...” Dì Mạnh có vẻ mừng rỡ, thế nhưng chưa nói hết con trai dì đã xen vào. “Không nên không nên! Sao có thể như vậy được? Tiểu Diễn không thể ngủ sofa, có ngủ thì con sẽ ngủ sofa.”

Sau đó liền bị mẹ mắng: “Đứa nhỏ này! Con nhìn con xem! Con như vậy thì nhượng gì được cho ai? Thân thể như vậy ngủ phòng khách làm sao được? Bị cảm lạnh thì ai lo?”

“Được rồi, được rồi. Không nên thảo luận việc ngủ phòng khách a.” Ba vội đến hòa giải. “Ngủ cùng nhau đi. Giường Tiểu Diễn lớn mà, ngủ cùng có sao đâu? Ngủ chung, ngủ chung. Hai anh em cùng ngủ. Thói quen sinh hoạt cùng nhau trao đổi là được rồi. Nhiều thêm cái chăn, cái gối có gì đâu.”

“Vậy...” Anh lên tiếng. “Nếu Tiểu Diễn không để ý...”

Trong lòng tôi lúc ấy cảm thán, hỏi han gì nữa a? Ngẫm cũng biết làm sao tôi có thể không để ý? Anh nếu thấy tôi không để ý, thì tôi hẳn là một đứa lật mặt với chính người mẹ của mình. Nghĩ tôi khua chiêng gõ trống nhiệt tình đưa mẹ đi sao?

Chỉ là, lời này tôi chẳng thể nói ra. Cười lạnh một tiếng, tôi vẫn lễ phép nói: “Sẽ không để ý, dù sao anh cũng là anh trai.”

Nghe tôi nói thế, hẳn nở nụ cười an tâm, nhìn đáng vẻ dường như rất vui.

Cứ như vậy, tuy rằng lúc đó chưa từng nghĩ đến, tôi cứ như vậy, trước tình huống gặp mặt bất hạnh này, gặp được người quan trọng nhất cuộc đời mình.

Nhà tôi không giàu, nhưng cuộc sống đầy đủ. Thế rồi một ngày sự bình yên bị đập phá, giông bão nổi lên. Cho dù hết thầy đi qua, ngôi nhà khôi phục lại vẻ bình yên của nó, nhưng là với tôi đó chỉ là cái vỏ, bên trong đã vỡ nát cả rồi. Huống chi từ khi mẹ đi, ngôi nhà này cũng như mẹ khi đó đi mà không nhắm mắt, như bị nguyên rửa, bắt đầu xảy đến nhiều chuyện.

-Hết chương 1-

2. Chương 2

Tối đó, với những người tạo thành cái gọi là gia đình mới, lần đầu tiên cùng nhau ăn bữa cơm.

Bữa cơm đó tôi cố giành thức ăn ngay trước mặt người phụ nữ đó, đổi lại ánh mắt khó chịu của dì. Dì cũng cố gấp thức ăn ngon trên bàn vào bát con trai mình.

“Tiểu Diễn ăn chậm thôi! Có ai giành với con sao!” Ba tôi mắng. “Con xem đồ ăn ngon con đều lấy, sao không nhượng cho anh với! Con xem anh lễ phép, cũng không cùng con tranh giành!”

“Ba cũng không trách con được, ai bảo dì Mạnh nấu ăn ngon thế? Hơn nữa ai bắt anh trai ăn chậm vậy? Con cũng mới ăn có nửa bát, bình thường đều là hai!”

“Dạ dày Tiểu Viễn, ăn gì cũng phải chậm chậm.” Dì Mạnh xem chừng thấy tôi khen đồ ăn nên có vẻ cao hứng, nên cũng không tiện nói mấy lời không nên, nhưng vẫn là lo lắng con mình không được ăn đồ ngon. “Nhai chậm nhai kỹ cũng tốt, con cũng ăn chậm thôi, ăn nhanh sẽ không hấp thụ tốt.”

Yên tâm, tôi có không hấp thu tốt thì vẫn tốt hơn con trai dì. Tuy đồ ăn dì nấu, nhưng đồ ăn chẳng phải của nhà tôi? Ai ăn mà không phải trả tiền? Ai mới là chủ? Lúc ấy tôi nghĩ, vốn là tôi ăn thịt cá, bọn họ ăn cháo trắng!

Tôi mỉm cười ngoài mặt, bắt đầu thấy ghê tởm người phụ nữ này. “Dì Mạnh yên tâm, tuy là không hấp thu tốt nhưng tiêu hóa cũng tốt lắm. Mặc kệ là ăn gì vẫn tiêu hóa được, ăn bao nhiêu cũng tiêu hóa được, đi vệ sinh xong rồi thì có gì không được?”

Ba của tôi cả giận. “Tiểu Diễm, người khác đang ăn cơm! Lúc ăn cơm sao lại nói vậy.”

Ba chưa nói xong, anh trai ngồi bên kia bàn bỏ bát xuống, mày nhíu lại, nôn khan.

Không phải đi? Nghe vậy cũng có thể nôn khan? Tôi đây cảm thấy mình vừa thành công lớn lắm. Dì Mạnh gặp đến độ muốn chết: “Tiểu Viễn, Tiểu Viễn, con không sao chứ?”

“Tiểu Diễm! Xem đi! Tại ai!” Ba quát.

“Không sao...không sao..mẹ, ba.” Anh trai sắc mặt trắng bệch, mày nhíu lại. “Chỉ tại dạ dày không tốt, đột nhiên thấy trướng. Không phải tại Tiểu Diễm.”

“Vậy...ăn cơm xong mau chóng uống thuốc. Ăn thêm một chút đi? Không sẽ ảnh hưởng đến dạ dày.”

“Không...mẹ, bụng không thoải mái.” Hắn suy yếu lắc đầu. “Con đi nằm một chút.”

“Cũng không uống thuốc sao? Thôi được rồi, để mẹ đi trải đệm.”

Tôi mặc kệ bọn họ, ở trong phòng khách vừa xem tv vừa làm bài tập. Dì Mạnh ra ra vào vào, vẻ mặt lo lắng. Trong khi đó tôi lại nhàn nhã như không có chuyện gì. Phỏng chừng muốn kiếm chuyện để ba mắng tôi một trận, dì bảo: “Học tập thì phải nghiêm túc! Vừa học vừa xem tv là cái kiểu gì?”

“Không có việc gì, nó còn nhỏ, như vậy là bình thường.” Ba thay tôi nói. “Hơn nữa thành tích học tập vẫn tốt lắm, quản chặt quá không bằng cứ để nó thoải mái quan trọng hơn.”

“Hừ.” Dì nói. “Đến lúc quản nghiêm cũng đã muộn.”

Lòng tôi lại cảm thán, dì cũng chẳng phải mẹ tôi, lấy quyền gì quản chuyện học hành của tôi? Con dì cũng lên giường ngủ rồi cơ, còn chẳng làm bài tập cơ, thì thành tích thế nào? Có phải vì vậy mà tâm lý không cân bằng?

“Đúng rồi, Tiểu Diễm.” Ba đột nhiên nói. “Anh trai ngày mai sẽ chuyển đến lớp con, con phải giúp đỡ anh trai nhiều.”

Tôi cảm thấy đau đầu: “Lớp con? Sao thế được?! Không phải hơn tuổi con sao?”

Ba thở dài. “Thân thể nó không tốt, đi học chậm hai năm.”

“Này, con bảo.” Tôi buồn rầu đáp. “Có thể chuyển tới lớp khác không? Ba xem anh cao như vậy, lại học cùng một lũ nhỏ hơn, có anh trai gốc con sẽ bị cả lớp cười a!”

“Con nói ai gốc a!” Tôi còn chưa nói hết dì đã bước tới, cao giọng hỏi.

“Được rồi Tiểu Mộng, con nhỏ không hiểu chuyện, không cần tranh cãi với nó.” Ba tôi khuyên nhủ dì.

“Nhưng mà, nhưng mà làm sao nó có thể nói Tiểu Viễn như thế!” Liếc tôi một cái, sau đó dì khóc. “Tiểu Viễn thân thể không tốt, rất tội nghiệp cho nó. Nhưng Tiểu Viễn rất thông minh, nếu không phải do sức khỏe...cũng...cũng không phải đi học muộn hai năm! Nó là cái gì mà có quyền nói Tiểu Viễn thế.”

“Tiểu Mộng, em đừng khóc.” Vừa dỗ dành người phụ nữ đó, ba cũng không quên răn tôi. “Đi đi đi, tắm rửa sớm rồi đi ngủ đi. Ngủ tử tế cho ba, nếu ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh, xem ngày mai ba có cho con một trận không!”

Tôi coi như thắng lợi làm cho người phụ nữ kia khóc, đi tắm xong liền đứng trước cửa phòng mãi.

Thật tình...rõ ràng là phòng của tôi, thế nhưng chẳng muốn bước vào..

Hít sâu một hơi, đẩy cửa.

Đèn nhỏ ở đầu giường mờ nhạt nhưng vẫn nhìn rõ mọi thứ. Nhìn lên giường, tiện cười một cái, dì Mạnh này cũng thật nực cười...Rõ ràng là giường của tôi, anh trai lại nằm chính giữa, chiếm nguyên một cái giường. Tuy rằng anh nhắm mắt, nhưng lông mày nhíu lại như vậy, hẳn là vẫn chưa ngủ. Mà chăn gối của tôi căn bản cũng không ở trên giường, bị thu lại để cả trên ghế. Đây là ý tứ gì? Làm người xấu cũng không đến nỗi bày tỏ hẳn thế chứ?

-Hết chương 2-

3. Chương 3

Thế rồi, tiện đó phát hiện...cái chăn mà anh đang đắp...cái chăn mẹ tôi thích nhất, cũng là cái chăn tốt nhất.

Nháy mắt đó tôi muốn đập phá, ném vứt mọi thứ. Mắt tôi nhìn anh chăm chăm, trong lòng lại nói, là con của dì, lấy quyền gì dùng chăn của mẹ tôi?

“...Tiểu Diễm?” Dường như cảm nhận được ánh mắt đặt trên người mình, anh mở mắt.

Tôi nhìn anh, cười lạnh. “Anh trai này, anh ngủ như vậy, em ngủ ở đâu?”

“A...thật xin lỗi...” Anh tựa hồ lúc đó mới phát hiện mình nằm giữa giường, vội vàng nằm lui về một bên, nhưng vừa động vài cái liền đau cho nên mồ hôi lạnh đầy người.

Tôi liếc đến bên giường, toàn thuốc là thuốc.

Dì Mạnh đẩy cửa bước vào, cầm theo cốc nước ấm, thấy con mình động liền liếc tôi một cái, sau đó bảo anh: “Tiểu Viễn! Con lộn xộn cái gì! Nào, uống thuốc. Trước lúc ngủ mẹ đun sữa ấm cho nữa nhé?”

“Mẹ...” Anh lắc đầu. “Con không muốn ăn uống gì đâu. Không cần phiền thế, mẹ đi ngủ đi...”

“Không sao. Không uống sữa hay ăn ít cháo? Cơm tối ăn cũng như không, để mẹ nấu một chút...”

Thật sự...! Anh đã nói không thể nhưng dì cứ một bên nói làm tôi ong ong hết cả đầu. Còn nhớ mang máng dì từng nói buổi đêm anh phải ăn hay uống gì đó, chẳng lẽ người phụ nữ này muốn cả đêm cứ đi ra đi vào phòng tôi như vậy?

Tôi không cần ngủ sao?

“Dì Mạnh, đây là phòng của anh, cũng là phòng của cháu. Dì cứ tùy tiện ra vào như vậy cũng không hay đi? Riêng tư của người khác vẫn cần tôn trọng một chút.”

Nghe tôi nói thế, dì nhếch mép cười. “Con còn nhỏ như vậy thì có cái gì riêng tư? Thật buồn cười.”

À, tôi là một đứa nhỏ đúng không?

Dì lại ra ngoài đun sữa cho hẳn, tôi trong này bắt đầu cởi quần áo, cởi đến không còn gì thì thôi.

“Tiểu...Tiểu Diễm, em làm gì vậy?” Anh ta chẳng hiểu sao đỏ mặt, nhìn đi chỗ khác.

“Đều là con trai anh để ý làm gì.” Thật sự, anh như thế khiến tôi có chút ngượng. Nhưng mà anh ngây thơ như thế làm gì? Mẹ anh có ngây thơ đâu.Mẹ anh nếu như tâm cũng như anh vậy, thì đã không chen chân vào hạnh phúc gia đình người khác.

“Anh yên tâm, em cũng không phải cởi cho anh xem. Là cho mẹ anh nhìn! Mẹ anh không phải nói em là một đứa trẻ thì cần gì riêng tư sao? Được a! Không riêng tư nữa! Ai sợ ai! Sau này chỉ cần mẹ anh lại tùy tiện như thế em sẽ không mặc gì lẩn đi lẩn lại trong phòng. Muốn nhìn thì cứ vào, đứa trẻ mười một tuổi này sẵn lòng cho mẹ anh nhìn đến năm hai mươi một tuổi, đến lúc đó em đáng nhìn còn tốt hơn ba, muốn nhìn thì cứ nhìn, để xem cuối cùng nhìn ai.”

“Tiểu Diễm...em nói cái gì?” Nhìn anh bây giờ có vẻ không thoải mái lắm, thanh âm rõ là chột dạ, lại vẫn miễn cưỡng mà mềm mỏng nói chuyện với tôi. “Mẹ anh đôi lúc có chút...Anh thay mẹ xin lỗi được không? Thật xin lỗi. Em đừng giận.”

Nếu muốn xin lỗi tôi, không bằng ngay từ đầu cản trở mẹ mình đến với ba tôi đi, đừng làm cho gia đình tôi tan nát như vậy. Bây giờ xin lỗi để làm gì? Nếu xin lỗi có thể khiến mẹ quay về, tôi cũng sẽ nhận lời xin lỗi ấy!

Bảo tôi đừng giận, nhưng nhìn anh ta như thế tôi lại càng giận.

Thái độ kiêu ngạo của mẹ anh quá đáng ghét, thế nhưng ở anh lại không có điều đó, anh vô tội. Nghĩ đến đó khiến tôi khó chịu trong lòng.

Không để ý tới anh nữa. Tôi tức giận nằm một bên, cũng không thèm lấy chăn. Anh nằm bên cạnh, nhìn tôi một chút, sau đó lại nằm dịch ra một chút, lại nhìn trộm tôi, thấy tôi không để ý anh, yên lặng, xốc một góc chăn hướng tôi.

Tôi ngạc nhiên. Làm gì vậy?

Đây là muốn bảo tôi đắp chăn cùng? Ai thèm cùng đắp chung ổ chăn chứ!

“Tiểu Diễm...Em đắp chăn đi. Không mặc quần áo, cũng không đắp chăn, sẽ lạnh.”

Đương nhiên lạnh! Đang mùa đông nên tôi đã sớm nổi da gà. Nhưng đây không phải cố ý để lát nữa người phụ nữ kia vào sẽ nhìn thấy hết sao?

Nhưng mà...người phụ nữ đó nấu sữa biết bao giờ mới vào? Tôi chẳng phải chết công trước sao? Đây là anh ta xốc chăn bảo tôi đắp cùng, nếu mẹ anh ta nhìn thấy lại tưởng tôi tranh chăn với anh ta, hẳn sẽ thú vị đi?

Thế là tôi chui cả người vào chăn.

Anh mặc áo ngủ, cho nên người ấm hơn tôi nhiều. Vì thế tôi liền vươn tay sang bên người anh, chợt nghe thấy anh kêu lên: “Này...Tiểu Diễm, đừng đụng vào bụng, đau.. dạ dày anh..”

Đúng lúc này, dì Mạnh bước vào.

-Hết chương 3-

4. Chương 4

“Con làm cái gì! Làm cái gì a! Sao lại đắp chăn của Tiểu Viễn! Tiểu Viễn không sao chứ? Dạ dày lại đau sao? Có phải nó...” Dì kêu lên, kéo tay tôi ra khỏi người anh khiến cả cánh tay tôi đau nhức.

“Mẹ! Không phải Tiểu Diễm sai. Con từ đầu đã đau rồi không phải sao.”

“Sao không mặc quần áo?” Lúc này dì mới để ý tôi không mặc gì, kinh hãi hỏi. “Quần áo đâu?”

“Haha, dù sao cháu cũng là một đứa nhỏ, mặc với không mặc quan trọng gì?” Tôi cười, đến lấy chăn gối của mình ở trên ghế. “Được rồi, cháu ra phòng khách, hai mẹ con dì cứ ở đây mà mẫu tử tình thâm đi. Chào.”

“Tiểu Diễm, đợi...”

Đóng cửa phòng lại, thanh âm mơ hồ muốn giữ tôi lại của anh trai cũng ở lại trong đó.

Nằm ở sofa, tôi tưởng đêm nay thế là xong, không ngờ nghe thấy tiếng anh trong phòng đang tranh cãi với dì, cụ thể nói gì thì tôi không nghe rõ, nhưng câu cuối cùng, đại khái là “Không được. Không thể để Tiểu Diễm ngủ phòng khách!”

Thế rồi cửa phòng mở ra, anh ôm bụng bước ra ngoài. Tôi cũng chẳng rõ trong lòng thấy thế nào, liền xoa người vào sofa ngủ, không thèm để ý.

“Tiểu Diễm, về phòng ngủ đi.” Anh kéo kéo góc chăn của tôi.

Nghe tiếng bước chân, đoán dì Mạnh cũng đi ra theo, đối với sự kiên quyết của con trai hẳn là người phụ nữ đó chẳng làm gì được ngoài việc than thở.

“Không. Ngủ ở đây rất tốt.”

“Tiểu Diễm...anh...ô..”

“A! Tiểu Viễn, Tiểu Viễn, đau sao?” Dì lại bắt đầu ồn ào khiến tôi không chịu nổi. “Tiểu Viễn, kính nhờ con trở về phòng ngủ đi! Con không vào, Tiểu Viễn đứng đây thân thể như thế làm sao chịu được? Tiểu Viễn, Tiểu Viễn.”

Ha, cầu tôi sao? Người phụ nữ này cầu tôi sao?

Phía sau truyền đến tiếng hít thở khó nhọc của anh, tựa như quả thật không ổn. Tôi nghĩ, kì thật anh trai cũng không làm gì sai với tôi cả, trái ngược còn rất bên vực tôi. Vậy nên không về phòng cũng có chút không được, hơn nữa nếu anh bị cảm lạnh hay gì gì đó thì tiếng xấu đổ hết lên đầu tôi. Thế là tôi đứng dậy, cố ý ở trước mặt dì Mạnh chậm rãi thu chăn thu gối, sau đó về phòng.

Buổi đầu tiên ngủ cùng anh, tôi ngủ không yên.

Tuy là ngủ ở hai ổ chăn riêng thế nhưng mơ màng lúc ngủ tôi vẫn cảm giác được thân thể anh phát run. Thân thể anh rốt cuộc yếu đến thế nào? Tôi từ nhỏ khỏe mạnh, ít khi ốm đau gì cho nên thực không hiểu biết gì về tình trạng thân thể ốm yếu.

Sau đó vẫn mơ màng mơ màng, tựa hồ anh ngồi dậy, lại nằm xuống ngủ, sau đó lại ngồi dậy, lại nằm xuống,...

“Làm sao thế?” Mấy tiếng liền như thế, tôi thật chịu không nổi mà hỏi.

“Tiểu Viễn, anh..” Anh trai khó khăn đáp. “Anh...muốn uống nước.”

“Bên ngoài có.Mấy bình đó đều là nước sôi để nguội.”

“Chính là...” Anh nhỏ giọng. “Anh phải uống nước ấm.”

“Anh sao nhiều chuyện vậy? Nước lạnh nước ấm đều không phải nước sao? Em từ nhỏ đến giờ nửa đêm uống nước lạnh cũng không sợ, anh được chiều quá rồi.” Anh không nói gì nữa.

“Mà...muốn uống nước ấm thì đi đun a? Anh có thời gian ngồi dậy, nằm xuống mãi như thế sao không đi đun nước?”

“Tiểu Viễn, xin lỗi, anh...anh..dạ dày đau, không đi ra được.” Mãi một lát sau, anh mới đáp như vậy.

Nghe giọng anh lúc ấy ủy khuất vô cùng, làm tôi chỉ muốn nhéo cho anh vài cái. Đi ra còn không được? Anh xem chừng thật sự yếu ớt so với bà mẹ của mình. Anh là Lâm Đại Ngọc chuyển thế sao?

Đáng tiếc, anh ta đúng là không tự ra đun nước được, ta hít sâu một hơi, xoay người bước xuống giường. “Được rồi được rồi.”

“Tiểu..Tiểu Viễn, em đi đâu?”

“Đi đun nước cho anh! Anh chẳng phải muốn uống nước ấm sao!”

Mặc dù tôi chẳng muốn làm, nghĩ cũng không nên làm, thế nhưng anh trai cứ như vậy tôi cũng không ngủ yên. Mai còn là ngày đầu quay lại trường sau kì nghỉ đông, anh còn chuyển đến lớp tôi, tôi chịu được bao nhiêu phiền toái của mẹ anh? Muốn bình yên thì đi đun nước, không thì sáng mai chẳng biết ba có lại cho tôi một trận đòn không bước ra khỏi cửa hay không.

Mẹ anh là khắc tinh của mẹ tôi. Anh vì thế cũng là khắc tinh của tôi nốt! Quả là trời sinh vô quỷ dày có móng tay nhọn.

Nếu không vì bộ dáng đang bệnh đó, tôi đã để cho anh chết đau một chỗ.

-Hết chương 4-

5. Chương 5

“Này, Tiểu Viễn.” Vừa đến cửa, anh lại gọi tôi lại. “Tiểu Viễn, bên ngoài lạnh, mặc quần áo vào đã.”

“Không cần.” Thật phiền toái. Nửa đêm cũng chẳng có ai thèm nhìn đâu. Huống chi mẹ anh thấy là tốt rồi, nhìn về mặt đó vẫn vạ.

Bên ngoài quả thực lạnh, tôi nhanh chóng vào bếp đun nước.

“Hắt xì.”

Lạnh thật đấy, hết kì nghỉ đông rồi mà vẫn thế này.

Đang run run, áo bông từ phía sau phủ lên người tôi. Vừa quay lại nhìn, là anh phủ áo lên người tôi.

“Đây không phải rõ ràng anh tự mình đi xuống bếp được sao?!”

Còn đang định nói tiếp, anh trai liền ôm bụng ngồi thụp xuống, nếu không có tôi đỡ thì đã quỵ hẳn xuống sàn.

Đây không phải diễn kịch đi? Thân thể thật kém như thế?! Tôi lập tức im bật.

“Anh...rốt cuộc bị bệnh gì?” Lúc đưa anh về phòng rồi tôi mới hỏi.

“Dạ dày, đường ruột. Từ nhỏ đã mắc, cũng không chữa trị, lúc phát bệnh rất đau, nhưng quen rồi...”

Lúc anh cất giọng đáp, tay gắt gao ôm lấy bụng, trên trán đầy mồ hôi lạnh.

Anh nói cũng không rõ ràng, tôi đối với bệnh này bệnh kia cũng chẳng biết gì, đại khái là bệnh dạ dày đi. Nhưng mười ba tuổi mà đã thế này, sau này còn thế nào?

Để anh nằm xuống giường xong, tôi đi lấy nước nóng hòa cùng nước nguội đun sôi, mang một cốc nước ấm đến cho anh.

Anh cầm lấy cốc, uống vài ngụm nhỏ, sau đó ngẩng đầu, ngốc lăng nhìn tôi.

“Anh nhìn cái gì?”

“Tiểu Diễn...cảm ơn em. Em thật tốt.” Ánh mắt anh lúc ấy thật sáng, dường như xung quanh bao trùm bởi màn đêm, nhẹ giọng nói với tôi.

Nhưng tôi mới không cần lời “thật tốt” ấy. Người tốt rồi sao? Như mẹ tôi?

Kì thật lúc đó muốn nói mấy lời này cho anh ta nghe, nhưng không biết sao, tôi không nói nên lời. Có lẽ bởi vì cho đến nay, ấn tượng mà anh để lại cho tôi, ngoài chút phiền toái thì không đến nỗi tệ.

Bản tính anh có thể nói là lương thiện, ít nhất so với mẹ anh thì tốt hơn nhiều lắm, cho nên càng ngày tôi càng ghét người phụ nữ đó, chán ghét đến cực độ. Tuy sự ghét bỏ ấy có lây lan sang cả anh, nhưng cũng không khỏi thấy anh đáng thương khi nhìn thấy bộ dạng đó nằm trên giường.

Mặc dù cố không nói ra mấy lời không tốt, tôi vẫn là có nghĩ đến, chỉ là nhịn lại.

Anh trai uống nước xong tôi liền tắt đèn, nằm xuống, chuẩn bị tiến vào mộng đẹp, lại thấy anh nhích lại gần tôi, bảo “Tiểu Diễn, anh lạnh.”

“Lạnh? Anh đắp cái chăn ấm nhất rồi đó? Không thì đắp chăn thử xem, em còn chưa kêu lạnh.”

“Nhưng mà...thật sự lạnh.”

Nghe giọng điệu run run của anh, thế rồi cũng phải chấp nhận sự thật, đúng là anh đang lạnh.

Tôi thấy anh ta thực phiền, nhưng cũng như chuyện nước ấm kia vậy, không giải quyết sẽ càng phiền.

“Đưa bàn tay lại đây, em xoa cho anh.”

“Ừ...” Anh cũng không từ chối, đưa tay vào trong chăn của tôi.

Tôi bắt lấy bàn tay đó, quả thực lạnh, lòng bàn tay còn ra mồ hôi. Bởi vì toàn thân phát run cho nên đôi tay anh cũng run theo, tôi chợt nghĩ, không phải bị cảm rồi chứ?

Tôi sức khỏe tốt, nằm cạnh người bị cảm cũng không sao. Nhưng là...

Người bên cạnh là anh trai, nếu đây mà là một em gái đáng yêu, nửa đêm để ta xoa xoa bàn tay nhỏ thì cảm giác cũng còn tốt...cũng gọi là chiếm tiện nghi...

Người tôi thân nhiệt cao hơn, tay anh cũng từ từ ấm lên. Thế nhưng sờ đến cổ tay lại vẫn lạnh toát, khăn trương nắm lấy tay tôi.

Tôi thở dài, xoa xoa cho anh. Thuận tay sờ sang bên người anh, tôi sửng sốt. Trách không được! Như thế này sao có thể không lạnh! Áo anh ướt đầm mồ hôi, sao mà không lạnh.

-Hết chương 5-

6. Chương 6

“Thế này xoa mãi bao giờ mới ấm! Anh lại đây, sang chăn bên này. Cởi quần áo rồi lại đây.”

“...Hả?”

“Người như vậy biết khi nào ấm! Cứ thế này đến sáng luôn sao? Chỉ có hôm nay mới thể thôi nhé, sang bên chăn này, nhanh một chút, em mà thay đổi chú ý anh lạnh chết cũng đừng kêu!”

“Nhưng mà...” Anh dịch ra khỏi ổ chăn của mình. “Nhưng mà em không mặc quần áo, anh lại cởi...”

“Làm sao, mặc áo ngủ của em là được chứ gì? Đều là con trai anh tính toán cái gì?” Tôi vươn tay đến bên ghế lấy chiếc áo của mình, quăng cho anh.

Đổi áo ngủ xong, anh chui vào ổ chăn của tôi, nằm co lại, tránh xa tôi. Tôi dĩ nhiên hết nói nổi, đem anh kéo lại. Đã nằm cùng để sưởi ấm mà mỗi người nằm một góc chăn thì ấm cái gì?

“Còn đau không? Dạ dày đau không? Có chỗ nào đau không?” Tôi hỏi.

“Không đau.” Tuy anh ta nói không đau nhưng nghe như có chút chột dạ. “Uống nước ấm tốt nhiều rồi.”

“Vậy tốt rồi, mau ngủ. Ngày mai còn phải tới trường.”

“Ừ...” Gối đầu lên cánh tay tôi, lại nhỏ giọng nói. “Tiểu Diễn, em thật tốt...”

Được rồi được rồi! Không cần cứ mở miệng là khen tôi tốt được không? Lòng tôi thở dài, nhắm mắt ngủ.

Tích tích, tích tích...chuông báo vang lên.

Theo bản năng tôi vươn tay muốn dừng lại cái đồng hồ kêu loạn.

Thế nhưng nhìn thấy người nằm trong ngực mình, vừa quen thuộc vừa xa lạ, lông mi dài, ngũ quan tinh tế, vẫn đang say ngủ.

Anh...

Đúng vậy, đó là anh trai mới, người theo người phụ nữ kia đến sống ở đây!

Thật tốt, đêm qua cuối cùng cũng ngủ yên, người cũng không ra mồ hôi lạnh nữa.

“Dậy đi, phải đến trường, này.” Tôi quơ quơ anh trai, sau đó đứng lên mặc quần áo.

“...” Tôi vừa ra khỏi ổ chăn, anh cũng mở mắt tỉnh. “Lạnh quá...”

Thật tình, sáng mùa đông không lạnh mà được a!

Dì Mạnh lại không mời mà tới, đẩy cửa bước vào, đem quần áo của anh nhét vào chăn cho ấm.

Tôi không khỏi chặc chặc vài tiếng, còn làm ấm quần áo rồi mới mặc, chiều chuộng quá thể. Xong rồi lại có chút tiếc tiếc vì đã mặc xong quần áo, nếu không không phải sáng sớm đã cho dì Mạnh chiêm ngưỡng một chút sao? Tôi đi ra ngoài, không muốn ăn sáng mất ngon vì mấy cảnh phụ tử tình thâm diễn ra trong phòng mình.

Bất ngờ là tôi trông thấy ba cũng mới từ phòng ngủ đi ra. Trước tới giờ tôi chưa từng thấy ba dậy sớm như vậy, đều là mẹ dậy sớm chuẩn bị bữa sáng.

“A?” dì Mạnh ở trong phòng kêu lên. “Tiểu Viễn sao con không mặc áo ngủ của mình?”

“Mẹ, đêm qua ra mồ hôi trộm, áo ngủ ướt, Tiểu Diễm đem áo của em ấy cho con mượn..”

“Tiểu Viễn! Không thoải mái sao không gọi mẹ? Mà không phải con uống nước lạnh chứ? Dạ dày như thế không nên uống nước lạnh biết không hả?”

“Mẹ, con không uống nước lạnh... Là Tiểu Diễm đun nước ấm cho con.”

“Tình cảm hai anh em cũng không tệ lắm ha.” Ba sờ sờ đầu tôi, ra vẻ thực hài lòng. “Tiểu Diễm làm đúng, thân thể anh trai không tốt, hẳn phải chăm sóc anh nhiều hơn.”

Đúng rồi đúng rồi, mẹ anh ta bức mẹ tôi chết, tôi còn phải chăm sóc anh ta nhiều hơn. Vô lý!

Tôi đi đến bên bàn ăn, thế nhưng chỉ có một phần sữa nóng, bánh mì và trứng, hẳn là không phải cho tôi. Tôi cũng chẳng điên mà ăn, sáng sớm lại phải nghe người phụ nữ kia cuồng loạn.

Cũng may không phải làm cho tôi, chứ có nhiều đó, chẳng mấy mà bụng lại rỗng.

Ba chợt nói: “Dì không biết con thích ăn gì cho nên chỉ làm cho Tiểu Viễn thôi. Sau này mỗi sáng ba sẽ cho con 3 đồng đi học tiện mua đồ ăn sáng.”

Chúng tôi sống ở một thị trấn nhỏ, giá cả cũng không đắt đỏ như thành phố lớn. Ở đây vài xu đã mua được nước trà, trứng luộc hoặc là túi sữa. Một đồng cũng đã được 4 cái bánh bao hoặc bánh mì. Ba đồng thì càng ăn thật no được.

Dì Mạnh lập tức bảo: “Nếu Tiểu Diễm tự dùng tiền, vậy công bằng thì...mỗi ngày cũng cho Tiểu Viễn 3 đồng tiêu vặt đi. Tiểu Viễn dạ dày không tốt, nếu đói có thể mua gì ăn.”

Tôi đột nhiên phát hiện, câu “Tiểu Viễn thân thể không tốt” thật có sức mạnh vạn năng, làm gì cũng được.

Nhưng đừng nghĩ 3 đồng kia là tiền tiêu vặt của tôi được không? Con của dì có bữa sáng để ăn, lại toàn thứ tốt, tôi có không?

“Anh ăn từ từ, em đi học trước.”

“Vội cái gì!” Ba rống lên. “Con không đưa anh đi thì anh biết đường nào? Ngồi đó chờ anh ăn xong!”

“Tiểu Diễm...em cùng ăn luôn đi.” Anh vội nói.

“Không được! Em trai con thích ăn thịt cá, bánh mì với sữa không được.” Dì lại vội vàng nói, sợ tôi tranh mất bữa sáng của anh.

Ai muốn tranh bữa sáng với con đi? Một chút như vậy tôi no chắc? Tuy bánh mì với sữa thì sạch sẽ, nhưng tôi còn thích ăn mấy thứ bánh mì thịt này nọ mà người ta bảo không sạch sẽ hơn đồ ăn của dì. Hơn nữa ăn thế còn có sức!

Còn nữa, lấy quyền gì bắt tôi ngồi chờ anh ta? Tôi không phải dành thời gian ăn sáng sao? Tôi quay đầu nhìn ba, oán giận nói: “Anh ăn chậm như thế sẽ trễ học!”

“Không phải nửa tiếng nữa mới đến giờ sao?”

“Nhưng từ nhà tới trường cũng mất nửa giờ đó! Sao mà kịp?”

“Sao mà không kịp? Con mỗi ngày đi xe đạp chẳng phải một lát là tới sao? Từ nay về sau con đưa anh đi xe đạp tới trường.”

“Ba! Ba cảm thấy con đèo anh được sao?”

Anh mười ba, tôi mười một, đây còn là khoảng thời gian dậy thì ở nam, mặc dù anh chỉ cao hơn tôi một cái đầu, người cũng rất gầy, nhưng khung xương thì vẫn phát triển chứ. Đèo anh? Căn bản không có khả năng.

-Hết chương 6-

7. Chương 7

“Ba, con cũng đi được.” Anh lên tiếng. “Con có thể đèo em tới trường.”

“Tiểu Viễn! Tuyệt đối không được a! Thân thể con như thế làm sao đèo được? Một thì tính sao?” Mẹ anh lại kêu lên. “Tiểu Diễm, anh trai con thân thể không tốt, con ngàn vạn lần không được để anh đèo.”

Thật mệt mỏi! Ai muốn anh ta đèo chứ? Luôn luôn tự ý quyết định, thế này là người một nhà sao?

“Được rồi, được rồi” Ba lại nói. “Hôm nay tình huống đặc biệt, anh trai chuyển trường, con đi trễ một lát giáo viên chắc cũng không nói gì đâu. Tiểu Diễm, thân thể anh không tốt, từ nay về sau xe đạp để cho anh đi, con dậy sớm một chút, đi bộ tới trường. Tiện thể trên đường ăn sáng luôn.”

“Ba!” Tôi thốt không nên lời. “Như vậy không bắt công sao? Ai mới là con ruột ba?”

“Tiểu Diễm, con là đứa không hiểu chuyện! Hồi bé ba dạy con kính trên nhường dưới thế nào? Đó là anh con, con cũng nên nhường một chút!”

Tôi còn chưa kịp cãi, bên kia anh trai đã đặt cốc sữa xuống, nói: “Ba, mẹ! Con ăn xong rồi! Tiểu Diễm, chúng ta đi!”

Tôi thở phì phì vớ lấy túi sách, cùng anh xuống lầu, xuống tận dưới lầu vẫn còn nghe tiếng dì: “Đi chậm một chút nào, mới ăn xong chạy vậy đau dạ dày đó.”

Vấn đề là không nhanh sẽ bị muộn học! Tôi trong lớp dù là lớp trưởng được yêu quý nhất thì đi muộn vẫn bị phạt như học sinh khác thôi!

Anh chạy theo phía sau, nhưng vẫn không theo kịp. Lại nghĩ đến bộ dạng khó khăn đi từ phòng ngủ ra phòng bếp của anh tối qua, sáng nay lạnh vậy lại ra đường, coi bộ cũng không đi nhanh được thật. Thế rồi thở dài, bước chậm lại.

“Tiểu Diễm, em thật tốt.” Anh bám lấy túi sách của tôi, nhẹ giọng nói.

Từ nhà đến trường đi qua hai cái chợ lớn. Chợ bên trong còn có khu giết mổ, máu đầy dưới đất, nhiều thứ mùi quện lại với nhau rất khó tả. Hơn nữa mọi hoạt động đều làm trực tiếp dưới nền cho nên ngày thường mà nói thì chính là bẩn, gặp ngày mưa thì toàn bộ biến thành bùn lầy, đến trường qua đó đều phải xắn ống quần.

Khu chợ còn lại làm ăn rất tốt bởi vì quanh đó có vài trường học, khu chung cư và cả các cơ quan, cho nên mọi người ăn sáng ở đây đặc biệt nhiều, nhất là những quầy hàng ngon thì khách xếp thành hàng dài chờ tới lượt.

“Tiểu Diễm, không mua đồ ăn sáng sao?” Thấy tôi kéo mình đi qua khu đồ ăn, anh hỏi.

“Không ăn! Trễ thế này rồi còn ăn gì nữa? Người đông như vậy bao giờ mới tới lượt? Những người kia tới sớm lắm mà còn phải chờ nữa là!”

“Không ăn sáng không tốt.”

“Cảm ơn, em cũng không phải anh. Một ngày hai ngày không ăn sáng cũng không sao.”

“Nhưng mà lâu dài...”

“Anh cũng đừng quan tâm.” Trong tâm nói không cần giả nhân giả nghĩa như vậy, tôi ăn hay không liên quan gì anh!

Đúng rồi! Tới trước cổng trường, lại nhớ ra một chuyện, tôi liền quay đầu nói với anh: “Đúng rồi. Dù sao chúng ta cũng không phải anh em ruột, anh có thể không nói với mọi người anh là anh trai em không?”

“Ừ...anh biết rồi...” Anh cúi đầu, cười khổ.

Kết quả lại không như tôi nghĩ...

“Các em, đây chính là học sinh mới, em Trình Trí Viễn, cũng là anh trai của bạn Kỳ Diễn!” Giáo viên chủ nhiệm lớp tôi đứng trên bục giảng, cười tủm tỉm. “Đúng rồi, đã là anh em, em Trí Viễn ngồi cạnh Kỳ Diễn nhé, thuận tiện bảo ban nhau, sớm thích ứng với các bạn trong lớp.”

Không muốn thừa nhận cũng không có cơ hội! Còn ngồi bên cạnh tôi? Thật muốn chạy ra khỏi lớp. Tôi đứng bên phải anh, ở trên băng, bởi vì đi trễ mà đi phạt, trong lòng thầm gào thét.

Thật may anh ta còn biết vì tôi mà xin xỏ. “Thầy giáo, em trai em là vì muốn đưa em tới trường mới cho nên mới bị trễ, cho nên xin thầy có thể..”

Thật bất công mà, nghe anh nói thế, giáo viên liền cho tôi về chỗ. Vừa lúc chuông reo, lớp học như nổ pháo, các bạn học chạy đến chỗ tôi chật như nêm cối.

“Kỳ Diễn, cậu còn có anh trai đẹp trai thế a!Sao trước giờ không nghe kể.”

“Anh trai cậu thật cao! Còn đẹp trai nữa!”

“Này này, bộ dạng hai người sao không giống nhau nhỉ? Hơn nữa...còn khác họ?”

“Một người theo ba một người theo mẹ không được sao? Được rồi được rồi, tránh ra tránh ra nào” Tôi đáp cho có lệ, đẩy đám bạn học ra. “Để anh trai mình vào chỗ được chưa?”

“Tiểu Diễn, em ở lớp rất được yêu mến.” Anh trai ngồi bên cạnh, mỉm cười.

“Bình thường...”

“Này! Kỳ Diễn! Bạn gái tìm!” Tôi còn chưa dứt lời thì ở ngoài cửa lớp học đã bắt đầu ồn ào.

Tôi đứng dậy, thở dài. Cái gì mà bạn gái? Khẳng định lại là Hà Lệ Ly đến mượn sách giáo khoa.Vừa ra đến cửa, quả nhiên, Hà Lệ Ly mỉm cười, tay chấp vào nhau. “Kỳ Diễn tốt bụng! Tiết sau là Số học, mình quên mang sách giáo khoa, cho mình mượn được không?”

“Tiết sau lớp mình cũng là Số học rồi. Hơn nữa mỗi lần mượn sách cậu toàn viết linh tinh, gà bới vào sách giáo khoa. Không cho mượn.”

“Này này.” Cô nàng túm lấy tay tôi. “Kỳ Diễn tốt bụng, đừng nhần tâm vậy a~”

“Đúng nha đúng nha, Kỳ Diễn tốt bụng không cần nhần tâm vậy a~” đám bạn học đứng một bên giở giọng đùa. “Hoa khôi mượn sách mà cũng không cho, tàn nhần quá đi.”

“Tiết sau chúng ta cũng học Số mà! Thầy giáo thì nghiêm khắc, không mang sách sẽ bị phạt!”

Bên cạnh lại có người nói. “Đừng keo kiệt thế mà. Vì hoa khôi đây bị phạt một chút có tính là gì? Tiết sau cậu cùng anh trai dùng chung sách không phải được rồi sao? Đúng không, anh trai Kỳ Diễn?”

Tôi vừa quay đầu lại, đã thấy anh đứng phía sau, tay cầm theo quyển sách.

“A? Kỳ Diễn? Mình còn không biết...cậu có anh trai à?” Hạ Lệ Ly nhìn anh, rồi nhìn tôi. Anh trai lúc này đem sách bước tới, Hạ Lệ Ly nhận lấy, im lặng một lúc liền bảo “Vây...cảm ơn anh!”

“A! Nhận rồi nhận rồi! Đúng là bạn gái đi! Cũng gọi anh của Kỳ Diễn là anh.” Lúc cô nàng đi rồi, đám lớp tôi lại nháo nhào huýt sáo trêu đùa.

Tôi liếc anh ta một cái, đi về chỗ không nói tiếng nào.

“Tiểu Diễn, sao vậy? Em...giận?” Anh ngồi lại cạnh tôi, bắt an.

Sao không giận? Tôi nhìn anh, cười lạnh: “Anh trai, anh tốt thật đấy. Ai cho anh lấy sách của em cho người ta mượn? Anh quen người ta sao? Mới lần đầu gặp mặt đã như thế?”

“Anh...” Bị tôi châm chọc, vẻ mặt anh vô tội, nói. “Anh là nghe mọi người nói, đó là bạn gái em...cho nên còn tưởng...Anh nghĩ em khẳng định cho mượn, nên đi lấy giúp mà thôi.”

-Hết chương 7-

8. Chương 8

“VẬY HIỆN TẠI EM NÓI CHO ANH BIẾT, ĐÂY KHÔNG PHẢI BẠN GÁI! CHỈ LÀ NGƯỜI QUEN MÀ THÔI. HỪ, NHƯNG MÀ KHÔNG THỂ TÌN ĐƯỢC ANH LẠI CÓ Ý TỐT, MANG SÁCH ĐẾN GIÚP? LÀ ANH MUỐN ĐỂ CHO NGƯỜI TA ĐỂ LẠI ẮN TƯỢNG SÂU SẮC VỚI MÌNH ĐI? CHẴNG TRÁCH, HẠ LỆ LY XINH ĐẸP NHƯ VẬY, RẤT NHIỀU NAM SINH MUỐN THEO ĐUỔI. NHƯNG LẦN SAU MUỐN THEO ĐUỔI NGƯỜI TA, ĐỪNG PHIỀN PHỨC LẤY ĐỒ CỦA EM ĐƯA CHO HỌ.”

“...” Anh chẳng nói gì nữa, ủy khuất ngồi một bên.

Tôi đã không làm lớn thì thôi, anh ủy khuất cái gì chứ? Gánh mệt không phải là tôi hay sao?

Chuông lại reo. Anh yên lặng đẩy quyển sách của mình về phía tôi. Thật phiền! Tôi lại đẩy trở lại. Anh lại tiếp tục đẩy qua, lại bị tôi ném trở về. Vì là ném, cho nên thầy giáo nhìn thấy, liền đi tới, nhìn xuống bàn học trống trơn của tôi.

“KỶ DIỄN, CÒN NHỚ LẦN TRƯỚC THẦY NÓI GÌ KHÔNG? AI KHÔNG MANG SÁCH NGHĨA LÀ KHÔNG MUỐN HỌC, LIỀN RA NGOÀI CỬA ĐỨNG. EM LÀ LỚP TRƯỞNG, CÀNG PHẢI LÀM GƯƠNG! HÔM NAY THẦY KHÔNG PHẠT EM THÌ SẼ CHẴNG QUẢN ĐƯỢC AI TRONG LỚP NÀY CẢ! MAU RA NGOÀI.”

“Vâng.” Tôi đứng dậy, chuẩn bị ra hành lang đứng phạt.

Anh trai rất nhanh đứng dậy, giúp tôi nói. “Thưa thầy, không phải Kỷ Diễn không mang sách, mà là em. Em hôm nay mới chuyển tới, không biết có tiết này nên đã không chuẩn bị...”

“A, là vậy sao?” Thầy giáo nhìn anh, lại nhìn tôi.

“Không phải!” Tôi tức giận. “Đúng là em không mang sách. Em ra ngoài đứng phạt là được.”

“Không phải!” Anh luống cuống. “Thưa thầy, nghe em giải thích...”

“Không phải cái gì, giải thích cái gì! Đây không phải sách của anh sao!” Tôi giằng lấy quyển sách, giở ra tên ghi trên đó. “Đây? Là anh ấy có mang sách, còn em thì không. Em ra ngoài...”

“Nhưng Tiểu Diễn, em.. Nhưng mà, rõ ràng...”

“Anh có thấy phiền không?” Tôi nện quyển sách lên đầu anh ta.

Anh trai kinh ngạc nhìn tôi.

“KỶ DIỄN, HÔM NAY EM LÀM SAO THỂ HẢ!” Thầy giáo cả giận. “Đi ra ngoài đứng! Tan học đến phòng làm việc của thầy!”

Được! Không phải kè kè bên cạnh anh ta.

Tôi ngoan ngoãn ra ngoài, đứng ngoài hành lang. Vô tình nhìn thấy Hạ Lệ Ly cũng đứng chịu phạt ở cạnh đó.

“NÀY NÀY NÀY, SAO CẬU CŨNG PHẢI ĐỨNG ĐÂY?”

“Haha, bởi vì ở trong lớp ăn vặt bị phát hiện. Còn cậu?”

“Bởi vì không có sách giáo khoa! Đáng giận! Sớm biết dù gì cậu cũng bị đuổi ra ngoài thì đã không cho mượn!”

“Haha, nghe này, kì thật tiết này lớp mình không phải Số học đâu...”

“...?!” cái gì cơ...

“Cậu đào hố hại mình?! Hạ Lệ Ly cậu..!”

“Haha, bị lừa thấy sao?”

Tôi chán ngán, không buồn đáp lại. Ngược lên nhìn bầu trời xong không khỏi thở dài.

“Thầy giáo, em biết sai rồi, không nên cục cằn, em sau này sẽ không nóng nảy như thế nữa. Em trở về cũng sẽ nói xin lỗi với anh trai, cũng chính là Trình Trí Viễn.”

“Tốt lắm tốt lắm! Em về đi. Lần sau không được vậy rõ chưa?”

Dù sao cũng có thành tích tốt, cũng vì thái độ tích cực muốn sửa lỗi mà một lát sau tôi đã ra khỏi phòng giáo viên. Chẳng mấy mà lớp học lại một đoàn vây kín.

“Oa, Kỳ Diễm, quay lại rồi sao? Thầy giáo có phê bình cậu không?”

“Kỳ Diễm, hóa ra quan hệ của cậu với anh trai không tốt?”

Thế rồi một người bảo: “Nhưng mà, anh trai cậu hình như khóc? Nằm gục trên bàn cũng không thấy nhúc nhích gì, đến xem thử xem?”

Này này...

Tôi căng thẳng, khóc lóc cái gì a. Tôi là bị câu “không nhúc nhích gì” dọa sợ. Không phải lại làm sao rồi chứ?

Chạy về phòng học, bên trong đã chẳng còn ai, chỉ có anh vẫn gục xuống bàn. Tôi vội chạy tới lay lay. “Anh! Anh?”

Anh ta ngẩng đầu, biểu tình mờ mịt, quả nhiên mắt đỏ.

“Anh khóc cái gì hả? Hay đau dạ dày? Xảy ra chuyện gì?”

Anh lắc đầu, nhú mày, lẩm bẩm: “Tiểu Diễm, thực xin lỗi...Thực xin lỗi...”

“Thực xin lỗi cái gì?” Tôi mờ mịt hỏi. “Làm sao thế? Cũng cả một tiết học rồi đó, em quên hết rồi, anh còn để ý cái gì?”

Làm sao mà đến mức này chứ? Dễ xúc động như vậy?

“Này này...anh làm sao còn khóc?”

“Này, anh không cần yếu ớt thế được không? Có một chút chuyện nhỏ như thế! Này...”

Tôi ngồi xuống bên cạnh, đầu anh chôn sâu vào hõm vai tôi, cánh tay gắt gao ôm lấy, nước mắt cũng làm ướt tay tôi.

“Tiểu Diễm, xin lỗi em. Đều là lỗi do anh.”

Thế này...Người này...

Vốn là chuyện nhỏ nhặt, cũng không đến mức này...Cùng lắm chỉ đứng ngoài hành lang, cùng lắm giận anh có một chút.

Tôi thở dài, sờ sờ đầu anh.

Thế rồi bất chợt phát hiện, tôi rất muốn căm ghét người trước mặt, lại tựa hồ không căm ghét nổi.

Từ lúc gặp mặt đến giờ, anh đối với tôi luôn có ý tốt, cho dù tôi cố ý trút giận lên anh, anh cũng không phản đối, chỉ yên lặng thuận theo, chỉ lộ ra vẻ mặt thương tâm, ủy khuất.

Thái độ như vậy, tôi cũng chẳng biết tìm cớ gì mà giận, cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Thật sự bất đắc dĩ.

Tôi rõ ràng rất ghét mẹ anh, thế nhưng sao không ghét anh cho đành?

Mặc cho anh ôm, thật xấu hổ là lúc đó bụng ta lên tiếng phản đối vì không ăn sáng.

“Tiểu Diễm, em đói sao?” Anh lau mắt, hỏi tôi.

“Đúng thế, bữa sáng còn chưa ăn! Sắp chết đói rồi..” Tôi nằm úp sấp xuống bàn, than thở, mười hai giờ mới tới giờ ăn trưa, mà bây giờ mới chín rưỡi, quả là xa xôi quá mà...

“Anh ra ngoài mua đồ ăn cho em.”

“Này này này. Anh ra là chết đó. Trường học không cho ra ngoài, trừ khi là leo tường. Tường cũng rất cao đó, anh mà leo được sao? Quên đi, chờ cơm trưa.”

“Tiểu Diễm, xin lỗi em. Là anh không tốt.” Anh thấp đầu, giọng áy náy.

“Được rồi được rồi. Không liên quan anh. Chú tâm nghe giảng, học hành tử tế, đừng có nghĩ chuyện khác.”

-Hết chương 8-

9. Chương 9

“Tiểu Diễm, không về sao?”

Một ngày cuối cùng cũng trôi qua, tôi cầm cây chổi lau, nhìn anh trai đeo túi sách đứng một bên, tức giận chỉ bằng biểu trực nhật.

“Anh được giao thứ 3 trực nhật, em là thứ 6. Thế nhưng ba mẹ tới nói anh thân thể không tốt, cho nên hôm nay em làm thay phần anh! Thật là...vốn là một tuần một lần giờ thành một tuần hai lần. Số em là số ở lại dọn lớp a! Anh tự về trước đi.”

“Vậy anh chờ em.” Anh bỏ túi sách xuống. “Anh muốn cùng em về.”

Tôi không đáp, chuyên tâm làm việc của mình.

“Tiểu Diễm..” Anh lại nói. “Không cần không để ý đến anh..Không đúng, là anh nên cùng em dọn dẹp.”

“Xin anh! Tìm một góc ngồi làm bài tập đi. Đừng làm phiền em, một lát liền xong.”

“A...”

“Kỳ Diễm.” Thật vất vả dọn xong, ngoài cửa truyền đến tiếng lanh lảnh, Hạ Lệ Ly xuất hiện. “Aha! Mình biết cậu chưa về mà. Đưa mình về nhà đi.”

Tôi thở dài. “Đại tiểu thư, tha mình đi.”

“Kỳ Diễm, cậu nói không giữ lời! Lần trước rõ ràng nói sau này tan học có rảnh sẽ đưa mình về!”

“Đó là vì nhà cậu ngay cạnh trường học a! Nhưng là mỗi lần cùng cậu về đều bị kéo hết cửa hàng quần áo này đến tiệm đồ khác, mệt chết đi được! Mình không bị lừa nữa đâu.”

“Vậy...” Cô nàng tròn mắt nhìn tôi. “Cho cậu mượn mp3 3 ngày? 5 ngày? 1 tuần?...”

“...” Tôi lắc đầu. Tuy rằng thích nghe nhạc, nhưng vụ này chỉ có lỗ.

“Không cần biết, Kỳ Diễm, hôm nay phải đưa mình về nhà.” Cô nàng giậm chân nói. “Hôm nay sẽ không đi nhiều nữa! Cho mượn mp3 2 tuần luôn, được không?”

...Tôi là con trai, mà con trai không thể dễ bị dẫn dụ như thế.

“Không được, mình còn phải về cùng anh. Đúng rồi, anh thân thể không tốt, nên mình phải để ý đến anh ấy, không lo cho cậu.”

Thật không ngờ cái cơ “thân thể không tốt” này cũng có lúc tôi dùng được.

Hạ Lệ Ly vẻ mặt mất hứng, đi vào, đến trước mặt anh trai, khẽ cười, chăm chú nhìn anh.

“Sao vậy...” Có chút xấu hổ, anh nhẹ giọng hỏi.

“Anh, cảm ơn hôm nay cho em mượn sách. Anh sẽ không để ý việc Kỳ Diễm đưa em về nhà phải không?”

“...” Theo lý thuyết, cô nàng mỉm cười câu hồn người đối diện. Thế nhưng anh trai chỉ cúi đầu làm bài tập, không để ý cô nàng.

Cuối cùng xong toàn bộ, tôi đeo túi lên, biểu tình thân thiết đến kéo tay anh.

“Kỳ Diễm

” Hạ Lệ Ly ở phía sau giậm chân liên tục. Tôi thở dài, không có biện pháp.

“Vậy cùng đi đi, nhưng là tiện đường đưa về, không vòng vèo!”

“Đã biết!” Cô nàng vui vẻ cười.

Tuy rằng miệng nói thế, lúc đến trước cửa nhà rồi cô nàng lại bảo “Mình nghe nói công ty bách hóa bên kia mở một tiệm ăn rất ngon đó, chỉ bằng chúng ta đi ăn thử đi?”

Tôi lập tức từ chối. “Dạ dày anh mình không tốt, không ăn linh tinh được. Mau về.”

“Vậy...chúng ta không ăn. Đi nhìn một chút thôi? Được không? Kỳ Diễm? Nghe nói bên trong trang hoàng rất đẹp đó! Đi một chút đi, sẽ nhanh quay về...”

Thế này còn nói không vòng vèo? Đại tiểu thư đây nói chuyện mà không nghĩ ngợi sao? Cô nàng còn nhùng nhằng mãi, tôi đang muốn nói rõ trái phải thì đột nhiên anh trai khẩn trương túm lấy tay tôi.

“...”

“Anh, sao đây?”

“Tiểu Diễm, Tiểu Diễm, dạ dày đau.” Anh nhăn mi lại, chậm rãi ngồi xổm xuống. “A...đau quá...”

“Không sao chứ? Có đứng dậy được không?” Tôi lập tức luống cuống. “Sao tự nhiên như vậy? Đúng rồi, cạnh đây có bệnh viện, em công anh.”

“Không...không đi viện...” Anh lắc đầu. “Tiểu Diễm, về nhà...Đưa anh về nhà.”

“Được rồi. Anh tự đi được không? Không được phải nói..em công anh về.” Tôi cố gắng nâng anh dậy, quay sang bảo Hạ Lệ Ly:

“Mau về đi. Mình còn phải lo cho anh trai.”

“A...ừ.” Cô nàng quả nhiên ngoan ngoãn, không dậy đưa thêm nữa.

Tôi chuyển anh lên lưng, xương anh thực sự nặng a, tôi bị ép tới căn bản không thẳng lưng nổi. Nhưng mà chẳng còn cách nào khác, tôi cắn răng, dầu còn xa cũng phải công anh về đến nhà.

Tôi cứ như vậy công anh, đi được quãng ngắn, anh bấy giờ luôn yên lặng lại mở miệng.

“Bạn em về hẳn rồi?”

“Về rồi...”

“A.”

“Anh...giả?”

“Ừ.”

Này này, sao có thể “ừ” đến đương nhiên vậy chứ? Tôi thẳng lưng đứng dậy, đem anh đặt xuống. Anh nhìn tôi cười cười.

“Anh chỉ muốn giúp em tránh dây dưa thôi. Xin lỗi, khiến em sợ sao?”

“Đúng thế!” Tôi thở phào. “Không sao là tốt! Lần sau đừng có làm vậy. Sợ muốn chết!”

“Tiểu Diễm sẽ vì anh mà lo lắng sao?” Anh nghiêng nghiêng đầu nhìn tôi, cười một chút, không giấu nổi vui vẻ.

Này có gì mà vui vẻ? Tôi thực không hiểu.

“Em còn tưởng anh thích cậu ấy, không ngờ anh còn lừa đuổi đi? Này, không phải muốn giữ thể diện cho em chứ? Như anh nói đó không phải bạn gái em, không cần vì hôm nay em nổi nóng mà vạch rõ giới hạn với cậu ấy.”

Anh vẫn là cười, chậm rãi lắc đầu.

“Được rồi, không nói Hạ Lệ Ly nữa. Anh nặng thật đấy, bả vai cứng đờ rồi. Thế nhưng thần nhiên để em công lâu như vậy, chắc anh hưởng thụ lắm nhỉ?”

Anh trai cười đến là xán lạn, đưa tay tới xoa xoa bả vai tôi. Chúng tôi cứ như vậy, một người bước trước, một người bước phía sau xoa vai.

Được rồi, coi như anh có lương tâm...

“Sao về muộn như vậy? Hai đứa làm gì đến giờ này?” Vừa vào cửa đã nghe thấy âm thanh cao ngất ngưỡng của dì. “Sáu rưỡi rồi đó, Tiểu Diễm làm sao vậy? Không phải đã nói anh trai con dạ dày không tốt, sáu giờ đã phải ăn tối rồi hay sao? Sao giờ này mới đưa anh về?”

Tôi nhìn qua, ba còn chưa về, trách sao người phụ nữ này không kiên nhẫn gì như hôm qua.

“Mẹ, là con ở lại đợi Tiểu Diễm trực nhật.”

Anh giải thích cũng chẳng để làm gì, mẹ anh chỉ lo trước mặt tôi mà mắng. “Anh chờ con mà con cũng để nó chờ sao! Không biết bảo nó về trước sao! Dọn dẹp gì mà lâu như vậy, không nhanh được một chút sao.”

Được rồi, vô luận thế nào cũng là lỗi của tôi. Hôm nay cũng không phải phiên tôi dọn. Còn không phải là dọn thay cho con dì sao?! Dì còn ở đó giảng đạo lý?

-Hết chương 9-

10. Chương 10

“Nào nào.” Dì tươi cười quay sang anh. “Tiểu Viễn, buổi trưa ở trường ăn gì? Đồ ăn có tốt không? Không tốt thì bảo mẹ, ngày mai mẹ làm cơm cho con mang theo.”

“Không cần, mẹ, bữa trưa ở trường đồ ăn rất phong phú. Bữa trưa nay có trứng gà, cơm, rau xào thịt, một nhĩ súp lơ, còn có cả chân giò hun khói.”

“Chân giò hun khói? Con ăn sao?” Dì lại kêu lên. “Dạ dày như thế không ăn mỡ động vật được.”

“Con, con không ăn.” Anh vội lắc đầu. “Con cho Tiểu Diễm.”

“Cái gì? Con cho Tiểu Diễm?!” Giọng của dì lại cao thêm một độ, quay sang tôi hung tợn nói. “Sao hả? Cơm của con không có sao? Chính con nói cái gì mà không giành đồ ăn với anh? Giỏi a! Dì nhìn không thấy liền cướp đồ ăn của anh.”

Dì nói xong, toan đánh tôi, anh trai vội cản. “Mẹ! Mẹ! Con không ăn được không phải sao? Cho em thì có làm sao? Tiểu Diễm hôm nay vì con mà bữa sáng cũng bỏ, cho em chút đồ ăn có sao!”

“Cho chút cũng có sao? Liên quan gì! Chúng ta nợ nó cái gì sao? Dì nói cho con biết Tiểu Viễn, về sau nếu là không cần thì vứt đi, tuyệt đối không cho nó.”

Liên quan gì sao? Nợ gì sao? Tôi cảm thấy dì thật nực cười. Dì chính là nợ một cái mạng của mẹ tôi! Nay còn chưa đủ sao?!

“Được rồi Tiểu Viễn, mau tới ăn cơm đi.” Một phen kéo tay con trai mình, sau đó nhìn tôi, cười lạnh. “Con không có. Dì không làm. Đi sang một bên đi.”

...Đây là nhà tôi, lấy quyền gì bảo tôi cút sang một bên?

Lúc ba không ở đây liền lộ bộ mặt kinh tởm như vậy.

Không có phần? Tôi căn bản không muốn ăn đồ ăn người phụ nữ này nấu. Nhưng là nháy mắt đó thực sự phần nộ, tôi vọt đến bên bàn ăn, kéo khăn trải bàn, một bàn đồ ăn đều bị tôi gạt đổ dưới sàn.

“Con thật giỏi! Xem dì có cho con một trận không!”

Dì ta hung hăng cho tôi một bạt tai, vẫn còn muốn tiếp tục, lại bị anh trai ngăn lại. Ngay lúc đã loạn đến không thể loạn hơn, ba tôi về.

Ba thế nhưng càng khiến tôi thất vọng. Nhìn thấy đồ ăn rơi vãi dưới sàn, nhìn thấy tôi ôm má đỏ bừng, thấy người phụ nữ kia cuồng nộ, thế nhưng bước tới, không do dự, hung hăng đập tôi một cái.

Đau. Cả bụng, cả đùi tôi đều đau như xé rách.

Tuy thời gian vừa rồi bị ba đánh nhiều lần, kỳ thật tôi đã sớm chẳng còn cảm nhận gì nữa. Chính là trong khoảnh khắc đó, tôi chân chính cảm thấy mọi thứ đều bị cắt đứt hoàn toàn.

Từ ngày mẹ mất, ba đối tôi luôn vô tình, tôi nhiều lúc đã nhận rõ đây mới là sự thực, nhưng là chưa từng cảm nhận rõ đến đau đớn như thế, toàn bộ thế giới như xoay chuyển hoàn toàn.

Thế giới của tôi, chỉ hai ba giây đó, hoàn toàn biến mất.

Lúc ý thức khôi phục lại, mới nhận ra tôi được một người gắt gao ôm lấy, thẳng đến khi mình bạch mới nghe ra giọng anh trai khàn khàn nói:

“Đừng đánh Tiểu Diễm! Em ấy không làm gì sai cả! Các người đừng đánh Tiểu Diễm!”

Tôi đột nhiên thấy phiền chán, cố gắng đứng dậy, đẩy anh ra, chạy vào phòng mình, đóng sầm cửa lại.

“Giỏi a! Cưng nhiên còn dám đẩy Tiểu Viên!”

“Kỳ Diễm! Ra đây cho ba! Mở cửa! Có tin ba đánh chết con không!” Ba ở bên ngoài rống giận, hận không thể đem tôi đánh chết, cứ thế đập cửa, đá cửa.

Đến tột cùng là sao? Tôi làm gì sai? Tôi không hiểu. Trong nháy mắt, âm thanh kịch liệt phá cửa vang lại bên tai, tôi thấy có chút buồn cười, cũng có chút thấy thật đáng buồn.

Gì vậy chứ? Gia đình là thế? Ba là thế?...

Tôi còn sống làm gì? Tồn tại trong ngôi nhà này có nghĩa lí gì?

Khoảng cách ngày một lớn dần, càng lúc tôi càng cảm thấy mình không còn thuộc về cái gia đình này. Gia đình như vậy, bảo tôi phải chịu đựng bao lâu?

Tôi mờ mịt nhìn về cửa sổ.

Mẹ tôi, cũng là từ cửa sổ này nhảy xuống.

Bên ngoài cửa sổ có ban công, nhưng ra ban công chẳng phải được rồi sao...

Mẹ, tại sao lúc đi không mang tôi đi cùng? Để tôi ở lại đây, cho bọn họ khi dễ...tại sao không mang tôi theo? Một mình tôi ở lại, còn có hạnh phúc sao?

Tôi bước ra ban công, chỉ cần từ đây nhảy xuống, chỉ cần nhẹ nhàng ngã xuống, liền kết thúc...Liền tự do...

“Tiểu Diễm!” Thân mình tôi cứng lại. Đang định tiếp tục lại bị bao lấy bởi một cái ôm ấp áp.

“Tiểu Diễm em muốn làm gì?! Em không thể. Không thể ngốc như vậy!” Anh trai nói mà như gào vào màng nhĩ tôi vậy.

Sao anh lại ở đây? Đầu óc tôi mụ mị hẳn. Anh như thế nào lại biết...tôi có ý định gì?

“Tiểu Diễm, Tiểu Diễm, đừng làm chuyện điên rồ như vậy! Bọn họ không tốt với em, anh cũng không tốt với em sao? Anh sẽ đối tốt với em, rất rất tốt với em, thay cho phần bọn họ không tốt với em, bù đắp cho em, không được sao?”

Anh lay tôi, vẻ mặt hoảng hốt, đôi mắt đen láy ấy chỉ nhìn tôi.

Rất rất tốt với tôi? Bù đắp cho tôi?

Nhưng mà tôi muốn anh tốt với tôi làm gì chứ?

“Anh, anh có thể...đem mẹ trở về cho em sao?” Tôi thì thảo hỏi anh. “Không thể đem trả lại mẹ cho em, gì cũng đừng nói...”

Thanh âm của anh bắt đầu nức nở, anh cứ vậy ôm lấy đầu tôi, cái trán cũng đụng trán tôi, bắt đầu rơi lệ. “Tiểu Diễm, Tiểu Diễm, em đừng như vậy! Em cười đi, cười đi a! Em như bây giờ, anh rất sợ, em đừng khóc mà, em khóc, anh rất khó chịu...Thật sự rất khó chịu...”

Sao vậy? Nghe âm thanh ngắt quãng của người đối diện, đáy lòng có chút muốn cười.

“Anh, anh giả vờ thật tốt.” Tôi nở nụ cười, chậm rãi nhìn gương mặt đầy nước mắt đó. “Em bị đánh, không phải bởi vì anh nhiều lời sao?”

Nếu anh không nhiều lời mà nói đem cho tôi chân giò hun khói, chuyện này cũng không phát sinh thành như vậy.

“Đúng vậy...là anh nhiều lời!”

Anh cắn chặt môi, đến mức máu cũng chảy ra. Đường như thấy mình đáng tội, anh ra sức ngược đãi chính mình, máu thậm chí còn nhỏ xuống vạt áo thành giọt.

Tôi sửng sốt.

“Anh...?”

Cửa ra ban công đã bị anh khóa trái, lúc này cả ba lần đi đang cố sức đạp nó ra.

“Tiểu Viễn, có chuyện gì? Con vào đây đi!”

“Tiểu Viễn! Vào đi! Có bản lĩnh cứ để nó nhảy, con mặc kệ nó!”

“Hai người đừng nói nữa! Đừng có nói nữa!” Anh khàn khàn hét vào trong, càng ôm chặt lấy tôi, khóc thành tiếng.

“Tiểu Diễm...Tiểu Diễm...Tiểu Diễm...”

Toàn bộ sức nặng của anh, có chút đau đớn mà đè nặng lên tôi. Tôi càng lúc càng mơ hồ, không phải tôi mới là người nên khóc sao? Người nên khóc phải là tôi chứ? Anh khóc cái gì? Anh làm sao mà khóc?

Tôi không hiểu.

Nhưng trong lòng ảm ảm mơ hồ, anh khóc là vì tôi. Bởi vì đau lòng thay tôi, cho nên mới thương tâm như vậy.

Người ba ở trong kia, ba ruột của tôi còn không thương tôi. Có sao một người không cùng huyết thống như anh lại đau lòng thay tôi như vậy?

11. Chương 11

Qua một lúc lâu, anh mới mở cửa kéo tôi vào trong.

“Tiểu Viễn! Miệng con làm sao thế này?!” Người phụ nữ đó nhìn thấy máu liền kinh hãi kêu lên.

“Chính mình cắn!” Anh gạt tay mẹ mình ra, nói lớn. “Bởi vì các người đánh Tiểu Diễm, chính mình cắn!”

“Đứa nhỏ này!” Mẹ anh đau lòng, đi tìm thuốc.

Tôi bước qua, đối với ba ở bên cạnh đã không còn gì muốn nói.

Tựa hồ giờ phút này, tôi chẳng còn liên quan gì đến ngôi nhà này cả. Tựa hồ chỉ có cái nắm tay thật chặt của anh, được anh bảo vệ, mới khiến tôi thấy an lòng.

Đây còn là nhà của tôi sao? Còn là nhà của Kỳ Diễm sao?

“Tiểu Viễn! Tiểu Viễn! Con xem miệng thành như vậy còn ăn cơm thế nào? Con có phải gốc không thế?” Cầm thuốc trên tay, người phụ nữ đó thốt thức. “Đợi một lát, sau đó ăn cơm.”

Nhìn bàn ăn đã được chuẩn bị lại, lại nhìn đến tôi ngồi bên cạnh, nói: “Không ăn.”

Mẹ anh liền nóng nảy: “Sao không ăn? Đã hơn bảy giờ rồi. Đau dạ dày lại không chịu nổi!”

Anh lại lớn tiếng. “Không ăn! Tiểu Diễm không ăn con cũng không ăn!”

Thế là cho dù đang cúi đầu, tôi cũng cảm giác được mọi ánh mắt đổ dồn vào mình.

“...Em không đói.”

Không phải ngang bướng, một hồi như thế, tôi sớm đã không ăn nổi.

“Đứa nhỏ này!” Ba lại rống lên.

“Ba!” Anh thấy ba tức giận. Liền khom lưng xuống trước mặt tôi, tay vẫn nắm lấy bàn tay đặt trên đầu gối tôi, để tôi cảm nhận độ ấm từ bàn tay đó, anh nhẹ nhàng bảo: “Tiểu Diễm, cứ ngồi ăn một chút thôi?”

“Anh, em thật sự không đói.” Tôi lắc đầu, lạnh nhạt đáp.

“Sao mà không đói? Tiểu Diễm con rõ ràng là rất ham ăn, ba chưa từng thấy con no bao giờ a!”

“Chính là bây giờ không đói.”

“VẬY...” Anh trai ôn nhu nói. “Anh đút em ăn nhé? Ăn một chút.”

Hả? Tôi sửng người.

Anh đã bưng bát đến, lấy cơm, rồi mỗi loại đồ ăn lấy một chút, lại đến trước mặt tôi, ngồi xuống, múc một ít cơm, đưa đến bên miệng tôi.

Tôi có chút xấu hổ mà nghiêng đầu đi chỗ khác.

“Tiểu Diễm không thích ăn cái này sao? Vậy anh đổi cái khác nhé.”

Anh múc một thìa đồ ăn khác, lại đưa đến trước mặt tôi.

“Đây là thế nào chứ! Còn muốn đút cho ăn? Tuổi còn nhỏ đúng là tha hồ bày trò.” Ba khó chịu, nói thế xong liền đi chỗ khác, còn mỗi đi đứng đó nhìn dăm dăm.

“Mẹ, con sẽ ăn.” Anh quay lại nhìn mẹ mình. “Mẹ không cần lo lắng, Tiểu Diễm ăn rồi con sẽ ăn.”

“Ai...được rồi được rồi! Con cũng không biết ăn phải thuốc mê gì mà coi nó như bảo bối! Thật khó chịu mà!” Mẹ anh thở hắt một tiếng rồi cũng đi mất.

“Tiểu Diễm, bọn họ đều đi rồi. Em ăn một chút đi..”

Tôi bất đắc dĩ, họ đều đi cả rồi, nhìn anh vẫn giữ cái thìa trước mặt mình này giờ cũng mỏi, liền há miệng ăn.

Thế rồi anh trai đột nhiên cười đến thật thỏa mãn.

Kì thật lúc anh cười trông rất đẹp. Nhìn thấy nụ cười đó, trong lòng bỗng chốc nhẹ nhàng hơn.

“Anh...anh cũng ăn đi.”

“VẬY, anh cũng muốn Tiểu Diễm đút cho anh ăn.”

...Đây quả thật, hơn tôi đến hai tuổi để làm cái gì a? Tôi thở dài, cầm lấy cái thìa.

“Đau. Đau quá đi. Nhẹ một chút.”

“Ai bảo anh ban này tự cắn chính mình? Thành như vậy ăn cơm không đau được sao?”

“Nhưng mà em...chính là nhẹ nhàng một chút...”

“Có ăn hay không?”

“Ồ...anh ăn, anh ăn!”

Tôi mỉm cười, thoáng chốc ấy trong lòng đã nghĩ, người trước mặt mình mới là người thân duy nhất còn lại của mình.

“Tiểu Diễm, lạnh...”

Nằm trên giường chưa được bao lâu, anh lại bắt đầu trần trọc. Tay anh lại như lần trước tiến vào chăn tôi, thế nhưng khi chạm đến tôi trần trụi không mặc đồ, liền như điện giật mà rút tay lại.

“Tiểu Diễn sao vậy...sao không mặc đồ?”

“Em không phải nói rồi sao, chỉ cần mẹ anh còn tùy tiện ra ra vào vào phòng chúng ta, em sẽ tiếp tục như thế.”

“...Tiểu Diễn.” Anh nhẹ giọng nói. “Thực xin lỗi. Nếu như em còn ghét mẹ anh nhiều vậy, cứ đánh anh đi cho hả giận này.”

“Được! Vậy không khách khí!” Tôi giơ tay lên làm bộ muốn đánh.

Anh lập tức nhắm chặt mắt lại.

“Em đùa thôi!” Tôi hạ tay xuống, tiện thể xoa xoa mặt anh một hồi. “Đúng rồi, không phải anh nói lạnh sao?”

“A...ừ...” Anh xóc chăn tôi ra rồi chui vào.

“Hừ, lại là giả vờ đi?” Tôi sờ áo anh, ấm lắm, cũng không ra mồ hôi trộm.

“Lạnh thật mà!” Anh ôm lấy tôi, nhưng bàn tay lại co vào trong ống tay áo, tựa hồ vẫn không dám đụng chạm tới da tôi. “Nằm cạnh Tiểu Diễn mới ấm.”

“Anh...lại nói dối..”

Dường như lúc đó anh đã cười, tìm tư thế thoải mái xong liền nhắm mắt lại.

“Này, anh.” Tôi hỏi. “Ba của anh là người thế nào?”

“Ba anh?”

“Đúng vậy, đối xử với anh có tốt không? Có..giống như ba em đối xử với em không?”

“Ba của anh..kì thực cũng không đối xử tốt lắm, không tốt bằng ba em với anh.” Qua một lát, lại nói. “Ông ấy không thích anh vì anh mang bệnh, tốn nhiều tiền điều trị, cho nên tâm tình không tốt, thường xuyên uống rượu, sau đó thì đánh mẹ anh, đánh cả anh. Nếu không như vậy mẹ cũng không li hôn, sau khi li hôn ba cũng không gặp lại anh nữa...”

Tôi nghe anh nói thế, tâm lí cũng cảm thấy cân bằng hơn. “Hóa ra chúng ta giống nhau sao!”

“Anh cũng không biết.” Anh nói. “Nhưng nghĩ đến ông ấy, anh liền tự nhủ, sau này không cần trở nên như thế. Bởi đều là người thân của nhau, cho nên sẽ đối xử với nhau thật tốt. Tuyệt đối sẽ không vì họ sinh bệnh mà ghét bỏ...”

“Hừ.” Tôi thở dài. “May mắn em sinh ra khỏe mạnh, em mà bị bệnh, khẳng định cũng bị ba ghét bỏ. Nói như vậy, so với ba của anh, dì Mạnh quả thực rất tốt.”

“Ừ...anh biết mẹ đối xử với người khác không tốt, nhưng mà mẹ đối xử với anh tốt lắm..”

Nói đến đây, anh lại cuộn mình lại, nắm lấy tay tôi đặt lên bụng.

“Tiểu Diễn, bụng hơi đau, tay em ấm, có thể xoa giúp anh một lúc được không?”

“Sao tự nhiên lại đau?”

Anh dường như muốn nói lại thôi, sau cùng chỉ lắc đầu.

-Hết chương 11-

12. Chương 12

Tay tôi lần vào trong áo ngủ của anh, nhẹ nhàng xoa xoa, cảm giác bề mặt có chút kì quái, sưng sốt một chút.

“Những chỗ đó đều là sẹo để lại sau giải phẫu...haha, Tiểu Diễn không được ghét bỏ anh, thật ra bề mặt đã chẳng còn chỗ nào lành lặn.”

Dù biết thân thể anh không tốt, vẫn là không nghĩ nghiêm trọng đến vậy. “Sao lại thế? Sao phải giải phẫu nhiều như vậy?”

“Dạ dày với ruột đều không tốt, đường ruột so với người bình thường còn nhỏ hơn, lại dễ bị dính. Một khi bị dính thì nhất định phải giải phẫu, sau đó sẽ lại bình thường. Chỉ là cứ hề bị dính thì sẽ lại phải giải phẫu. Vì thế cứ lặp đi lặp lại...Trên bụng, vì thế toàn là sẹo.”

Tôi nghe xong mà toàn thân phát lạnh, thật sự cảm thấy anh thật đáng thương. Tôi từ nhỏ đến lớn thân thể đặc biệt tốt, cho nên đi tiêm phòng cũng đều sợ, không nghĩ đến giải phẫu như anh sẽ có bao nhiêu đau đớn.

Vẫn tiếp tục xoa xoa, bụng anh chẳng có thịt gì hết, vốn nghĩ cho dù người gầy thì bụng cũng mềm mại, chính là sờ bụng anh chỉ thấy lạnh, hơn nữa còn rắn, căn bản không mềm mềm gì hết.

“Anh, sao bụng lại rắn như vậy?”

“Anh...anh...” Cảm thấy khó nói, ấp úng một lúc mới trả lời tôi. “Bởi vì...đã 5 ngày rồi không đi vệ sinh.”

“Tại sao?”

“Bởi vì...bởi vì...không tiêu hóa được..”

“Hả? Táo bón sao? Nghe nói uống nhiều nước mật ong pha loãng cũng đỡ đấy.”

“Không cần! Anh đều thử rồi, không có tác dụng. Là tắc ruột...chính là, có đôi lúc sẽ bị vậy, không sao.” Có vẻ vừa thẹn vừa giận, bảo tôi. “Đừng hỏi nữa a, xoa xoa là được rồi, a..đau..”

Tôi lại xoa xoa tiếp, thế nhưng lúc này anh dường như đau hơn lúc trước, hai tay ôm lấy bụng, cả người cuộn lại như một con tôm.

“A...a.a, anh đau...đau bụng quá..”

Anh gạt chăn ra, mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng, miệng kêu đau, mày nhíu lại, trông rất dọa người, tôi vội lắc lắc: “Anh, như vậy không được, đánh thức họ dậy rồi chúng ta đi viện nhé?”

“Không...không cần. Tiểu Diễn, anh muốn vào phòng vệ sinh.”

“Hả?”

“Mau...đỡ anh dậy...”

“Được! Được!” Tôi vội lao xuống giường, dìu anh đến phòng vệ sinh, tay anh vẫn ôm lấy bụng, môi cắn chặt trông rất khổ sở.

Trong phòng vệ sinh tôi giúp anh kéo quần xuống, cảm giác anh đã đau đến mức làm động tác gì cũng khó khăn, thế nhưng tôi vẫn một mực bị đuổi ra ngoài.

“Em....Em đi ra ngoài...Không nên nhìn...”

Tôi có thể ở ngoài sao? Anh hiện tại đang ngồi mà cứ như lung lay sắp ngã, ai mà biết có lăn ra bất tỉnh hay không. Tôi vẫn còn đang đỡ lấy vai anh, bảo tôi ra ngoài?

“Không cần...không nên nhìn...”

Thế rồi nước mắt chảy xuống, cả người run rẩy, liều mạng lắc đầu.

“Đau, Tiểu Diễn, anh đau..”

“Đau..không tiêu hóa được...”

“Anh đừng vội! Cố gắng một chút! Không cần gấp!” Tôi vừa trấn an, vừa xoa xoa bụng anh.

“Không được...Tiểu Diễn. Đau quá.”

“Anh, kiên nhẫn một chút, kiên nhẫn một chút.”

Tôi ôm lấy vai anh, để mặt anh vùi vào lòng mình, đôi tay gắt gao túm lấy eo tôi đến đau. Cả người anh toàn mồ hôi lạnh, run rẩy kể sất, khiến cho tôi cũng mau chóng ướt sũng mồ hôi.

Có lẽ bởi vì tay tôi tương đối ấm, cũng giống như được chườm nóng, cả người anh kịch liệt run rẩy, bụng mềm xuống một chút, cuối cùng cũng đào thải được.

“Tốt lắm tốt lắm, không sao nữa rồi, không sao.” Xử lý xong xuôi, tôi đưa anh quay về giường, đun nước ấm cho anh uống.

“Không có việc gì, không sao không sao. Anh, đừng khóc, anh đừng khóc.”

Nằm ở trên giường tôi cứ thế vòng tay ôm lấy anh, đầu anh rúc cả vào ngực tôi, cứ thế mà khóc.

“Anh, anh đừng khóc! Mau ngủ đi!” Tôi thấy anh vẫn yên lặng mà rơi nước mắt, sờ tóc anh, nói đùa. “Sao anh có thể vậy? Ngày hôm nay tổng cộng khóc 3 lần! Con gái cũng không khóc nhiều thế đâu...”

“Tiểu Diễn...anh lúc này...rất khó coi đúng không...”

Anh thút thít, bỗng nhiên hỏi câu này.

“Anh trai, anh nghĩ cái gì thế.” Tôi an ủi. “Anh sinh bệnh, em chăm sóc anh là chuyện bình thường, có cái gì khó coi? Chỉ cần anh không khó chịu, em cũng đâu để ý.”

“Khăng định...rất khó coi...”

Lòng tôi khê cảm thán, không nghĩ tới anh lại để ý đến hình tượng như vậy. Nhưng cũng dễ hiểu, anh trai dễ ngượng ngùng như vậy, tôi không mặc đồ cũng không dám nhìn thẳng, vừa rồi lại để cho một đứa em không máu mủ gì nhìn bộ dáng đi vệ sinh, hẳn là trong lòng rối rắm lắm.

Nhưng lúc đó làm gì có biện pháp nào khác? Anh bị bệnh, đau thành như vậy, thế mà sao còn hơi để ý nhiều thế!

“Thật sự không khó coi, em chưa từng có lúc nào thấy anh khó coi cả.”

“Em không biết...hôm nay như vậy, vẫn chưa phải khó coi nhất.”

Anh hít vào một hơi, sau đó lại cười giễu chính mình. “Tiểu Diễn, anh còn nhớ rõ cái lần mình đau nhất, đến hơn hai mươi ngày không đi vệ sinh được, đến mức cả bụng đều phình lên, đau đến muốn hét chói tai. Khi đó chẳng còn cách nào khác, đành đi bệnh viện súc ruột. Chính anh cũng cảm thấy cái bộ dạng đó hết sức quái dị.”

“Anh đôi khi, thực sự ghét chính mình. Thân thể đã kém như vậy, tại sao còn khó coi? Nếu như dễ nhìn hơn một chút, đau đớn thêm cũng chẳng sao cả. Thật may hôm nay không như lần đó, không phải để Tiểu Diễn nhìn đến dáng vẻ khó coi đó của anh, như vậy còn không bằng chết đi..”

Anh nói, tay vô thức nắm chặt ga giường, áo tôi thì bị nước mắt anh làm ướt một mảng.

“Anh đang nói cái gì chứ!” Tôi cảm thấy vừa buồn cười vừa bức. “Lúc trước còn nói em bị đánh mà làm chuyện điên rồ, anh thì khác gì hả? Bị em nhìn thấy đã không muốn sống? Đừng như vậy nha, em nói rồi, em không để ý, anh phiền não cái gì, ngủ đi.”

“Tiểu Diễn thực sự không để ý?”

“Để ý cái gì! Ai mà không có lúc sinh bệnh! Anh như vậy mà đã nghĩ người khác ghét bỏ mình, thì những người phải nằm liệt một chỗ ai sẽ lo liệu chăm sóc? Đừng nghĩ nhiều như thế, ngoan ngoãn ngủ, được chưa?”

“Ừ..”

“Tiểu Diễn, em thật tốt.”

-Hết chương 12-

13. Chương 13

“Mắt sưng rồi đó, xem anh một ngày khóc 3 lần đi!” Trên đường đi học, tôi chỉ chỉ mắt anh.

“Nhìn...nhìn rõ sao?” Anh vậy xoay mặt đi.

“Anh muốn giấu cũng giấu không được.” Tôi cười cười trêu chọc.

Tình huống hiện tại là hai chúng tôi đang dắt bộ xe đạp tới trường. Ở nhà chỉ có một chiếc xe đạp, tôi thì đeo anh không nổi, anh thì không được đeo, lại cũng không muốn mình đi xe đạp để tôi phải đi bộ, thế là chiếc xe đạp thành đồ trang trí như hiện tại.

“Đi xa nhà rồi, không ai nhìn thấy đâu, lên xe đi, anh đeo.”

“...Không cần, bị mẹ anh phát hiện thì lại loạn lên.”

“Sẽ không phát hiện đâu. Lên đây đi, sắp muộn học đó.”

“Thật không?” Tôi hoài nghi hỏi. “Nhưng anh không cần miễn cưỡng.”

“Ừ!” Anh cười.

Liên như vậy anh trai đeo tôi, đến tiệm bán đồ ăn sáng gần trường học mới dừng lại, dựng xe vào xếp hàng mua bữa sáng.

“Anh, vẫn ổn chứ? Người có chỗ nào khó chịu không?” Tôi vẫn là cảm thấy lo lắng.

“Không sao.” Anh lắc đầu. “So với mấy ngày trước tốt hơn nhiều rồi.”

“Cậu bé muốn ăn gì nào?” Cuối cùng cũng đến lượt, người bán hàng rất nhiệt tình mà hỏi.

“6 bánh bao thịt, 2 trứng luộc nước trà, 1 cháo, tụi cháu mang đi ạ.”

Anh tuy không hỏi tôi mua gì thế nhưng xem chừng rất hiểu sức ăn của tôi, tôi vội vàng tìm tiền đưa trả.

“Em giữ lại làm tiền tiêu vặt đi, sau này mỗi buổi sáng, anh sẽ mua đồ ăn cho em.”

“Hả?” Tôi mừng rỡ, như vậy là có tiền để dành? Như vậy...chưa đến nửa năm đã có thể mua...

“Như vậy em sẽ có tiền mua mp3 em thích.”

“Hả? Sao anh biết?”

“Anh cũng nhìn thấy Hạ Lệ Ly dùng máy mp3 dụ dỗ em mà. Em thích nghe nhạc lắm hả?”

“Đúng vậy. Có đôi khi cảm thấy, lúc nghe nhạc có thể quên đi rất nhiều chuyện không nên nhớ, kiểu...trốn tránh hiện thực đó, haha.”

“Hiện thực có gì không tốt? Sao phải trốn tránh?” Anh đưa túi đồ ăn cho tôi, lại xoa đầu tôi. “Nhỏ tuổi như vậy đã muốn trốn tránh, thật là...”

Hiện thực có gì không tốt sao ấy hả?...Chẳng lẽ phải nói với anh, hiện thực này với tôi là hoàn mỹ?

Anh cũng không sao? Cơ thể ốm yếu như vậy...còn có bộ dạng khổ sở tới qua...Nhưng là anh chưa từng nghĩ đến việc chạy trốn sao?

Tôi nghe người khác bảo, những người không trốn chạy thực tại là những người rất kiên cường. Anh là một người kiên cường, phải không?

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuần lãng ấy, trong lòng thầm bảo, anh trai, anh thật lợi hại.

Bởi vì anh đeo tôi cho nên lúc đến trường, trên hành lang cũng không còn nhiều người nữa. Trước cửa phòng học lớp tôi xuất hiện hai ba kẻ chưa nhìn thấy bao giờ, dáng vẻ hết sức lưu manh, hình như là học sinh trung học.

Lúc chúng tôi tới cửa, liền bị mấy người đó ngăn lại.

“Này, mày là Kỳ Diễn?”

Tôi ngẩng đầu nhìn kĩ, rõ ràng không có ấn tượng gì. Kì quái, tôi nhớ mình không dây dưa gì với những người như vậy.

“Nhìn nhìn, không hổ là mỹ nam nhĩ, bề ngoài không tồi, trách không được ~”

Người kia cười, đang muốn vươn tay tới đã bị anh trai túm được. “Các người tìm em ấy có chuyện gì?”

Anh so với bọn họ cao hơn, kì thật có khi cũng bằng tuổi nhau, cho nên khí thế nhất định không kém. Tên mập đó cố kéo tay lại nhưng không tránh được anh, tôi trước cũng không biết anh cũng có nhiều sức như vậy.

“Cái gì a, buông tay!”

“Nói trước, tìm em ấy làm gì?”

Ánh mắt anh trở nên thật đáng sợ, nhaoáng cái đã áp sát tới mặt tên mập. Nhưng mà dẫu anh là con cạp cũng chỉ là cạp giấy thôi, thân thể kia làm gì đánh được ai. Hơn nữa ngoài tên mập kia thì còn hai tên khác, nếu đánh nhau nhất định chúng tôi thiệt rồi.

“Anh, buông ra đã.” Tôi vội kéo anh về phía sau mình. “Xin hỏi, chúng ta có quan hệ gì sao?”

“Dĩ nhiên không quan hệ!” Tên mập trừng mắt, liếc anh tôi một cái. “Nhưng là có người nhờ nhẩn với mày, nếu không muốn ăn đòn thì cách xa Hạ Lệ Ly ra một chút. Đó là bạn gái của đàn anh bọn tao.”

Tôi kì thật cũng không tính là bạn bè tốt gì với Hạ Lệ Ly, cũng không muốn quan tâm chuyện của cô nàng. Tôi cũng biết Hạ Lệ Ly là ngưỡng mộ tôi mà thôi, cô nàng ưa mẫu người ưu sinh, như vậy chắc chắn không phải bạn gái của loại người lưu manh kia.

Nhưng mà không liên quan gì tới tôi là được.

“Các người nếu có bản lĩnh thì làm cho cậu ấy đừng mỗi ngày không có việc gì cũng tìm tôi, tôi khẳng định không tìm cậu ấy, không được sao?”

“Ha, thằng nhóc này còn rất kiêu ngạo nhĩ?”

Đương nhiên tôi biết tên này muốn tấn tôi rồi, nhưng còn ngại anh trai tôi cũng ở đó, cuối cùng bỏ đi.

“Tóm lại mày cẩn thận!”

“Tiểu Diễn, không sao chứ?” Bọn họ đi rồi, anh trai hỏi.

“Em không sao. Nhưng lúc nãy anh kích động làm gì hả?” Thở dài, tôi kéo anh vào lớp. “Loại con trai như vậy, sống chính là kiếm chuyện để thể hiện bản thân, càng phải chủ động sinh sự với người khác. Cứ nhịn một chút, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.”

“Nhưng mà anh cũng không thể mắt mở trừng trừng nhìn bọn chúng uy hiếp em!” Anh lại lo lắng. “Này, bọn chúng sẽ không tìm đánh em thật chứ?”

“Cái này không biết, còn xem tâm tình bọn chúng thế nào. Thật sự thì em vì Hạ Lệ Ly mà bị đánh cũng không phải lần một lần hai, quen rồi. Không có gì, học sinh mà, đánh nhau cũng bình thường. Nam sinh gì đâu mà không gây hấn này kia. Bọn họ đánh cũng không đến mức như ba đánh.”

“Em từng bị đánh?!” Anh kêu lên, tựa hồ vừa kinh hãi vừa tức giận.

“Thật sự không sao nha. Ai bảo Hạ Lệ Ly xinh xắn kia cứ bám lấy em.” Tôi ngồi xuống bắt đầu ăn bánh bao. “Trong trường ngoài trường đều có người nhìn em không vừa mắt, quần làm sao được. Dù sao em không chủ động gây chuyện, không thẹn với chính mình, nếu bọn họ động thủ, đương nhiên em sẽ đáp lại.”

“Không được! Đám lưu manh kia căn bản không biết trời cao đất rộng là gì, đánh nhau không biết nặng nhẹ, nhớ xảy ra chuyện gì thì sao?”

“Là phúc không phải họa, là họa tránh không kịp.”

“Không được!” Anh hung hăng đập bàn. “Anh còn ở đây, đừng ai nghĩ sẽ đánh được em.”

“Này, bọn họ là tìm em gây sự, không liên quan đến anh. Thân thể anh như vậy, một ngón tay bị thương có khi em bị mẹ anh chém luôn ấy chứ.”

Anh cúi đầu không nói gì, ngồi một lúc liền đứng dậy ra khỏi phòng học.

-Hết chương 13-

14. Chương 14

Đến lúc ăn trưa xong, dạ dày anh lại có chút chuyện nên tôi đã trèo tường ra ngoài mua đồ cho anh, lúc về liền gặp mấy bạn học lớp bên.

“Này, Kỳ Diễm, Hạ Lệ Ly khóc suốt cả trưa, cậu không đi xem sao sao?”

“Hả? Có chuyện gì à?” Tôi còn đang cố giấu túi sữa ấm, không để ý bọn họ.

“Không phải cậu bảo anh trai tới nói tuyệt giao với Hạ Lệ Ly sao? Bảo cậu ấy từ nay về sau đừng gặp cậu nữa? Nhìn cậu ấy khóc thật thương tâm nha, rốt cuộc cậu ấy làm gì cậu?”

...Không phải chứ?

“Ai nói tuyệt giao với cậu ấy? Cậu nghe anh mình nói? Xác định không nhầm chứ?”

“Sao có khả năng nghe lầm? Trước buổi học anh trai cậu tới lớp mình nói chuyện với Hạ Lệ Ly mà, mình ở ngay bên cạnh, cậu ấy khóc đến sưng hết cả mắt lên rồi, sao lầm được.”

Không để ý liền làm ra chuyện gì thế này chứ? Tôi thở dài một tiếng, chạy về lớp, đem sữa để trên bàn anh sau đó ngồi xuống. “Anh, anh chạy đi nói linh tinh gì với Hạ Lệ Ly à?”

“Anh nói không cần cứ tìm đến em mãi. Dù sao em cũng không thích Hạ Lệ Ly, phải không?” Anh chống cằm nhìn tôi. “Hơn nữa đám người kia cũng không còn cố gì gây sự với em nữa.”

“Anh...” Tôi lại thở dài. “Thật sự không thể nhắc tới bọn người đó với nhà trường. Anh nghĩ sẽ không sao sao?”

Quả nhiên, xế chiều hôm đó có người đến nói với tôi tan học đến khu nhà bên cạnh, một đầu một.

Khu nhà bên cạnh trường trước kia cũng là trường học nhưng sau này chuyển đi, thế nhưng không bị tháo dỡ hoàn toàn cho nên vẫn còn khung xi măng cốt thép này nọ, đây cũng là nơi học sinh trường tôi giải quyết mấy loại chuyện gây hấn cá nhân.

“Không phải yêu cầu không quan hệ gì với Hạ Lệ Ly nữa sao? Hiện tại còn lí do gì nữa? Đây còn không phải cố tình muốn đánh người sao?” Anh trai tức giận.

“Thì vốn là muốn đánh nhau đó. Hiện tại lí do là...” Tôi cười khổ. “...làm bạn gái người ta khóc.”

“Cái gì? Căn bản không phải em làm, đều là lỗi của anh, do anh nóng vội.”

“Chuyện hôm nay cũng không trách anh, ngay từ đầu cũng là tránh không được rồi, bất kể có tuyệt giao với Hạ Lệ Ly hay không thì vẫn có cơ để bọn họ thấy em chướng mắt.” Tôi thở dài, an ủi. “Không sao, một đầu một thôi mà. Ai thua ai thắng còn chưa biết, có khi người bị đánh không phải em nha.”

“Chúng lớn hơn em đó, còn nhỏ gầy như vậy, còn không bị đánh sao? Được. Tan học anh đi cùng em! Xem bọn chúng kiêu ngạo đến đâu!”

“Ngần vạ lần đừng nghĩ tới chuyện đó.” Tôi cảm thấy nhức đầu. “Không nói tới thân thể không tốt, vốn nói một đầu một, thua thắng gì cũng tự mình nhận, em dẫn anh theo là tự mình phạm quy. Hôm sau nhất định sẽ bị hội đồng luôn. Anh nhất định không được đến.”

“Được rồi mà. Đừng lo lắng, yên tâm về nhà trước đi.”

“Tiểu Diễm...”

“Đi nhanh lên! Em sẽ không bị đánh đến mức không về nổi nhà đâu.” Tôi kiên nhẫn đẩy anh đi, anh lại đứng đó bất an.

“Thật sự...sẽ không sao chứ?”

“Anh! Chuyện trường này anh sẽ không hiểu bằng em, đừng nháo nữa a. Mau ngoan ngoãn về nhà ăn cơm.”

Mất bao nhiêu lâu khuyen bảo, nài ép, anh trai cũng đi khỏi tầm mắt, trở về nhà.

Được rồi, giờ thì tới đó, giải quyết cho xong.

Quả nhiên tôi đoán không sai, nói một đầu một thể nhưng chờ tôi đến cũng không phải một người. Cả ba tên hồi sáng nữa tổng cộng là bốn.

Bọn chúng đúng là một lũ chẳng tốt đẹp gì. Người khác thì tôi không biết, nhưng ba của tên mập kia làm ở bộ Giáo dục. Bọn chúng cứ thể ở trường học chẳng kiêng nể ai, dù có gây chuyện cũng không bị xử phạt. Cho dù nhà trường biết có học sinh bị bắt nạt cũng chẳng thể động đến người ở trên, cho nên mấy tên lưu manh này mới tác oai tác quái lâu dài như thế.

“Kỳ Diễn, mày đến một mình thật sao?”

Thủ lĩnh của bọn chúng mặc một thân đồng phục màu đen, nhìn tôi, cười đến điên cuồng. Đây là tượng trưng cho từ “lão đại” mà người ta hay nhắc đến sao?

Ba tên kia theo lời hấn xuống giữ chặt tôi, còn hấn tiến đến trước mặt tôi, xoa xoa tay, khanh khách cười.

Thôi được rồi, như này...miễn cưỡng coi là một đầu một đi.

Tôi biết phản kháng sẽ không có kết cục tốt. Vẫn là yên lặng, chỉ cần không để bị đánh đến những chỗ trọng yếu, bọn chúng đánh chán thì sẽ thả thôi, từ nay về sau cũng chấm dứt hẳn.

Thế nhưng hấn lại tiến tới đoạt túi sách của tôi, đem mọi thứ bên trong đổ hết ra bên ngoài, còn đem mỗi thứ xem qua một lần. Hấn nhìn đến mấy đồng tiền còn dư mà tôi đã mua sữa cho anh trai, liền nói.

“Lục túi áo nó!”

Túi chẳng có gì. Hấn cười. “Thật không ngờ, gì thế này? Hạ Lệ Ly lại coi trọng một tên nghèo thế này sao? Cả người chỉ có chút tiền này?”

“Đại ca anh không biết, nó còn phải đi giao hàng nha, một mình nuôi mấy miệng ăn, trong người làm sao có tiền? Nghe nói mẹ nó còn nhảy lầu, haha.”

“Muốn đánh liền đánh! Đừng lồi mệ tôi vào!”

“Nha, nhóc con, tính tình thật không tốt.” Hấn cầm một quyển vở, đập đập lên đầu tôi. “Hạ Lệ Ly thật không biết chọn người, còn vì tên quỷ này là khóc cả buổi trưa. Thật khó chịu nha!”

Sau đó liền hung hăng đá vào bụng.

Không sao. Lực đập cũng không tính là lớn, vẫn còn chịu được. Tôi nghĩ thế, chậm rãi nhắm mắt lại. 5 lần, 6 lần, 7 lần,...cứ thế đếm. Sẽ ổn, tôi nghĩ vậy.

“Mấy người dừng lại!”

Đột nhiên chất giọng quen thuộc ấy truyền tới. Tim tôi như ngừng đập vậy. Anh?

-Hết chương 14-

15. Chương 15

Không thể nào? Sao anh...

Đầu óc tôi bắt đầu loạn.

Không được! Không được, anh không thể tới!

Nếu như anh bị thương, tôi sẽ ra sao đây?

Nhân lúc bọn chúng không để ý, tôi liền xoay người qua và nhìn thấy anh đứng phía ngoài. Bởi ánh nắng chiều phảng phất ở phía sau lưng anh mà tôi chẳng thể nào thấy được biểu tình của anh khi đó. Tôi chưa kịp lên tiếng thì anh đã vọt tới, tên mập sớm bị đập ngã.

Tôi thật sự ngạc nhiên, anh trai rất mau tiến đến sau lưng tôi. Một tên thục xuống đất ôm đầu gối run run, tên còn lại bị anh bẻ tay khiến cho không ngừng kêu tha. Tôi đã rất kinh ngạc, há hốc miệng. Anh trai...mà đánh nhau được?

Nhìn chằm chằm vào nét mặt không thay đổi ấy, vẫn khôn thể nào tin được. Đại khái bởi vì những cảm giác mà anh đem lại luôn gợi cho tôi thấy anh có thể trạng kém. Cho nên ngay cả khi khung xương phát triển, người anh cao lớn như những người đồng trang lứa khác, tôi vẫn định ninh anh không thể nào có thân thủ lưu loát thể kia được.

Tên đại ca kia thấy tình thế không tốt liền vơ một cây sắt cạnh đó, ý muốn đánh anh.

“Anh, cẩn thận!”

May mắn anh tránh người đứng lúc, một tay túm lấy cây sắt kia, dùng lực đẩy ngược lại phía hắn, làm cho hắn ngã nhào xuống đất. Hắn quỳ rạp xuống, khuôn mặt hung hăng lúc trước chỉ còn lưu lại vẻ sợ hãi run rẩy, thiếu chút nữa thì tè ra quần.

“Sau này còn dám tìm em trai tôi gây sự, tôi tuyệt đối không tha cho mấy người!”

Anh trai đứng đó, cúi xuống nhìn hắn, lạnh lùng nói. Nhìn dáng vẻ đẹp trai của anh lúc ấy, tôi vẫn là trợn mắt há mồm một lúc lâu.

Giúp tôi nhặt lại sách vở đồ dùng cho vào túi, sau đó nắm tay tôi.

“Không còn sớm nữa, về thôi. Không lại bị mắng.”

Thế là tôi vô tri vô giác để anh kéo đi, ngồi sau xe đạp, ôm lấy eo anh, trở về nhà.

“Anh, không phải anh đã về rồi sao? Tại sao còn quay lại?”

“Không quay lại mà được sao?” Anh quát. “Mấy đứa lớn bắt nạt một đứa nhỏ, bọn chúng cũng thật không biết xấu hổ!”

“...Thật may anh đánh được bọn họ. Nếu không bị đánh, bị thương chỗ nào đó, em biết nói gì với mẹ anh?” Tôi lại nghi hoặc. “Anh thật khỏe nha, trước từng học võ sao?”

“Nào đã học võ? Học võ xong đi đánh nhau như em sao?”

Không học? Vậy chẳng lẽ...trời sinh đã tay chân lưu loát như thế?

“Bởi vì đó là Tiểu Diễn em...” Anh rầu rĩ, vút lại sau lưng một câu thế này. “Nhìn thấy em bị bắt nạt như thế, còn có thể không tức giận được sao? Đầu óc không nghĩ gì, chân tay đã liền động rồi.”

...Phải không?

Tôi không đáp lại nữa, lẳng lặng tựa vào tấm lưng anh, trong lòng tuy thấp thỏm không yên, nhưng cũng có cảm giác thật sự vui vẻ thỏa mãn.

Đêm hôm đó, anh trai chẳng mấy chốc lại chui sang bên cạnh của tôi.

“Hôm nay một chút cũng không lạnh nha.” Tôi bảo.

“Lạnh.”

“Anh gạt người thì có.”

“Chính là...” Lại là vẻ mặt ủy khuất. “Anh hôm nay đánh nhau bị thương, muốn hưởng chút ấm áp cũng không được sao?”

“Bị thương? Bị thương chỗ nào rồi?” Tôi vội ngồi dậy, mở đèn lên.

“Không sao đâu, lúc lấy tay đỡ cây sắt.” Anh vén tay áo lên, trên đó có một vết máu đã muốn khô. Có lẽ lúc tắm rửa để nước nhiễm vào cho nên có chút sưng đỏ.

“Bị thương mà sao anh không nói? Lại đây, em băng thuốc cho anh!”

“Không được, có mùi, mẹ anh sẽ phát hiện! Đến lúc đó lại liên lụy em bị mắng.”

“...Nhưng cứ để thế sẽ nhiễm trùng.”

“Sẽ không đâu. Nhất định không nhiễm trùng đâu.” Anh túm lấy tôi. “Vài ngày sẽ khỏi, cũng không có sẹo, sẽ không ai biết.”

“Nhưng mà...nhưng mà...” Tôi không rời mắt khỏi vết thương đó. “Bây giờ đang rất đau sao?”

“Không, chỉ một chút thôi.Cũng không đau lắm.” Anh cười. “Lúc đau dạ dày còn kinh khủng hơn nhiều, vết thương này không là gì đâu. Sẽ không sao.Nhanh ngủ đi nào.”

Tôi chỉ còn cách thở dài, tựa đầu vào ngực anh trai, nói: “Anh, cảm ơn hôm nay đã tới cứu em.Thật xin lỗi, lại khiến anh bị thương.”

“Tiểu Diễn ngoan, anh sẽ không sao.” Anh có vẻ rất vui, vừa đáp vừa ôm lấy tôi. “Ng ngoan, mau ngủ.”

-Hết chương 15-

16. Chương 16

“Em Trình Trí Viễn, em Kỳ Diễn, nghe nói ngày hôm qua các em cùng với con trai của phó bộ trưởng Lưu đánh nhau? Sự việc là thế nào? Hai em như thế nào lại trêu chọc học sinh trung học lớn hơn mình? Nhanh chóng kể rõ cho tôi!”

Ngày hôm sau hai chúng tôi bị gọi lên văn phòng giáo viên, mấy giáo viên liên thay nhau tra hỏi. Nhưng mà chúng tôi sớm bàn bạc trước cả rồi.

“Bọn em thật sự không đánh nhau. Ngày hôm qua tan học liền trở về nhà. Có phải nhầm người không ạ?” Anh trai thần nhiên nói, vẻ mặt vô tội.

“Sao mà sai được? Bên kia đã chỉ đích danh tên họ các em rồi.”

“Thầy giáo, thân thể anh trai em không tốt, lúc chuyển trường ba em cũng cùng thầy nói rồi chứ ạ? Ngay cả trực nhật cũng là em làm thay, nói gì đến đánh người. Anh em như vậy thì đánh được ai ạ? Thầy nhìn cả em nữa, như thế nào đánh lại được học sinh trung học ạ?”

Chúng tôi cứ như vậy thay nhau nói, mấy giáo viên hỏi mãi cũng chẳng hỏi được gì, đành cho chúng tôi về.

Lúc nghỉ trưa, Hạ Lệ Ly đột nhiên đến tìm.

“Kỳ Diễn...cậu đi ra đây một chút.”

“Không phải tôi đã nói không cần đến tìm em tôi sao?” Tôi vừa đi ra đã bị anh chặn lại.

“Em...em...”

Cô nàng nhìn như sắp , thế rồi gào lên khóc thật.

Tôi lần đầu tiên nhìn thấy cô nàng khóc như thế. Hạ Lệ Ly bình thường đều vui vẻ phấn chấn, lúc nào cũng tươi cười.

“Kỳ Diễn..bọn họ đoạt túi sách của mình. Bọn họ nói giờ nghỉ trưa phải lừa được cậu đến khu nhà bên kia, không thì không trả lại túi cho mình nữa...ô..ô..Nhưng mình không muốn lừa cậu...Cậu có thể về sớm được không, đừng để bọn họ bắt được. Bọn họ dẫn theo nhiều người, muốn báo thù!”

“Ha.” Anh cười lạnh. “Hôm qua còn chưa đủ? Còn muốn đánh tiếp?”

“Anh!” Tôi cảm giác chuyện lớn rồi, không đơn giản như anh nói. Hôm qua 4 người anh đánh lại, nếu giờ là gấp đôi, gấp ba, anh đánh lại sao. Anh cũng không phải học võ, huống gì một đấu cả lũ như thế.

Ngày hôm qua cũng đã nghĩ, khả năng bọn chúng quay lại trả thù là rất lớn. Nếu không thì cầu phước cho chúng bị ăn đòn như vậy đủ sợ, sau này sẽ không tìm tôi gây sự nữa. Hiện tại xem ra cuộc sống này quả thực không đơn giản.

Đánh đi đánh lại bao giờ mới xong? Bọn tôi dù sao cũng chỉ có 2 người, mà bọn bên kia, nay là 10, ngày kia đã có thể là 100, làm sao có khả năng chống đỡ?

Sớm biết như thế hôm qua cứ để bị đánh, chấm dứt luôn trong ngày hôm qua.

Hôm nay mà đánh tiếp thì khẳng định sẽ bị thiệt. Chẳng qua chúng không lường trước anh lại xuất hiện mà thôi.

Thôi, nhìn một chút trời cao đất rộng.

Tôi bị đánh cũng chẳng sao cả, đáng lo là anh. Nếu anh đến, dù có thắng thì cũng thương tích đầy mình.

“Anh, nếu hôm nay bọn chúng tìm tới, anh cũng đừng can dự. Bất kể em bị làm sao cũng coi như không liên quan, anh hiểu chưa?”

Nghe tôi nói vậy, anh nóng nảy. “Không liên quan đến anh? Tiểu Diễm em nói cái gì! Em như thế nào bảo anh mặc kệ?!”

“Anh, em van anh đó! Anh tới cũng vô ích. Lần này em nhất định sẽ đến, trốn cũng không xong.”

Anh tôi bình thường rất thấu tình đạt lý, chỉ có chuyện này, tôi nói thế nào cũng không chịu.

Anh lắc đầu, nói như đinh đóng cột. “Không! Cái gì mà trốn không xong? Không trốn được liền đánh! Bất kể là ai, chỉ cần bắt nạt em, chính là không được!”

Tôi cũng bắt đầu tức giận. “Anh! Anh có biết không, đây không phải là giúp em mà kéo thêm phiền phức cho em?”

“Tại sao lại kéo thêm phiền? Anh bảo vệ em của mình, bảo vệ người thân của mình, vì sao là phiền?”

...Tôi rất nhanh liền không buồn đôi co nữa.

Anh là không hiểu những người đó sẽ thế nào!

“Anh, anh suy nghĩ một chút. Hôm nay anh đánh bọn họ, ngày mai bọn họ lại dẫn theo nhiều người hơn, anh cuối cùng cũng không thể đánh lại cả một nhóm người được. Anh bị thương thì em phải làm sao? Dẫu là anh nói muốn bảo vệ em, nhưng việc này từ đầu tới cuối em vẫn sẽ bị đổ hết tội lên, cho nên bỏ đi...Một mình em sẽ giải quyết.”

“Tiểu Diễm. Em..trách anh hôm qua nhiều chuyện sao?” Anh nhìn tôi, vẻ mặt như con thú bị thương vậy.

Tôi thở dài. Không phải trách, mà là hi vọng anh không cần vì tôi mà nguy hiểm đến thân thể mình.

“Tóm lại vẫn câu đó, anh cần bản cũng không phải anh ruột, sự tình này cứ coi không liên quan đến anh. Em hi vọng anh đừng nhúng tay vào.”

-Hết chương 16-

17. Chương 17

Lúc tan học, quả nhiên tôi bị một đám người chặn lại, lôi tới khu nhà bên cạnh. Hạ Lệ Ly cũng bị đưa theo, khóc lóc hoài.

Tôi thực cảm thấy có chút buồn cười...Học sinh trung học thôi, có cần bắt chước xã hội đen, bắt cóc con gái, uy hiếp nợ kia hay không?

“Sao, anh trai giỏi đánh nhau nhà mày đâu? Không tới cùng?” Vẫn là tên một thân đồng phục đen ấy.

Thật may trước lúc tan học tôi cùng anh cãi nhau một trận, chọc anh bỏ đi được.

“Chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến anh ấy cả. Hiện tại tôi đây rồi, các người mau trả đồ cho Hạ Lệ Ly, sau đó muốn làm gì thì làm.”

“Ha, đây là bộ dạng anh hùng cứu mỹ nhân sao?”

Dù sao hắn ta cũng thích Hạ Lệ Ly, nhất định cũng sẽ không làm gì cô nàng. Muốn đánh tôi thì cứ đánh, đánh xong còn về.

“Mày cho rằng cứ đơn giản thế là xong à?” Hắn nhếch mép cười. “Ngày hôm qua khiến bọn tao chịu nhục như vậy, mau quỳ!”

Được, đường hoàng là con trai, có gì mà dám làm không dám chịu.

“Hahahaha..” Tôi thành thật mà quỳ xuống, hắn đột nhiên cười quái dị, trong túi áo lấy ra một con dao nhỏ, kề đến cổ tôi.

Này không phải chứ? Làm gì mà lấy dao ra? Tôi cũng chưa phản kháng!

“Chờ đã lâu, cuối cùng cũng xuất hiện nhỉ?”

Hắn nâng mặt, nhưng lời này hắn là không phải nói với tôi?

Tôi cũng hướng về nơi hắn nhìn, nháy mắt thấy anh đã đứng ở đó, tâm tình tôi đến tốt cùng không rõ là kinh ngạc hay tức giận!

“Anh! Anh tới làm gì! Anh tới làm gì hả!”

Tôi nói nhiều như vậy anh vẫn không chịu nghe? Hắn cũng đã lấy dao ra, anh còn đến làm gì chứ.

Tên mập thấy anh tôi liền lùi ra phía sau định đánh vào gáy, thế nhưng động tác của anh vẫn mau lẹ như vậy, bắt được cánh tay tên mập liền bẻ gấp ra sau.

“Oa đau quá đau quá.” Tên mập kêu lên.

“Buông tay, buông ra mau.” Tên đại ca thấy thế liền đưa dao lên mặt tôi. “Mày còn không buông? Có tin tao rạch lên mặt em mày không?”

“Muốn tôi buông cũng được.” Anh nói. “Nhưng ngày hôm qua người là tôi đánh, không liên quan đến em tôi, các người đánh tôi đây, không được động đến Tiểu Diễn!”

“Anh, anh nói linh tinh cái gì!”

Đánh anh? Cả lũ này đánh anh? Cái cơ thể đó...

“Anh! Mau chạy về nhà! Anh tới đây làm gì? Mau trở về đi! Nơi này không liên quan đến anh, mau về nhà!”

“Ai ai, đến rồi cũng đừng vội đi như thế.”

Tên đại ca lại cười, dùng con dao nhỏ cứa một vết lên mặt tôi, nháy mắt tôi cảm giác được sự đau đớn.

“Tiểu Diễn!” Anh trai lập tức buông tên mập ra, chính là vừa buông ra đã có vài người xông đến giữ chặt lại.

Nhìn tình huống này, thật sự không ổn, lập tức nói với hắn: “Thả anh tôi đi! Thân thể anh ấy không tốt, đừng gây khó dễ nữa! Muốn đánh liền đánh tôi đi! Tôi nhất định không phản kháng!”

“Tiểu Diễn!”

“Nha, đúng là tình cảm anh em tốt ghê.” Hắn nhìn tôi, sau lại nhìn anh. “Được thôi! Muốn tao thả anh mày cũng không khó. Mau quỳ xuống liếm sạch giày của tao, tao liền thả.”

“Không cần! Ván anh! Mau thả Kỳ Diễn đi!” Hạ Lệ Ly vừa khóc vừa xin.

“Liếm!” Cũng bởi cô nàng lên tiếng, ngược lại càng khiến hắn giận, đưa chân tới trước mặt tôi.

“Đây là giày thể thao hàng hiệu đó nha.”

Được rồi được rồi...Tôi gục xuống, hít vào thật sâu.

Ở đây còn có anh, còn có Hạ Lệ Ly, tôi phải bảo đảm an toàn cho họ.

Tuy rằng tôi nhỏ con nhưng bảo vệ được họ thì có là gì đâu? Dù sao tôi cũng mong chuyện này mau chóng dừng lại.

Không hề gì. Không hề gì. Ai bảo tôi tồn tại trên đời này làm gì.

Tôi đây tồn tại là một kẻ hèn mọn, dùng cách hèn mọn này để bảo vệ được anh, nếu làm vậy có thể bảo vệ được anh, thì có hề gì.

Dù sao mẹ tôi, gia đình trọn vẹn của tôi cũng sớm đã không còn nữa rồi.

Tôi chỉ có anh, hiện tại mà nói, người hiểu rõ tôi nhất, người quan trọng với tôi nhất, chỉ có anh.

Không sao...

“Tiểu Diễm! Không cần! Không được!”

-Hết chương 17-

18. Chương 18

Hắn đột nhiên từ trước mặt tôi rời đi, tôi bị người khác kéo qua một góc, còn chưa biết chuyện gì đã thấy hắn cầm dao đi đến chỗ anh.

“Không được! Anh!”

Anh ra sức giãy giụa, vài lần đã muốn vùng dậy được lại bị ghìm xuống. Hắn đến trước mặt anh, ngạo nghễ nói:

“Em trai mày không phải nói thân thể mày không tốt sao? Hùng hổ như vậy? Tao sao không thấy mày có chỗ nào không tốt?”

“Không muốn, không muốn, không được, anh a!” Tôi loạn kêu, anh vẫn làm ngơ, cổ giãy ra.

“Để tao xem thân thể mày có bao nhiêu không tốt.”

Lúc tôi hét lên, hắn nâng đầu gối, thật mạnh đỉnh vào bụng anh.

“Ô...”

Anh lão đảo, nếu không có những tên khác giữ chặt thì có lẽ anh đã ngã. Sắc mặt trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh lại túa ra.

“Aaaaaaa, không cần đánh anh ấy! Thân thể anh ấy thật sự không tốt! Các người đừng đánh, đánh tôi đây, đánh tôi đây!”

Tôi cũng bị giữ chặt không nhúc nhích nổi. Tôi trừng mắt nhìn hắn túm tóc anh, liên tục đâm thốc vào bụng anh.

Không được không được không được. Dạ dày anh như vậy, sao chịu nổi ngược đãi?

Nhưng giây tiếp theo, anh vùng ra được, một phen túm lấy cổ áo tên đại ca kia, hung hăng đâm vào mặt hắn.

Mũi hắn chảy máu, hắn càng ***g lộn lên. Ánh mắt hắn trở nên điên cuồng, dao trong tay không tính toán gì liền đâm vào bụng anh.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

“Phốc!” Máu từ trong miệng anh phun ra ngoài, văng cả lên đồng phục của hắn.

“A...a...”

Tôi như mất đi năng lực ngôn ngữ, trái tim giờ khắc ấy cũng chững hẩn lại. Tôi điên cuồng vung vẩy thoát ra khỏi tay bọn chúng, chạy lại đỡ anh.

“Anh...Anh...!”

Lúc tôi đỡ anh rồi, máu vẫn từ miệng không ngừng phun ra, một tay anh ôm chặt lấy bụng, tay kia thì vòng lấy ôm tôi. Đôi mắt gắng gượng mở to, gắng gượng nhìn tôi, ánh mắt thoát nhìn cũng toàn là tơ máu, thoát nhìn giống như anh...

“Anh, anh, không được...anh..”

Anh nhìn tôi, nhẹ nhàng thở ra, lên tiếng, máu chảy ra càng nhiều.

“Tiểu Diễn...Tiểu...”

Về mặt anh khi đó, dường như là đang cười, như là đã an tâm, nhưng cũng mờ mịt xa xôi.

“Anh, anh.. Đừng làm em sợ..”

“Nó học máu? Không thể nào...”

“Nguy rồi! Đại ca đánh chết người ! Tai nạn chết người! Chết người rồi!”

Tôi đã không quan tâm đến đám người đang chạy tán loạn kia, chỉ gắt gao ôm lấy như sợ anh tan biến, cả người kịch liệt run rẩy.

“Anh...anh.. Anh không được chết...anh không nên làm em sợ a...”

Anh vươn tay nắm lấy bàn tay tôi, tôi cũng nắm lấy thật chặt, không dám buông lỏng.

“Anh...anh...”

“Aaaaaaaa, ai tới cứu anh tôi, anh tôi a...”

Tôi xiết chặt lấy thân người bởi vì mất máu mà tái nhợt đó, thân thể anh dần lạnh, sắc trời cũng dần tối hẳn.

“Đều là mày làm hại, đều là mày làm hại! Con tao nếu chết, tao muốn mày đền mạng! Tao muốn mày đền mạng!”

Bên tai tôi, mấy giờ liền, liên tục vang vọng thanh âm cuồng loạn của người phụ nữ đó. Tôi bị người phụ nữ đó đánh đến đau đớn, đến chỗ nào cũng bỏng rát, mặt cũng bị biến dạng, nhưng tôi vẫn cứ đỡ dần một chỗ.

Ở hành lang bệnh viện sau khi ca phẫu thuật của anh kết thúc, được bác sĩ khuyên nhủ đủ điều mới trở về nhà, tiếp theo liền điên cuồng đối xử với tôi như vậy. Nhưng là tôi đã sớm chết lặng.

“Aaaa, đây rốt cuộc là tạo nghiệp gì a! Đây rốt cuộc là tạo nghiệp gì a, tại sao Tiểu Viễn từ lúc sinh ra đều chịu nhiều tội nghiệp vậy a!”

“Đều là mày! Đều là do mày hại!”

Tôi có giải thích sao bọn họ cũng sẽ chẳng nghe lọt tai. Bọn họ ngay từ đầu đã khẳng định là do tôi nên anh bị cuốn vào, là do tôi nên anh mới phải nằm trên bàn mổ.

...Đúng vậy, là do tôi. Nhưng mà...

Chén nước, bình hoa, ghế, di ta lấy mọi thứ trong nhà, từ nhẹ tới nặng mà ném tôi, đánh tôi. Đánh đến trên người tôi toàn là những vết máu xanh tím đầu cũng chảy máu, trong tâm mắt đã chỉ còn một màu đỏ, nhưng là ba lại đứng ở một bên mặt lạnh nhìn, không lên tiếng, không ngăn lại.

“Ba...ba...”

Tôi đem một thân toàn vết thương đến quỳ trước mặt ba, kéo ống quần ba, xin tha thứ.

-Hết chương 18-

19. Chương 19

“Mày còn có mặt mũi! Mày còn có mặt mũi xin tha?” Người phụ nữ đó lại cào xé da thịt tôi. “Mày hại con tao, mày hại con tao! Mày còn có mặt mũi cầu xin tha thứ? Mày ngấm lại anh mày còn đang nằm viện, mày còn xin tha thứ?!”

“Con tao, con tao đã phải đau bao nhiêu hử? Đó là một con dao! Nó đã phải phẫu thuật bao nhiêu lần, chịu bao nhiêu đau đớn! Nơi bụng yếu ớt như vậy còn bị đâm một dao, con tao đã đau thế nào chứ? Mày làm sao biết? Sao biết!”

Móng tay người dì ta đã tiếp tục cào chảy máu hết trên người tôi.

“Aa... Đau quá.Ba,ba van cầu ba cứu con!”

Tôi sợ hãi, nhìn đến người phụ nữ trước mặt là lại nghĩ đến anh, toàn thân phát run, cổ ôm lấy chân ba, lại bị ba đá ra.

“Tại sao anh mày bị đâm mà mày một chút cũng không sao?!”

Tại sao..sao? Tôi mở to hai mắt.

Ba hỏi như vậy...là trách cứ sao? Là vì...người bị thương không phải tôi?

Ý tứ đó, có phải là nếu người bị thương là tôi, người nằm trên bàn mổ là tôi chứ không phải anh, thì đã tốt biết mấy?

Nước mắt tôi không không chế được mà rơi. Bên kia, dì Mạnh đã vào bếp lấy ra một con dao.

“Tiểu Mộng em làm gì?”

Tôi mở to hai mắt, người phụ nữ đó gạt ba qua một bên, túm lấy tay tôi, đem ghì chặt xuống sàn.

“Để nó ném thử cảm giác, cảm giác bị một dao đâm xuống là thế nào!”

“Không...không cần...”

Tôi giãy giụa, cố gắng giãy giụa, nhưng không tài nào rút được cánh tay ra. Con dao sáng loáng ấy cách tay tôi mỗi lúc một gần.

“Không cần a...”

Tay tôi, tay tôi..

Lúc dì ta đâm một dao xuống, trước mắt tôi rơi vào một khoảng tối tăm.

Sau khi tỉnh lại, bên cạnh tôi không có người, chung quanh một mảng tối đen, từ khe sáng phía trên lọt xuống, tôi nhìn chung quanh bốn phía, phát hiện mình hình như bị nhốt trong tầng hầm dưới nhà.

Tại sao...đem tôi ném ở trong này?

Tôi chợt nhớ đến liền cúi đầu nhìn tay mình. Là ngón út bị rách, ngón tay cũng vẫn còn lành nguyên.

Kho chứa đồ dưới này đều là bụi thật dày, tùy tiện hít một hơi đã ngập đầy bụi. Tôi lẳng lặng ngồi, ngồi thật lâu vẫn không thấy bất cứ âm thanh nào truyền đến.

Ba... Tại sao đem tôi nhốt ở chỗ này?

Là trừng phạt sao?

Bụng bắt đầu đói, rất đói.

Tôi nằm trên mặt đất lạnh lẽo ngủ một đêm, hôm sau là lúc nào ngày, lúc nào đêm cũng chẳng biết.

Không có người tới, tôi tựa như bị nhốt ở cái phòng nhỏ tối đen này, bị mọi người quên đi sự tồn tại, có lẽ cứ như vậy chết ở cái chỗ này, cũng vĩnh viễn không có ai biết.

.. Tôi sẽ chết ở cái chỗ này sao?

Tôi đột nhiên cảm thấy một trận tim đập nhanh khó chịu. Bọn họ là muốn đem tôi nhốt ở trong này, vĩnh viễn, vĩnh viễn, không thả tôi đi ra ngoài sao?

Là muốn để tôi đói chết tại cái chỗ này, chậm rãi hư thối, biến thành một đồng xương sao?

Sẽ không... Sẽ không đi...

Ba... Sẽ không tàn nhẫn như thế đi?

Tôi mới là con trai ruột của ba! Tại sao vì trấn an một người phụ nữ, liền đem tôi nhốt ở cái chỗ này?

Ba của tôi... Đã từng rất tốt với tôi, với mẹ tôi cũng tốt lắm.

Tại sao như vậy hả ba? Tại sao biến thành như hiện tại chỉ vì một người phụ nữ mà nhẫn tâm nhìn vợ mất, nhìn con bị người đó hành hạ? Người đó đến tột cùng có mê lực gì? Tôi không hiểu.

Tôi thật sự không hiểu.

Người phụ nữ đó và cả anh nữa, trong mắt ba quan trọng như vậy sao? Đến mức không phân tốt xấu, không hỏi sự tình nguyên do, anh xảy ra chuyện liền muốn lấy tôi ra trút giận?

Tôi ở trong lòng ba, liền như vậy không đáng một đồng sao?

Kỳ thật, hết thấy, rõ ràng liền không phải lỗi của tôi...

Rõ ràng không phải lỗi của tôi a!

Tôi đến tột cùng làm sai cái gì?

Tôi không cố ý tiếp cận Hạ Lệ Ly, cũng không có khơi mào đánh nhau, chuyện đó đổ dồn lên đầu tôi, tôi có biện pháp gì? Tôi lặng lẽ đi ở trong sân trường, đã bị người nhìn không vừa mắt, tôi lại có cái thể làm gì sao?

Không muốn... Không muốn nói.. là anh khiến Hạ Lệ Ly khóc! Hơn nữa chuyện tôi bị đánh, là anh không nghe tôi khuyên, tự trở lại đến đánh đám kia người, trở nên gay gắt mâu thuẫn, dẫn đến ngày hôm sau bọn họ tới tìm chúng tôi trả thù. Sự tình phát triển trở thành như vậy, tôi còn có thể làm cái gì được?

Không phải tôi khiến sự tình đi đến một bước này !

Tôi biết anh là vì bảo vệ tôi, tôi biết anh là vì tôi mới mất nhiều máu như vậy, thế nhưng...

Chính là nếu ngay từ đầu anh nghe tôi không nhúng tay vào, hết thấy căn bản sẽ không như bây giờ!

Tôi không tài nào ngăn cản anh, tôi quỳ cũng đã quỳ, bắt tôi liếm giày tôi đều vì anh mà không hề gì, tôi có thể làm gì đã muốn làm toàn bộ, tôi rốt cuộc sai ở đâu?

Tôi phải thế nào mới đúng?

Tôi phải làm gì để không bị trở thành kẻ gây tội thế này?

-Hết chương 19-

20. Chương 20

Từ ngày có người phụ nữ đó, gia đình tôi đã không còn nguyên vẹn như trước nữa. Không cần biết thế nào, điều gì tôi làm cũng bị cho là sai! Tôi nên làm sao cho phải! Ai nói cho tôi hay đến tột cùng phải làm sao?!

Tôi không muốn...chết ở chỗ này. Không nghĩ đến..

Chết đi như vậy thật bi thảm, cô độc một mình, ở nơi chật hẹp tăm tối này.

Tôi chạy vội tới cạnh cửa, liều mạng mà đập, dùng toàn bộ sức lực còn lại mà đập, cổ họng đều rất, chính là có kêu thế nào đi nữa, kêu đến tê tâm liệt phế, cũng không có người nghe thấy âm thanh của mình!

Tôi đập cửa, đập đến mu bàn tay đều rớm máu.

Ba...cứ như thế liên không cần tôi nữa? Có phải thế không? Để tôi chết ở trong này?

“Ai đó...ai đó cứu tôi!”

“Cứu...cứu..”

Tại sao không có ai nghe tôi gọi? Tại sao không có ai tới cứu tôi ra?

Cuối cùng, vừa mệt, vừa đói khát, tôi chẳng còn chút sức lực nào nữa, trượt dần xuống mặt đất. Tôi nghĩ, nếu tôi chết, sẽ chết không nhắm mắt.

Tôi hận! Hận mẹ tôi cứ như vậy bị hại chết. Tôi chết rồi, nhất định sẽ trở về, khiến cho người phụ nữ kia sống không bằng chết!

Tay tôi bất ngờ chạm phải một khung ảnh, cố kéo lấy. Là hình của mẹ.

Đó là ảnh khi mẹ còn trẻ, còn mặc đồng phục, cười rất tươi tắn.

Ha...chẳng lẽ thấy tôi thảm hại thế này, nên mẹ không an lòng sao? Cho nên, đến an ủi tôi?...Mẹ.

Mẹ thật đáng thương, sau khi mất vẫn không nhắm mắt nhìn đứa con duy nhất bất hạnh thế này.

“Mẹ, mẹ đừng lo..”

Tôi nhìn tấm ảnh đó, khẽ lẩm bẩm.

“Đừng lo lắng cho con. Con nhất định kiên cường, mẹ yên tâm.”

“Con...nhất định sẽ sống...Sẽ sống tốt cho bọn họ thấy...”

Nước mắt rơi ướt trên gương mặt tươi cười của mẹ, tôi nắm chặt tấm ảnh ấy, không rõ tại sao, nước mắt rơi nhưng vẫn mỉm cười nhìn mẹ.

Bị nhốt đến ngày thứ ba, tôi cuối cùng được thả.

Anh trai qua cơn nguy hiểm, cho nên tôi cũng không bị đem chôn cùng.

Bởi vì tôi bị thương nặng cho nên ba vẫn miễn cưỡng đưa tôi đến viện, lúc băng bó xong thì bảo: “Tiểu Diễm, ba đã gọi điện cho bà con, sau này con đến sống với bà đi.”

Bà? Bà tôi sống ở một thành phố khác.

“Ba...là không cần con nữa sao?”

...Không cần rồi.

Tôi ngẩng đầu nhìn ba, vốn định tràn ngập ai oán, thế nhưng lại bật cười, hơn nữa cười đến thật lớn, cười nhạo người vừa nói lời đó với mình.

Tôi trước kia chưa cười như vậy bao giờ.

Ba không phản ứng, lấy ra một điều thuốc chuẩn bị châm, lại nhớ tới bệnh viện không thể hút thuốc, bộ dạng chán nản.

Kỳ thật, sống cùng bà tôi cũng tốt. Ít nhất không phải chung sống trong một mái nhà với người phụ nữ kia. Mặc dù, đó rõ ràng là nhà của tôi. Tại sao...mới đó đã thành nhà của người khác? Khiến cho tôi chỗ dung thân cũng không có?

Không công bằng. Không công bằng chút nào cả.

Dù sao đó cũng là nơi từng có mẹ tôi từng sống, bao nhiêu tình yêu của mẹ...

“... Ba, con rốt cuộc làm sai cái gì? Mà ba không cần con nữa?”

Tôi rất muốn biết. Cho dù chẳng còn tình cảm gì với ngôi nhà đó nữa, nhưng rõ ràng đó vẫn từng là của tôi.

Yên lặng thật lâu, ba đáp: “Con thiếu chút nữa hại chết anh trai, dĩ nhiên con đi, ba cũng không thể giữ.”

Ra là vì người phụ nữ đó. Thế nhưng ba làm trụ cột trong nhà, lại không có chút chính kiến nào sao?

“Con mới là con ba, không phải sao? Đến tột cùng...con thua kém anh trai ở điểm nào? Để rồi ba bắt công như vậy, ba nhẫn tâm với con ruột như vậy?”

“Đó là bởi vì tao còn trẻ, tao còn có thể sinh con cho ba mày. Không có mày cũng chẳng sao hết!” Thanh âm nhọn bén của người phụ nữ kia đột nhiên truyền đến. “Thật là một thằng nhóc đen đui, xấu xa. Tao cho mày biết vì sao ba mày không thích mày: Sinh mày ra, cho mày sự sống, mày thì sao, chỉ biết gây sự, phá hoại! Mẹ mày còn không phải do mày bức chết!”

Ha, mẹ của tôi là do tôi mà chết, không phải bọn họ.

Tôi quay lại nhìn người phụ nữ đó, trong lòng nói, theo bà cũng rất tốt, sau này không phải thấy khuôn mặt này.

“Được, tôi đi.” Hít vào một hơi. “Trước lúc đi, tôi muốn gặp anh trai.”

Dì ta không muốn cho tôi gặp, bắt đắc dĩ: “Muốn gặp thì gặp trước mặt tao. Nhìn một cái phải đi ngay! Sau này cũng đừng nghĩ chơi cùng nó, tránh đem nó thành thế này! Con trai tao mà có chuyện, nhất định không tha cho mày!”

Vào phòng bệnh, anh còn chưa tỉnh lại, cánh tay vẫn cầm ống truyền dịch, sắc mặt vẫn tái nhợt.

Tử nhỏ cạnh giường chất đầy những giỏ hoa quả đắt tiền, tôi đoán là người nhà của tên khốn nạn kia đem đến. Sợ rằng chuyện này làm ảnh hưởng đến chiếc ghế trong Bộ.

Tôi đến gần, nhìn anh an tĩnh nhắm nghiền mắt.

Anh...thực xin lỗi, tôi đã phải đi rồi.

Tôi thật muốn anh có thể ngồi dậy, có thể cứng chiều mím cười nhìn tôi, rời khỏi anh như vậy, tôi không đành lòng. Chỉ với thời gian ngắn ngủi như thế, nhưng trong lòng tôi, anh thực sự là người khiến tôi không đành duy nhất khi phải đi.

Biết tôi đi khỏi đây rồi, anh có buồn không?

Có buồn không? Sau này đêm lạnh không có ai cho anh ôm, sưởi ấm giúp anh, anh muốn uống nước, muốn xoa xoa bụng, tôi cũng không thể làm nữa...

Trông lòng ần ần đau, cảm giác khó chịu không nói thành lời.

Nói tôi là đứa xấu xa, như vậy ở cạnh tôi sẽ bị tôi hại chết...Được rồi, tôi không thể là người một nhà với họ, cũng sẽ không ở lại mà hại anh nữa. Tôi sẽ đi thật xa. Tôi sau này sẽ không còn quan hệ gì với họ nữa, không còn quan hệ gì với mẹ anh nữa. Sau này bất kể xảy ra chuyện gì, cũng không ai còn có thể trút hết lên đầu tôi được nữa.

Là các người...hại chết mẹ tôi, đem ba tôi đi mất.

Bây giờ là đuổi tôi đi.

Các người thắng.

Thắng hoàn toàn, thắng đến hoàn hảo.

Gia đình này để lại cho các người, dù sao ba cũng sẽ có con mới là anh, người phụ nữ kia có chồng mới, anh cũng sẽ có ba mới. Một gia đình vui vẻ.

Tôi đi.

Bỗng nhiên lông mi anh khẽ động, đôi mắt đó chậm rãi mở ra.

“A! Tiểu Viễn tỉnh! Tiểu Viễn tỉnh!”

Tôi chỉ lẳng lặng đứng đó nhìn anh, nhìn ánh mắt long lung kia như đang tìm kiếm gì đó, nhìn từng thứ xung quanh, cuối cùng dừng lại nơi tôi.

Khuôn mặt tôi đương nhiên vẫn còn tím bầm, biến dạng vì bị mẹ anh đánh, anh nhìn tôi lâu như vậy, có phải không nhận ra nữa rồi?

“Anh, anh thế nào rồi?”

“...Tiểu Diễm?” Tiếng của anh rất nhỏ, gần như là không thành tiếng, cố gắng mở to hai mắt, nhìn tôi.

“Tiểu Diễm, mặt của em...sao...”

Anh ở rất xa tôi, lại giống như không để ý, vươn tay muốn chạm vào tôi. Đưa tay lên nhưng dĩ nhiên không chạm đến khuôn mặt tôi được, anh bất động, nhìn tôi, đôi mắt ánh lên sự đau lòng, nước mắt chực trào.

Tôi thở dài, lại lùi một bước.

Anh, anh biết em đau thế nào không?

Không có duyên phận, nhất định là thế.

Tôi bắt đầu cảm thấy nực cười, liền ngửa đầu cười to một tiếng.

Anh à, anh trai tôi. Anh rõ ràng là nên giống như mẹ của mình. Vì sao dùng ánh mắt xót xa ấy nhìn tôi? Anh đau lòng, muốn bảo vệ tôi làm gì? Anh biết rõ tôi không trốn khỏi tra tấn của mẹ anh, nhưng cứ đối tốt với tôi như vậy, có ý nghĩa gì?

Chỉ là...kéo dài nỗi thống khổ trong tôi hơn mà thôi.

Là muốn tốt với tôi thật sao? Là từ bi sao? Không! Là giả nhân giả nghĩa!

“Diễm... Tiểu Diễm... Tiểu Diễm?” Thấy tôi lùi lại, anh lại muốn chạm vào tôi nhưng lực bất tòng tâm.

“Anh, vì sao chứ...” Tôi cúi đầu hỏi anh, nước mắt không tự chủ rơi xuống.

Tại sao lại đối tốt với tôi như vậy?

“Đều là anh hại...”

Tôi gơ tay ra, để anh nhìn thấy vết thương của mình, cho anh nhìn những vết máu vẫn còn dính trên băng.

“Đều là anh hại. Chẳng phải bảo anh không được đến sao! Nếu anh không đến, nếu anh nghe em, em sẽ không bị ba đuổi đi!”

“Mày! Mày nói cái gì hả!” Đúng lúc đó ba từ ngoài vào nghe được, liền túm cổ áo tôi muốn lôi ra.

“Anh! Haha, em sau này sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa, sẽ không về lại ngôi nhà kia nữa. Tất cả đều là của anh, của anh và mẹ anh, anh vừa lòng chưa?”

Ánh mắt vô tội lại đau đớn mở lớn nhìn tôi, thế rồi mờ mịt, khiếp sợ, nước mắt không kiềm được nữa mà giàn giụa hai bên má.

-Hết chương 20-

21. Chương 21

“Mày còn chưa đi? Cút ra cho tao!” Dì ta cũng vào, cuồng loạn quát. Tôi mặc kệ người phụ nữ đó, mặc kệ ba, ánh mắt chỉ nhìn mỗi người trên giường bệnh.

“...Tiểu Diễm...Tiểu Diễm...”

Anh đột nhiên gắng bật dậy, cơ hồ dùng toàn bộ sức lực, muốn đi đến chỗ tôi, thế rồi cả người ngã nhào xuống đất, ống truyền dịch cũng rơi xuống, vỡ nát.

“Trời ạ! Tiểu Viễn, Tiểu Viễn! Con làm gì a?” Mẹ anh thét chói tai.

Ba cho tôi vài cái bạt tai, sau đó dì ta khóc sụt sùi, lại nhận thêm vài cái bạt tai nữa. Tôi không nói lời nào, dù sao cũng sắp kết thúc. Trò khôi hài này, cũng nên dừng lại đi thôi!

Tôi vốn nghĩ đoạn tình cảm ngắn ngủi giữa anh và tôi, vì chuyện vừa rồi mà sẽ chấm dứt. Tôi vốn tưởng, duyên phận đến đây là hết rồi.

Đáng tiếc, duyên phận vẫn còn, nghiệt ngã vẫn không giảm.

Đến sống cùng với bà tôi, thường ngày không tránh khỏi nghe bà than phiền, ca cẩm về ba. Cũng nghe nói anh không lâu sau khi tôi đi thì xuất viện, những người bên Bộ vì muốn che đậy mà cho không ít tiền. Tóm lại, một lần bị thương này, ngoài tiền thuốc men nọ kia, bọn họ còn kiếm được một khoản kha khá.

Sau khi xuất viện nghe bảo anh khôi phục rất mau, rất nhanh đã quay trở lại trường học. Mà tôi đến sống với bà, đã hai tháng không có đến trường.

Bà cũng chẳng biết làm sao với tôi cả, than thở rồi lại luyến tiếc cũng không xoay chuyển được tôi. Mặc dù ba không coi tôi là con nữa, thế nhưng bà vẫn coi tôi là cháu đích tôn. Cả ngày lúc trò chuyện cùng hàng xóm, bà bực tức ngập trời, nói con bà bị con hồ ly đó mê hoặc, đến con trai mình cũng không đoái hoài, quả thực là nghiệp chướng.

Nhưng là không được bao lâu, ba và dì Mạnh lại gọi điện muốn tôi quay về.

Nguyên nhân là anh trai trở lại trường học nhưng không thấy tôi đến trường, bắt đầu nháo lên tuyệt thực, hai người họ cũng không có biện pháp, thế nên đến tận cửa nhà bà mà tìm tôi về.

“Không về.”

Khó khăn lắm tôi mới thanh tỉnh trở lại, thật sự không muốn quay về cái gia đình toàn tiếng mắng chửi ấy.

“Con còn có lương tâm không?” Người phụ nữ đó nói. “Anh con bởi vì con, hiện tại không ăn uống gì cả, gần đến thương tâm, con không về, chẳng lẽ muốn anh trai chết mới cam tâm?”

“Tại sao lại bởi vì tôi? Anh bị đánh là vì tôi, bây giờ không ăn cơm cũng tại tôi nốt sao?”

Tôi tiếp tục hỏi: “Tại sao chuyện của con đi toàn là tại tôi thế? Sao nước bắn lúc nào cũng chỉ hắt lên đầu tôi vậy? Hiện tại tôi căn bản là không có nhà, hiện tại cũng không cùng các người có quan hệ gì hết, anh không ăn cơm sao lại đến đây đổ vạ cho tôi!”

“Vậy mày nói! Con trai tao vì sao đột nhiên lại không ăn uống? Còn không phải đều vì mày! Vì mày! Nếu mày không chọc người rồi đem anh mày đi đánh nhau thì anh mày có bị thương không? Có khiến cho dạ dày nó lại đau thế không? Mày chính là khắc tinh!”

“Ai là khắc tinh! Tôi xem cô mới là khắc tinh!” Bà tôi thấy người phụ nữ đó muốn đánh tôi, liền vọt đến.

Bà lúc nào cũng thương tôi hết, huống chi đã nghe hết toàn bộ sự tình xảy ra trong nhà, lúc nào cũng thấy đau lòng thay tôi, cũng sớm hận đi đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Cuối cùng cũng có cơ hội này, bà kéo dì hung hăng cho vài cái tát. “Ai là khắc tinh?! Lá gan cô thực lớn! Còn dám đánh cháu trai tôi? Tôi cho cô đánh! Dám đánh!”

Nhìn bà dạy dỗ dì, tôi cũng thấy trút được giận giữ. Dù sao cũng là mẹ mình cho nên ba chỉ đứng một bên không dám bênh vực dì.

“Mày nhìn xem mày làm ba mà có giống ba không!” Đánh dì xong, bà chỉ thẳng mặt ba mà quát. “Con mày bị mẹ kế bắt nạt mày liền kể nó bị bắt nạt! Để cho Tiểu Diễn thật đáng thương như thế! Năm đó ba mày mất sớm, tao thật không nên cứ vậy một mình nuôi mày! Khiến cho mày luân thường đạo lý đều không biết! Tao nên tìm dượng cho mày, để cho mày biết cảm giác bị dượng bắt nạt là thế nào! Mày chỉ biết làm đau con mày thôi!”

“Mẹ! Mẹ! Đừng nóng, tổn hại sức khỏe.” Ba chỉ có thể khom lưng, cố gắng tươi cười.

“Tiểu Diễn có thể về nhà! Nhưng nếu các người còn dám bắt nạt cháu tôi, tôi liền dùng các mạng già này không tha cho các người đâu!”

Vì một câu, tôi bị đá khỏi căn nhà đó.

Giờ lại vì một câu, tôi quay lại nơi mình từng ở.

“Tiểu Viễn? Sao con ngồi đây hả? Bắn chết!”

Anh trai ngồi một mình ở bậc thang dưới lầu đợi. Nhìn đến tôi, một bộ dạng không có sức sống liền có tinh thần trở lại, anh đứng lên, dường như muốn chạy vội đến trước mặt tôi.

Anh quả nhiên gầy quá, sắc mặt vàng vọt, hốc mắt trũng sâu, không còn giống như người anh tuần lãng khi trước.

Anh hơi cúi xuống, cẩn thận nhìn tôi, vẻ mặt như muốn khóc, lại như muốn cười.

“Tiểu Diễn, em cuối cùng cũng về rồi...”

“Thật tốt quá, em cuối cùng đã về.”

Anh bỗng nhiên ôm lấy tôi, áp chặt đến mức tôi không thở nổi. Trong cái ôm đó, tôi liếc nhìn đến vẻ mặt mặt mũi của ba và dì.

Thời gian vừa rồi mọi thứ trong nhà đều thay đổi cả.

Mẹ của tôi là một người nhã nhặn, người phụ nữ kia lại lờ lợc, đem toàn bộ sofa, tủ tường,...thay đổi. Giống như chỉ có mỗi cái vỏ là gia đình tôi, mọi thứ bên trong đều đã thay đổi.

Tôi hoảng hốt nhìn quanh ngôi nhà, không tìm đâu một nét thân quen với mình. Đó là một cảm giác rất kỳ lạ, như là tôi bị vứt vào một thế giới không thuộc về mình, rõ ràng bọn họ nói chuyện, đi lại quanh tôi, mà vẫn cảm thấy thật xa xôi.

Thật may còn có phòng tôi là vẫn giữ nguyên như cũ, ngay cả trên giường vẫn còn lưu lại hai chiếc chăn.

“Tiểu Diễn đã ở đây, Tiểu Viễn ăn chút gì đi.”

Tôi liền như một vật trang trí, bị bắt ngồi ở phòng khách.

Tôi chỉ là thứ được mang về để dỗ anh ăn mà thôi, không hơn. Thế là tôi cũng mặc như một đồ trang trí, ngồi đó không nói không rằng.

-Hết chương 21-

22. Chương 22

“Tiểu Diễn, em có đói bụng không?” Anh trai không để ý tới bọn họ, hai tay đặt lên đầu gối tôi.

Tôi lắc đầu.

“Tiểu Diễn!” Ba lại bắt mãi mà gào lên.

“Con thật sự không đói. Như vậy có vấn đề gì sao?!”

Tôi rất ít khi nói to như thế. Mà đặc biệt từ khi người phụ nữ đó đến, ba rất hay tức giận. Lúc ấy ba đá văng cái ghế bên cạnh, âm thanh vang lên rất lớn.

Tôi vẫn rất bé nhỏ, lúc nào cũng sợ những tiếng động mạnh, sợ cả bị đánh. Thế nhưng trong đầu vang lên một câu nói, tôi tự bảo với chính, đừng sợ.

Sợ cái gì? Tôi càng sợ, người khác sẽ càng dùng thủ đoạn đó mà đối đãi mình.

Cho nên không thể cứ yếu đuối mãi! Cho dù bị đánh, cũng sẽ không khóc, không xin tha thứ. Vô dụng mà.

Tôi hi vọng mình có thể kiên cường mà sống!

Tôi đã sớm không còn ảo tưởng, mong đợi gì ở cái gia đình này.

Tôi đứng dậy, dựng cái ghế vừa bị đạp đổ, chính mình đạp một cái, âm thanh còn lớn hơn lúc nãy.

“Mày muốn chết!”

Tôi mặt không đổi sắc đối diện nắm đấm của ba, chỉ là tay ba chưa động đến tôi, tôi đã được anh ôm lấy.

“Ba! Ba đã hứa sẽ không đánh Tiểu Diễm!”

“Con tránh ra! Thăng ranh này về cho bà nuôi! Càng ngày càng lão!”

“Không cho! Con không cho!” Anh gắt gao ôm. “Đừng nghĩ đến đánh Tiểu Diễm của con!”

“Cái gì Tiểu Diễm của con! Làm sao, làm sao biến thành thế này hả?!” Mẹ anh một bên than thở. “Con nhìn mình xem, lời này từ đâu mà học?! Tiểu Viễn, con nhìn cho kĩ, chỉ có ba và mẹ là tốt với con thật sự! Con cho rằng nó tốt với con sao? Nó tốt thì đã không để con bị thương!”

“Con bị thương là tự mình sai! Ba mẹ, rốt cuộc phải nói bao nhiêu lần nữa hai người mới hiểu? Không cần trách Tiểu Diễm, em ấy vô tội. Còn bị hai người đánh thành bộ dạng đó, rất đáng thương!”

“Được rồi, đừng phiền phức nữa!”

Tôi nhận ra mình không còn kiên nhẫn như trước, nghe bọn họ ồn ào một chút tôi đã không muốn nghe tiếp.

“Không thể chịu nổi! Rốt cuộc bảo tôi quay lại đây làm gì? Không còn chuyện gì khác, tôi về chỗ bà!”

“Tiểu Diễm! Tiểu Diễm!” Anh vội vàng kéo tôi lại. “Tiểu Diễm, em đừng đi, anh thật vất vả mới lại gặp được em.”

Tôi dừng lại, mặt không đổi sắc mà nhìn anh.

“Tiểu Diễm, em tại sao không đi học?” Anh hỏi.

“Tiểu Diễm, em có biết không, anh cố gắng khởi thật nhanh. Khó khăn quay lại trường học vì muốn mau gặp được em. Anh nghĩ, ở nhà đã không gặp được, liền đến trường đợi em, đợi em, chờ em.. Chính là không được được. Tiểu Diễm, em đi đâu?”

Anh nói, vẻ mặt thương tâm, nhìn như sắp khóc.

Tôi thở dài, gạt tay anh ra: “Được, ngày mai em quay lại trường, được chưa? Chào.”

“Tiểu Diễm!” Anh từ phía sau ôm lấy tôi. “Đừng đi! Em đừng đi!”

“Muốn Tiểu Diễm không đi liền ăn cơm đi!” Mẹ anh nói. “Con ăn cơm, mọi người sẽ giữ Tiểu Diễm ở lại! Không để nó sống với bà nữa.”

“Được! Ăn cơm...ăn cơm...”

Anh ngồi xuống bên bàn ăn, trước mặt là đồ ăn đã nguội lạnh. “Từ từ! Để mẹ hâm nóng!”

Lúc đồ ăn chuẩn bị xong, anh cố ăn vài miếng, trông rất miễn cưỡng, mắt vẫn không rời tôi.

Tôi không để ý anh, anh lại ăn thêm vài miếng, vẻ mặt khó xử.

“Tiểu Viễn, ăn thêm một chút, thêm một chút...”

“Mẹ, ăn không vào..”

“Một chút nữa thôi?”

“Mẹ, thật sự không được. A...” Anh ôm bụng. “Muốn...muốn nôn..”

“A...khụ khụ...”

Còn chưa kịp chạy vào phòng vệ sinh anh đã nôn ra hết. Đồ ăn mới ăn chút ít, cuối cùng chẳng còn gì, nôn khan.

Tôi đứng một bên, lạnh lùng nhìn mẹ anh cuống lên như kiến bò trên chảo nóng.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy? Sao Tiểu Viễn lại không ăn được, thế này làm sao đây?”

“Mẹ...con...chóng mặt.”

“Nào, tới giường! Mẹ đỡ lên giường nằm!” Dì đỡ lấy anh, lúc đi ngang qua tôi liền hung hăng đẩy tôi. “Đồ vô dụng, chỉ biết chần chừ!”

Tôi không ngã, cũng liền đẩy dì ta một cái.

“A! Mày đẩy tao?! Dám đẩy ta! Thật sự lão xược! Dám đẩy tao!”

“Tiểu Diễm!”

“Ba mẹ, đừng!” Anh lại nôn khan.

“Con như vậy phải làm sao hả? Bây giờ còn bệnh nó.” Mẹ anh khóc. “Sau này ba mẹ không ở đây thì ai lo cho con? Để nó bắt nạt thì phải làm sao?”

“Mấy người chết hết rồi tôi còn gặp lại anh sao? Đừng buồn cười thế.” Tôi

cười lạnh. “Tôi hiện tại đã mong không gặp lại mấy người rồi! Tốt lắm, tôi về chỗ bà, không bao giờ trở lại. Sẽ không!”

“Tiểu...Tiểu Diễm?”

Anh ngạc nhiên quay đầu lại, thần tình kinh hoàng.

Thân thể anh vốn là liền lung lay sắp đổ, không chịu nổi như thế đột nhiên hướng bên này một hướng, lập tức không chống đỡ được, cả người khụy xuống trước mặt của tôi.

“Tiểu Diễm...là nói dối...”

Anh thế nhưng không đứng lên, liền như thế quỳ , kéo quần áo của tôi.

“Đừng đi...xin em, đừng đi.”

“Anh...cũng không muốn thế sao?”

Cả người anh run rẩy như chiếc lá trong cơn gió mạnh, có thể hình dung anh đang khó chịu đến nhường nào.

Chính là tôi đã biến thành tảng đá vô cảm, nhìn khuôn mặt tái nhợt ấy, hỏi:

“Anh muốn em ở lại sao?”

Anh nhìn tôi, trông hết sức đáng thương, còn có cả hi vọng.

“Nhưng mà...anh, anh rõ ràng không bảo vệ em được, lấy gì bảo em ở lại? Anh xem, bọn họ đánh em người đây thương tích, anh không làm gì được, lấy gì bảo em đừng đi?”

Ánh mắt của anh, bởi vì những lời tôi nói mà trở nên trống rỗng. Anh gục đầu xuống, tay cũng buông thõng.

“Em sẽ đi, đến một nơi không ai có thể hành hạ em hết. Anh, chúng ta sau này sẽ không gặp lại!”

-Hết chương 22-

23. Chương 23

“Không được...Tiểu Diễm...không được!”

Thế rồi anh lại kéo chặt tôi, đáng thương cầu xin. Nước mắt trong hốc mắt đã muốn tràn.

“Buông.”

“Không. Không..anh nhất định..không buông...”

Sắc mặt anh trắng bệch như một tờ giấy, ánh mắt càng ngày càng mơ hồ, sau đó gục trên sàn không một tiếng động. Một giọt nước mắt lăn dài.

Nghe nói sau lần ngất xỉu đó, anh liền được đưa vào viện, ăn gì cũng không vào, chỉ có thể truyền dịch qua ngày. Mà tôi thì sống nhàn nhả ở nhà bà.

Không biết từ hôm nào, ba lại hướng bà cầu xin, nhờ bà khuyên tôi đến bệnh viện thăm anh. Bà tôi tuy rằng hận người phụ nữ đó, chán ghét ba tôi, nhưng cũng bắt đầu khuyên nhủ tôi.

“Mẹ nó quả thực bất nhân, khiến con chịu nhiều đau khổ như vậy. Nhưng mà đứa nhỏ đó cũng thật đáng thương. Ba con nói, lúc mê man nó đều kêu tên con cả, thật sự rất quan tâm. Bà nghe nói, tình cảm hai đứa cũng thật tốt, phải không? Vậy nên bỏ qua một chút, đi xem nó thế nào.”

“Bà, không phải con không muốn đi, mà đi cũng vô ích.” Tôi giải thích cho bà. “Lần trước về, anh ấy vẫn có ăn được đâu? Con còn thiếu chút nữa lại bị đánh. Con cảm thấy bọn họ muốn con đến, chẳng phải để anh khỏe lại, mà muốn tìm người trút giận mà thôi. Con đi cũng vô dụng, bọn họ sẽ lại đổ hết lên con, con lại còn chủ động tìm đến sao?”

“Không sao! Con cứ đi cho bà!” Bà nói. “Bà gọi cho ba con, nếu lần này còn để người đàn bà chanh chua kia đụng đến một ngón tay con, bà liền dạy cho một bài học!”

Bà tôi nói như vậy, tôi vẫn là đến bệnh viện nhìn anh một chút.

Mới vài tuần không gặp, anh đã lại gầy đến không thể nhận ra. Trên người anh ngoại trừ ống truyền dịch cũng chỉ là những dây dợ, dụng cụ khác, cảm giác như tồn tại nhờ cả vào đó.

Anh thấy tôi đến đây, trong nháy mắt vẻ mặt rất là phức tạp, co rúm lại, quay đầu đi, dùng cánh tay không cầm ống truyền che mắt lại.

“Anh, anh không muốn gặp em sao?” Tôi đứng bên giường, nhẹ nhàng hỏi.

“Nó biến thành như vậy còn không phải do mày! Nó đương nhiên không muốn gặp mày! Đừng có ở đó mà giả vờ lương thiện!”

“Di Mạnh.” Tôi quay sang người vẫn còn muốn gào lên. “Không phải tôi muốn tới, là các người năm lần bảy lượt bảo tôi tới. Tôi không đến, mấy người nói tôi không có lương tâm. Hiện tại tôi tới, lại là giả vờ lương thiện? Mấy người tóm lại muốn thế nào, có thể nói chính xác hay không?”

“Mày! Giỏi a, cuối cùng cũng lộ mặt rồi sao? Trước mặt người khác ngoan ngoãn như vậy, trước mặt anh trai là một đứa em tốt bụng, bây giờ mới lộ mặt ra! Tiểu Viễn, Tiểu Viễn, chính con nghe đi. Đây là đứa em con ngày đêm mong nhớ! Con xem nó tốt chỗ nào? Xem nó coi con ra gì? Nó căn bản không quan tâm con bệnh thế nào! Nó là một thằng nhóc lạnh lùng vô lương tâm!”

“Mẹ, đừng nói nữa...” Anh vô lực mà nhẹ giọng nói: “Nếu Tiểu Viễn không muốn đến thăm con, để em ấy trở về đi.”

“Anh nghĩ bảo em tới, bảo em đi thì đi? Em phải nghe một nhà các người bảo thế nào thì phải làm thế ấy sao?” Tôi tiến đến, giật cánh tay đang che mặt của anh, buộc anh phải nhìn tôi. “Anh, là lỗi tại em sao?”

Anh vẫn là không muốn nhìn thẳng tôi, đôi mắt ánh lên nỗi thống khổ.

Anh nản gì? Anh khổ gì chứ?

Tôi so với anh càng khổ sở hơn! Mẹ con anh đoạt đi hạnh phúc của tôi, thế nhưng còn mang bộ mặt như thế bị hại, thế là sao hả?

“Là lỗi của em sao?! Bởi em không ồm yếu, bởi người gặp chuyện không phải là em, người nằm giường bệnh không phải em mà là anh, cho nên bất kể chuyện gì xảy ra, cũng đổ hết cho em sao? Cho nên em mới bị tất cả chán ghét?!”

“Thân thể anh không tốt là tại em sao?! Anh đi đánh nhau là lỗi tại em sao?! Sao tất cả lại đổ hết lên đầu em?! Các người phá tan gia đình em, cướp đi ba, em thì bị đuổi đi, em chưa kêu khổ, các người cả ngày bày ra bộ mặt người thiếu nợ mình làm gì? Đầu óc các người sao vậy?!”

Anh ngây ngẩn cả người, ngơ ngác mà nhìn tôi, nước mắt lập tức liền chảy xuống.

Mà tôi trong nháy mắt đó lại cảm thấy, thế nhưng lại làm anh khóc, tôi thật sự có bản lĩnh..

Tôi khiến anh khóc.

“Anh nhìn xem bộ dạng mình bây giờ thế nào? Một chút việc nhỏ liền không ăn uống. Em không để ý anh anh liền bỏ ăn sao? Sao anh lại không kiên cường như thế?! Không có em anh sống không nổi sao? Vậy trước đây, mười mấy năm không biết em, anh sống thế nào? Trừ bỏ việc chỉ biết nói thì anh biết làm cái gì?!”

Nói những lời đau lòng như vậy, thế nhưng tôi không vương mắc gì nữa.

Tôi vẫn còn nhớ rõ, tôi đã từng, rất sợ khiến cho người này đau lòng. Chính là...hiện tại cảm giác đó không còn nữa.

Lòng ngực cảm thấy trống rỗng. Con tim mềm mại từ lúc nào đã hóa rắn như vậy? Tôi hoàn toàn không hay!

Trước kia, nhìn anh thống khổ, tôi sẽ cảm thấy rất khó chịu, sẽ rất thương anh, sẽ không muốn làm tổn thương anh như bây giờ. Không nhẫn tâm như thế.

Mà hiện tại thì sao? Tôi đang nhìn anh mở to mắt nhìn tôi mà khóc. Vậy mà trong lòng thấy thỏa mãn.

Đúng vậy, khóc đi.

Khóc, có nghĩa là để ý đến tôi.

Thật buồn cười, mà cũng đáng buồn lắm, anh có một người mẹ như vậy, sao còn để ý đến một đứa như tôi?

Một con sói khi không muốn làm hại một con thỏ, con sói kia thế là xong đời rồi. Mà tôi, tôi cũng không muốn làm một con thỏ. Hiện tại, tâm đã lạnh, đã muốn làm một con sói. Khiến anh khóc, làm anh đau.

Phải làm sao đây, khi anh là con của người phụ nữ đó?

Tôi sẽ không đối tốt với anh được.

“Anh, sau này em không ở đây, anh phải sống tốt.”

“Không cần...” Âm thanh phát rất nhỏ, rất yếu. Anh lại kịch liệt ho khan, hai mắt mở lớn, ngực đột nhiên phập phồng khác thường, điện tâm đồ bên cạnh đã muốn kêu ong ong.

Người anh quặn lại, khó khăn hít thở, cố gắng hô hấp, sắc mặt bắt đầu tím tái.

-Hết chương 23-

24. Chương 24

“Bác sĩ! Bác sĩ!”

Dì Mạnh thét chói tai chạy ra ngoài. Tôi bước đến muốn chạm vào anh, tay bị anh gắt gao túm chặt, chặt đến dọa người, khiến tôi không thể thoát ra được.

Bờ môi của anh mấp máy, nhìn đến tôi biết rằng anh gọi tên tôi. Ánh mắt anh vẫn nhìn tôi không rời, thậm chí khiến tôi có cảm giác anh đang cố gắng muốn nhìn thật kỹ, lưu giữ thật kỹ, tựa hồ cả thế giới của anh lúc đó, chỉ có một người duy nhất là tôi. Chỉ có tôi, chỉ có tôi mới nhận được thứ tình cảm đó từ anh.

“Tiểu Diễn..đừng đi...”

Anh rõ ràng nói nhưng không phát ra tiếng, thế nhưng tôi lại giật mình nghe được câu nói này.

“Đừng bỏ anh lại...”

Anh vẫn không buông tay tôi ra, thế rồi đôi tay ấy cũng trượt dần xuống, mà tôi thì sững sờ đứng đó, tận đáy lòng dâng lên một loại cảm giác không tài nào lí giải nổi.

Tại sao?

...Tại sao chỉ là lời nói của tôi, lại khiến anh đứng trước ranh giới của sự sống và cái chết như vậy?

Anh đối với tôi mang loại chấp niệm như vậy, tôi thật không hiểu.

...

Tôi cũng không muốn hiểu.

“Là nó! Là nó! Là nó giết con tôi!”

Người phụ nữ kia lại khóc đến khàn cả giọng.

“Con tao nếu chết, mày nhất định phải chôn cùng! Tao nhất định sẽ giết mày!”

Giết tôi sao? Dì nói câu đó, đã bao nhiêu lần rồi?

Tôi cười lạnh, nếu là trước kia, tôi khả năng sẽ bị dọa sợ, nhưng mà hiện tại, tôi cảm thấy muốn không phải là được đâu...

Chết thì cái gì cũng không biết, chết nghĩa là được giải thoát.

Kì thật người còn sống, người ở lại sau cùng mới là người thống khổ nhất, không phải sao?

Tôi đứng ở hành lang, nhìn ba bước tới chỗ mình. Mà ba chẳng còn là ba, con cũng chẳng còn giống con nữa rồi. Tôi ngày trước cứ nghĩ, chuyện ba con, anh em phản bội, giết chết lẫn nhau chỉ có ở trong lịch sử, khi mà ai ai cũng tranh đấu vì quyền lực tối cao. Thế nhưng loại ràng buộc này, không sâu cũng là nông, vướng víu bám lấy.

Ba..

Từ một ngày nào đó không còn nhớ rõ nữa, “ba” đã trở thành một tên gọi trống rỗng.

Ba, trong lòng tôi khẽ gọi, nếu như hôm nay ba lại đánh tôi, tôi nhất định khiến ông phải hối hận.

Thế giới này đã không muốn còn thứ gì khiến tôi cảm thấy ấm áp, thấy được an ủi nữa, thì có là gì đâu, tôi cũng không muốn bận tâm nữa.

Tôi thay đổi, tôi biết mình thay đổi rồi, bắt đầu trở nên lạnh lùng, trở nên không dễ dàng bị tổn thương nữa. Tôi thực không thích bản thân của hiện tại, chán ghét đến mức muốn chính mình biến mất. Tôi biết mất rồi, tôi sẽ không còn biết đến đau khổ nữa, mà ba, mà người phụ nữ kia, và cả anh nữa, cũng sẽ sống hạnh phúc. Thứ chướng mắt như tôi, có lẽ nên biến mất rồi.

Tôi chỉ muốn biết, nếu như tôi biến mất rồi, đêm ngủ, có khi nào ba mộng thấy tôi không? Hay sẽ giống như với mẹ, ngay cả một chút trách cứ lương tâm cũng không có?

...Tóm lại, tôi đã biết mình muốn thế nào.

Ba, nếu ba đánh, tôi sẽ chết cho ba xem.

Thế rồi..bàn tay đó giáng xuống, tôi nhắm mắt lại, cảm nhận nỗi đau lan dần. Tiếng chữ lại dồn đến, tôi giả điếc giả ngờ.

Được rồi, đây là ba chọn.

Ba mắng mết, tôi cúi đầu, cúi đầu thật sâu trước mặt ba lần cuối, sau đó xoay người đi.

Lúc bước chân ra khỏi bệnh viện cũng là lúc trời chiều bắt đầu xuống xuống. Nhìn bầu trời cam cam, dịu dịu, tôi chợt nhớ đến anh, nhớ đến đôi mắt đầy buồn thương ấy.

Cũng bởi tôi nói, sau này sẽ không gặp lại.

Chết...đương nhiên sẽ không gặp lại nữa.

Tôi thật sự mệt rồi. Chẳng phải bị quan, mà những đoạn đường mới qua, đoạn đường hiện tại, và cả những gì trong tương lai nữa, đều khiến tôi cảm thấy mệt mỏi, xám lạnh.

Mười một tuổi, người ta bảo tuổi đó vô lo vô nghĩ, nhưng tôi rất lo, rất sợ, hoàn toàn không biết nên làm sao cho phải. Cuộc sống nhìn đâu cũng không kiếm nổi chút hạnh phúc, tương lai trưởng thành lại ở rất xa, tôi chờ không nổi, đợi không nổi.

Con người rũ mòn dần như vậy, đến khi hai mốt tuổi, ba mốt tuổi, tôi cũng không nghĩ mình còn có thể hạnh phúc.

Tôi còn nhớ rõ mình của ngày trước, là một người lạc quan, luôn vô tư sống. Ngày người phụ nữ đó đến, tôi vẫn là không còn nhiều cảm giác tốt như trước, nhưng vẫn là bất đắc dĩ, nghĩ rằng mình có thể gượng sống chung dưới một mái nhà với họ, dù thật chua xót.

Thậm chí đó là người đã khiến mẹ tôi vĩnh viễn ra đi, nhưng con của người đó, anh, lại không sai, trong lòng tôi hơn thế còn coi anh là người thân duy nhất.

Thế rồi sao? Hiện tại...tôi biết anh có lẽ là đau khổ, có lẽ cũng sẽ khóc, nhưng không còn cảm giác gì nữa.

Ngày đó khó khăn lắm mới được thả ra từ căn phòng tắm tối đó, một lần nữa được nhìn thấy ánh dương, cũng chính là lúc trái tim tôi chìm xuống như mảng tối trong tầng hầm nhỏ ấy. Dẫu có nhìn thấy ánh nắng ban mai, cũng không cảm giác được một chút ấm áp nào.

Tốt lắm, cứ như vậy đi, cũng không còn biện pháp nào kasc.

...Anh, tuy rằng đối với anh mà nói, tôi thực sự có một chút vị trí quan trọng với anh, nhưng là tôi tin tưởng, thế giới này dù không có tôi, anh vẫn sẽ sống tốt.

Con đường bên ngoài bệnh viện, dòng xe qua lại đông đến chóng mặt.

Tôi nhắm mắt lại, hít vào một hơi, cứ như vậy bước đi, cứ như vậy lao vào dòng xe qua lại.

Bên tai vang lên tiếng phanh gấp, cơ thể dường như bị hất lên không trung.

Tôi chết, tất cả sẽ hài lòng chứ?...Có phải không?

“Tiểu...Tiểu Diễm.”

Cả con đường tối đen, cứ đi mà dường như không tìm thấy đoạn kết. Tôi nghe thấy tiếng người êm êm gọi tên mình, có phải là mẹ không?

Là mẹ sao? Mẹ đang ở đâu? Nơi này tối đen đến mức nhìn bàn tay mình còn không rõ hình dạng, tôi không trông thấy gì hết.

“Tiểu Diễm... Tiểu Diễm...”

Tiếng gọi tôi dần dần nghe rõ ràng hơn. Lại càng nhận ra đây không phải giọng của mẹ. Là người khác.

Đó là ai? Tại sao lại quen thuộc đến vậy?

“Tiểu Diễm, Tiểu Diễm!”

Ánh sáng quá chói khiến tôi nháu mắt lại.

“Tiểu Diễm, em tỉnh rồi sao?”

Tĩnh... Tĩnh?

Trong nháy mắt, tôi có chút mê man, tôi đang ở đâu, tôi đang làm gì?

Trong không khí có mùi thuốc men, mùi bệnh viện...Tôi mơ hồ nhớ lại...Tôi đã nghĩ mọi chuyện sẽ kết thúc. Vậy mà, tôi không chết.

-Hết chương 24-

25. Chương 25

“Tiểu Diễm, Tiểu Diễm, anh đây, em nhận ra anh không?”

Ngồi ở bên giường là một người con trai, bàn tay người đó đang áp lên mặt tôi, cảm giác rất chân thực. Người đó nhìn tôi, vẻ mặt vừa vui mừng, vừa lo sợ.

“Anh?”

Tôi...thế nhưng không chết.

Nhìn thấy anh trước mặt, tôi thực sự vui. Người trước mặt không còn mang bộ dạng gầy yếu nữa, người anh khi trước đã quay trở lại. Tuy rằng khuôn mặt vẫn có chút tái nhợt, nhưng ánh mắt cùng với vẻ tuấn lãng thì đúng là anh rồi.

Sau đó tôi mới biết, tôi mê man, mê man đến ba tháng.

Thời gian ba tháng đó anh đã khôi phục dần, không còn bỏ cơm nữa, cũng xuất viện lâu rồi, hiện tại có mặt ở đây chỉ để trông nom tôi.

Lúc trưa muộn, hai người kia có tới. Dì Mạnh dĩ nhiên không phải tới để thăm tôi, mà là để quở trách con trai mình cứ tan học lại đến viện. Ba dường như cũng muốn nói gì đó với tôi, thế nhưng tôi không nhìn ông, đến cuối cùng một câu cũng không nói.

Ba người ở trước mặt, chỉ có anh là người duy nhất tươi cười nhìn tôi.

Mẹ anh bảo anh quay lại học ca chiều nhưng anh không nghe, nhất quyết ra ngoài mua hoa quả cùng thật nhiều đồ ăn vặt cho tôi, còn giúp tôi gọt vỏ. Thấy tôi không thèm nhìn cũng không tỏ ra tức giận, anh cũng chỉ yên lặng ngồi cạnh giường chăm chú gọt hoa quả, thi thoảng sẽ liếc nhìn tôi một cái.

Suốt ba tháng qua tôi không biết mình đã như thế nào, xương gãy do tai nạn cũng đã liền hẳn mà tôi cũng không biết. Chính là một quãng thời gian nư vậy đi qua, tôi lại cao lên. Nhìn mọi thứ đồ vật và cảm thấy độ chênh lệch khác trước, tôi thậm chí tưởng rằng thị giác mình có vấn đề.

“Sao vậy? Em có sao không? Có gì khó chịu phải nói nhé?” Anh vẫn cẩn thận ngồi một bên mà hỏi, cho dù tôi vẫn luôn không đoái hoài gì, anh cũng không giận.

Tôi khê cựa người một chút, cảm giác sợi dây chuyền trên cổ cũng buông theo. Tôi sửng sốt. “Đây là cái gì?”

Tôi trước giờ không có sợi dây này, giờ tới trước mặt, là một dây chuyền dạng mặt đồng hồ, có cả một chỗ bấm nhỏ, chỉ cần ấn vào đó nắp ngoài sẽ mở ra, mặt trong còn có thể đựng ảnh.

“Quà sinh nhật, anh mua cho em.” Anh nói xong liền cúi thấp đầu, xem chừng lo lắng. “Cho dù không thích, anh cũng hi vọng Tiểu Diễn...sẽ không vứt nó.”

Tôi nghĩ một chút, sinh nhật lên mười hai tuổi hóa ra cũng đã qua.

“Đúng rồi, còn có rất nhiều quà của các bạn học khác tặng cho em. Toàn bộ anh đều nhận giúp em, để cả trong một chiếc hộp lớn, còn có rất nhiều thiệp và lời chúc nữa, anh cũng để trong đó...”

Anh ôm một chiếc hộp đến cho tôi, bên trong có nhiều quà sinh nhật, thiệp sinh nhật, và cả một ngàn con hạc giấy.

“Em xem, mp3 này là Hạ Lệ Ly mua tặng! Là bản có số lượng giới hạn, rất đặc biệt đó. Sau này mỗi ngày em có thể nghe nhạc rồi. Em xảy ra chuyện, các bạn học đều rất quan tâm, đều rất nhớ em, mong em sớm quay lại lớp.”

“...Thế còn anh?”

“Hả?”

“Vậy còn anh, anh thì sao?” Tôi ngồi trên giường, nhìn anh, hỏi.

Anh có chút bất đắc dĩ nhìn tôi, tuy rằng mày khê nhíu lại nhưng vẫn mỉm cười, vẫn là nụ cười mang theo vẻ cứng chiều sủng nịch khi trước. “Tiểu Diễn em gốc sao, chuyện này đâu cần hỏi.”

“...Anh, anh biết không? Em không phải bất ngờ gặp tai nạn, mà là cố tình để xảy ra tai nạn.”

Tôi cười lạnh, vốn tưởng anh sẽ không biết. Thế nhưng ngoài dự liệu, anh gật đầu. “Anh biết.”

“Anh biết?”

“Chính bởi vì biết, cho nên anh quyết định, anh sẽ không lại khóc nữa. Không thể giống như trước, yếu đuối. Tiểu Diễm, em có tin anh không? Mấy tháng qua, anh một lần cũng chưa từng rơi nước mắt.”

“Bởi vì anh biết có rất nhiều chuyện anh phải cố gắng, anh phải thật sự kiên cường, anh muốn cười thật tươi, chờ em tỉnh lại. Bởi vì cuộc sống sau này, anh còn phải bảo vệ cho em, dốc hết toàn bộ sức lực mình có để chăm sóc cho em, tuyệt đối không để em phải chịu tổn thương nữa, tuyệt đối không để em lại làm việc ngu ngốc như vậy.”

...

...Hóa ra, không chỉ tôi thay đổi.

Anh cũng đã thay đổi.

Tôi nhìn anh, nhìn nụ cười so với trước càng thêm chói mắt. Anh giống như so với trước kia đã mạnh mẽ hơn, đã khiến...để tôi phải yêu nhiều hơn trước.

Bởi vì tôi, cho nên anh mới cười tươi như vậy?

Chính là...dường như đã muộn.

Tôi đã không còn muốn bắt kẻ ai bảo vệ mình nữa, bởi vì như thế nghĩa là sẽ chẳng có ai còn tổn thương được tôi.

Lúc ra viện rồi tôi mới biết gần đây sức khỏe của bà tôi không tốt, liền được cô tôi đón về tiện chăm sóc cho bà. Nhà bà cũng không thể tới nữa, tôi chỉ còn cách lại sống trong ngôi nhà kia.

Lúc này đã chuyển sang mùa hạ nắng chói chang, trong phòng chỉ có một cái quạt điện, tôi và anh cùng nằm trên một chiếc giường, lăn qua lăn lại cũng không ngủ được.

Mỗi đêm khi đi ngủ tôi đều đeo tai nghe, sẽ không nghĩ đến bất cứ điều gì nữa, dùng âm nhạc khiến chính mình đi vào giấc ngủ.

Tôi biết anh vẫn luôn muốn nói chuyện với tôi, thế nhưng tôi từ đầu tới cuối đều không phản ứng. Anh bảo mùa đông thì thật tốt, có thể chui vào ổ chăn của tôi, hai người nằm thật gần, cảm giác rất an tâm. Mà hiện tại, tôi cũng biết, anh chỉ có thể đợi khi tôi đã ngủ rồi, trộm nắm lấy một bàn tay tôi.

Lúc bị anh nắm lấy bàn tay, tôi kì thật chưa ngủ hẳn. Động tác của anh hết sức nhẹ nhàng nhưng lòng tôi lại có cảm giác nặng nề khó nói. Đôi khi tôi không khỏi hoài nghi, trong lòng anh tôi có ý nghĩa gì? Thế rồi tôi nhận ra, nếu như tôi là con gái, mọi hành động của anh cũng đã có thể giải thích. Những thân mật, cưng chiều, âu yếm nho nhỏ thế này, nếu như là với con gái, hẳn đã gọi tên được lí do. Chính là tôi không phải con gái. Hơn nữa nhìn ở góc độ cá nhân, thật không thể hình dung vì sao bởi một người như tôi, có thể khiến cho một người con trai khác che giấu không nổi những bi thương cùng vui sướng, khiến cho dù là ngày hay đêm, cũng muốn nắm chặt tay một người.

Là tôi thoải mái quá? Hay là anh có chút kì quái?

Tôi cuối cùng đi học lại. Cũng gần nửa năm không đến trường, cũng may chuyện học hành với tôi không quá khó khăn cho nên cũng theo kịp chương trình.

Anh đem trả lại xe đạp cho tôi mặc dù mẹ anh không thật muốn vậy, thế nhưng cuối cùng vẫn là tôi đi xe của mình đến trường. Còn anh, mỗi sáng sẽ dậy thật sớm, ra khỏi cửa trước tôi cả nửa giờ, chờ lúc tôi đến trường thì đã có đồ ăn đặt tại bàn học.

Mỗi ngày anh đều chủ động mua bữa sáng cho tôi, toàn bộ tiền tiêu vặt của anh đều dùng để a đồ ăn này, đồ ăn kia cho tôi cả. Lại lúc nào cũng làm đến không biết mệt, không biết oán giận.

Còn tôi vẫn mang bộ dạng đó, một cái xác không hồn, lạnh nhạt đối diện anh.

-Hết chương 25-

26. Chương 26

Tôi không còn giữ chức lớp trưởng nữa, đại khái là mọi người cũng cảm giác được tôi không giống trước, cho nên dần dần cũng không tiếp xúc với tôi. Sau khi đi học lại, Hạ Lệ Ly nhiều lần đến tìm nhưng tôi đều không gặp, thế rồi cũng chỉ ngẫu nhiên gặp tôi ở hành lang thì chào nhau một tiếng, không còn tươi cười mượn nọ của tôi nữa. Cái gọi là “Kỳ Diễm thành tích tốt, chung sống hòa thuận với mọi người” cũng liền tan thành mây khói. Tóc tôi dài nhanh, dần đã muốn che mắt, trở thành một học sinh quái dị trong mắt bạn học. Có người không hiểu chuyện nói rằng sau tai nạn đầu óc tôi có di chứng, cho nên mới trở thành một người khác hẳn lúc trước như vậy.

Cuối mùa thu đó, người duy nhất vẫn đối xử với tôi trước sau như một, chỉ có anh.

Tôi vẫn không hiểu, một người đã không còn muốn phản ứng trước bất cứ chuyện gì nữa, người nào nữa, như tôi, lại vẫn khiến anh hao tổn nhiều tình cảm như vậy.

Anh không từ bỏ, bất kể khuôn mặt tôi đã chẳng còn cảm xúc gì nữa, anh vẫn dành cho tôi những nụ cười ấm áp, cho dù tôi không thêm đáp lời, anh vẫn kể chuyện cho tôi nghe.

“Tiểu Diễm, trời lạnh dần rồi đó, hôm nay anh đi qua cửa hàng quần áo thì nhìn thấy một bộ đồ, nghĩ rất hợp với em. Haha, thế nhưng tiền tiêu vặt cả năm gom lại cũng không có khả năng mua cho em.”

Quần áo...sao?

Tôi giật mình phát hiện, từ khi mẹ đi, tôi chưa từng có quần áo mới. Chẳng ai nhớ đến việc tôi cũng cần quần áo mới, ngoại trừ anh.

Lúc đến trường, bởi vì câu nói đó mà tôi sẽ nhìn nhìn những bộ đồ trong cửa hàng quần áo.

Một ngày nào đó, khi gió lạnh đã thực sự về, tôi để ý một chiếc khăn len màu xám, cảm giác nó rất ấm. Cảm giác...nó rất hợp với anh. Nếu anh nhận được quà của tôi, sẽ rất vui vẻ đúng không? Tính tính giá tiền, tôi đủ khả năng mua được nhờ vào số tiền tiêu vặt mấy tháng gần đây. Nhưng là...tôi lắc đầu, tôi nghĩ cái gì vậy? Tôi muốn mua đồ cho anh sao? Tại sao tự nhiên lại bắt đầu như vậy? Trong lòng hỗn loạn, tôi lại vì sự ôn nhu sùng nịch của anh mà mềm lòng rồi sao? Hết thấy lại trở về điểm khởi đầu, trở về bộ dáng ban đầu hay sao?

Mấy tháng vừa qua tôi cũng có chút trọng lực trong ngôi nhà đó. Sự thay đổi đương nhiên là ở ba, sau khi về nhà quan hệ ba con chúng tôi vẫn ca cách như vậy, nhưng tôi có cảm giác vụ tai nạn đó khiến ba ám ảnh.

Cho dù không thích tôi thì một điều không thay đổi, đó là tôi vẫn là con ruột của ông ấy. Ba không còn hô to gọi nhỏ, không còn đến mức muốn đánh tôi liền đánh. Thái độ của ba thay đổi như vậy, dĩ nhiên dì Mạnh cũng không khác trước. Tuy rằng tôi biết nhìn thấy tôi, dĩ nhiên muốn nghiêng răng nghiêng lợi nhiều hơn trước, nhưng ba không thiên vị nữa, anh cũng bảo vệ tôi, cho nên dĩ nhiên chẳng kiếm đâu ra cớ cho tôi một trận. Mà tôi, sớm đã thế nào cũng được.

Bài tập không thêm làm, anh sợ tôi bị mắng lại thay tôi viết. Tôi ngồi xem tv cả đêm, anh nhẹ nhàng bảo mãi cũng không được, bởi vì tôi chẳng ngó ngang đến anh, cứ xem tv thâu đêm luôn. Anh vì thế cũng không ngủ, nếu không là pha nước ấm cho tôi uống, thì cũng là gọt táo thành hình những con thỏ cho tôi ăn, ngồi bên tôi tới khi trời sáng.

Tôi mất hứng, sẽ không tới trường, cả buổi chỉ lang thang trên đường, anh cũng giúp tôi bao che, đồ vật trong nhà không cẩn thận bị tôi phá, anh cũng giúp dọn dẹp.

Như vậy thật lâu, tôi cũng không dối lòng nổi, cũng không muốn mỗi ngày một nhẩn tâm hơn với người đó. Có lẽ từ trước đến giờ tôi không thể độc ác, nhìn anh nhẩn nại chịu đựng mình, dung túng tôi, nuông chiều tôi, tâm tôi cũng đã muốn mở ra một lần nữa, dần dần không thể nào lại nhẩn tâm với anh.

Nhưng mà, tuy không đành lòng để anh như vậy, phần nào đó trong tôi vẫn luôn ngập tràn oán hận, nó không thể phát tiết, khiến tôi khó chịu muốn chết. Mớ cảm xúc hỗn tạp, rối ren ấy khiến cho tôi hoàn toàn không biết phải làm sao mới được.

Mùa đông thế rồi cũng đến, cơ thể gần đây không đau ốm gì của anh lại bắt đầu tệ đi. Anh lại bắt đầu ăn không ngon miệng, lại bị những cơn đau dạ dày tra tấn, thân thể cũng dần gầy yếu.

Nhớ rõ khi trước, mỗi khi thân thể không thoải mái, anh sẽ nói với tôi, sau đó tôi sẽ chăm sóc cho anh thật tốt. Nhưng hiện tại, có lẽ sợ tôi lạnh nhạt, sợ tôi dù anh có nói vẫn sẽ bỏ mặc, anh khi ở trước mặt tôi đều như muốn thể hiện rằng mình vẫn ổn.

Một buổi sáng trên đường đi học, nếu tôi không tinh mắt nhìn thấy anh đang ngồi gục bên đường, ôm bụng, mặt úp xuống đầu gối mà chạy tới, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

“Anh..”

Giữa thời tiết ngày đông lạnh buốt, cơ thể anh run lẩy bẩy, nhìn thấy anh lạnh, tôi đã không suy nghĩ gì mà vòng tay ôm lấy.

“Anh, rất đau sao? Em đưa anh tới bệnh viện, được không?”

“Tiểu... Tiểu Diễn?” Anh ngẩng đầu, có chút mê man mà nhìn tôi, đáy mắt tựa hồ trừ bỏ đau đớn, còn có một tia thụ sủng nhược kinh.

Tôi yên lặng thở dài.

“Không... Không cần, đau một chút mà thôi, vẫn là có thể đi đến trường.”

Miệng anh nói thế, nhưng lại không đứng dậy nổi. Mặc dù không đứng dậy nổi, mặc dù đau thành như vậy, một cánh tay anh vẫn vòng ra sau lưng tôi, nắm chặt lưng áo. Tôi bất chợt nhớ đến ngày đó, lần đầu tiên đeo anh đi xe đạp.

Anh ôm chặt lưng tôi, cả khuôn mặt vùi vào trước ngực, toàn bộ sức nặng như dồn cả lên người tôi. Tôi cảm nhận được cái ôm của anh rất khẩn trương, như thể sợ rằng chỉ cần nơi lỏng một chút thì tôi sẽ biến mất vậy.

Lúc tới trường rồi tình trạng của anh vẫn không khá lên, cả buổi học đều dựa trên bàn, hai tay phía dưới ngăn bàn gấu gao ôm lấy bụng. Lúc chuông báo nghỉ cuối cùng cũng vang, tôi không do dự gì mà trốn ra ngoài mua sữa ấm và thuốc về cho anh. Trong lúc vội vàng quay trở lại, vô tình nhớ đến khoảng thời gian khi trước, khi mà tôi hết lòng chăm sóc anh những ngày cơn đau hành hạ. Anh sinh bệnh, mang bộ dạng đau đớn như thế, có thể nào khiến tôi không thương cho đành?

Tôi vươn tay đến giúp anh xoa, nhận thấy sắc mặt anh biến đổi, liền xin phép giáo viên đưa anh tới phòng y tế. Phòng y tế ở trường học căn bản không có y tá, chỉ là muốn tìm một chỗ để anh có thể nằm xuống mà thôi.

-Hết chương 26-

27. Chương 27

Dù đã uống thuốc nhưng cảm giác không đỡ hơn chút nào, tôi vẫn giúp anh xoa xoa bụng, bụng anh giống như lần đó, vừa lạnh vừa rắn.

“Anh, có đau nhiều lắm không? Có muốn đi vào phòng vệ sinh không?”

Mặt anh trắng bệch, chặt vật gậy đầu, hai tay vẫn ôm bụng.

“Vừa uống thuốc, qua một lát sẽ ổn. Em giúp anh xoa xoa, anh, không sao.”

“Ừ...”

Anh rõ ràng đổ mồ hôi lạnh, thế nhưng lại trấn an tôi, mỉm cười.

“Tiểu Diễn...vẫn là như trước...vẫn tốt với anh...”

Anh như thế này, tôi còn có thể tàn nhẫn hay sao? Mặc kệ anh sao? Không có khả năng! Tôi dùng sức xoa xoa mái tóc anh, vừa muốn tức giận, lại muốn mỉm cười đáp lại.

“Tiểu Diễm...đau...”

“Anh, ở đây có túi chườm, em lấy cho anh chườm nhé?”

Anh gật đầu. Sau khi làm nóng xong, tôi mang túi chườm đến, đặt lên bụng anh, nhẹ nhàng giúp anh xoa.

“Tiểu Diễm, vẫn đau quá...Anh lạnh...”

Tôi giúp anh ngồi dậy, mình ngồi phía sau để cả người anh tựa vào trước ngực mình. Anh cuộn người lại, khẽ run.

“Còn lạnh không?”

“Lạnh...Tiểu Diễm, ôm chặt một chút.”

Tôi càng khẩn trương ôm thật chặt, khuôn mặt tái nhợt của anh ngay kề mặt tôi, đôi mắt ấy nhắm chặt, lông mi dài cũng run run, mồ hôi lạnh chảy dọc xuống bên thái dương.

“Xoa nhiều...giúp anh xoa...đau..”

“Anh, kiên nhẫn một chút.”

“Ồ...” Tuy rằng tôi cố gắng xoa, muốn anh mau đỡ hơn một chút, anh lại đột nhiên kêu lên một tiếng, hai tay ấn chặt bụng,ngửa đầu tựa lên vai tôi.

“Anh, anh à?”

“Ha... A... A... Đau... Đau...”

Tôi giữ chặt lấy anh, lại càng xoa nhiều hơn nữa, anh vẻ mặt thống khổ, tựa trong ngực tôi vằn vẹo, rên rỉ. Nháy mắt đó tôi thấy mình hoảng hốt, bởi vì tôi ảo giác. Anh ở trong lòng tôi để cho tôi ôm, tôi xoa, anh ở trong lòng tôi phát ra tiếng rên rỉ, vẻ mặt khổ sở, thanh âm đó, dáng hình đó, thế nhưng hết sức gợi cảm.

Gợi cảm? Tôi thấy như bị sét đánh, bị chính suy nghĩ thoáng qua trong tôi dọa sợ.

Cái từ này trong cuộc sống của tôi dĩ nhiên còn ít nhắc đến, dù sao tôi vẫn còn nhỏ, chỉ ngẫu nhiên biết đến qua tv này nọ thôi. Tôi...rõ cuộc nghĩ cái gì đây? Trời ạ! Tôi đã nghĩ gì vậy! Sao tôi lại có một suy nghĩ quái dị đến thế!

Tôi...tôi...

“A...đau quá..”

Anh lại kêu lên, kéo tôi trở về thực tại, tôi đã không dám nghĩ đến điều kì quái kia nữa.

Anh đau thành như vậy, thế nhưng tôi còn ở đó thất thần.

“Tiểu Diễm, Tiểu Diễm anh đau quá... Đau quá a!”

Anh nói anh không hề khóc, từ ngày đó cũng đã nửa năm, quả thật tôi cũng không nhìn thấy anh khóc một lần nào nữa. Chính là hiện tại bởi vì quá đau đớn, khóe mắt anh đều đỏ hoe.

“Anh...”

“..” Anh vẫn vằn vẹo, đến mức sức tôi cũng không giữ được nữa. Anh ngã xuống giường, cắn chặt chiếc gối, túi chườm sớm đã bị vứt một bên, cả người anh run rẩy đến mức không thể run rẩy hơn được nữa.

“Anh, thật sự không được, em mang anh đến viện!”

Tôi cho tới bây giờ chưa gặp anh bị đau như vậy, cho nên không dám chần chừ thêm nữa. Bệnh viện cách trường học không xa, tôi ôm lấy anh, được bác bảo vệ trong trường và cả giáo viên đưa đến viện.

Bác sĩ bảo rằng anh cần phải súc ruột, nếu súc ruột mà không ổn thì phải làm phẫu thuật, muốn tôi mau chóng gọi người nhà đến. Tôi đi gọi điện cho người phụ nữ đó, trong thời gian chờ người nhà đến thì bác sĩ cũng đã chuẩn bị hoàn tất để tiến hành, bọn họ dường như rất gấp gáp, thế nhưng trong mắt tôi lại là rất chậm, rất chậm.

Anh đau đớn nằm trên giường bệnh, lúc này bác sĩ, y tá đều đang lo việc cho nên chỉ có tôi ngồi cạnh anh, trấn an anh, tay vẫn giúp anh xoa bụng.

“Tiểu Diễm..anh không muốn súc ruột...không muốn...”

Anh đau đến mức nói đã không còn sức nữa, lắc đầu nguầy nguậy, ở bên tai tôi thì thào.

“Anh, nhịn một chút, nhịn một chút sẽ ổn thôi. Nếu không làm vậy sẽ rất nguy hiểm. Anh nghĩ xem, súc ruột vẫn hơn là phẫu thuật, đúng không?”

Nhưng mà súc ruột cũng rất khó chịu đi, nếu không anh đã không sợ như vậy. Tôi giúp anh xoa xoa, chạm đến cả những vết sẹo của anh, thấy thương anh rất nhiều, thấy anh không đáng chịu nhiều đau đớn đến thế...

“Tiểu Diễm... Tiểu Diễm...”

Tiếng của anh cơ hồ không còn nghe rõ, hai tay anh mặc dù vẫn ôm bụng, nhưng đã không còn chút sức nào, mềm nhũn.

“Đau..”

“Tại sao... Tiểu Diễm, em nói...là tại sao?”

Lúc anh được đưa vào phòng cấp cứu, tôi chỉ còn cách ở ngoài và chờ đợi.

“Làm sao? Tiểu Viễn rất cuộc làm sao?” Dì cuối cùng cũng tới, túm lấy vai tôi mà lay.

Bác bảo vệ và thầy giáo vội đến giải thích cho dì hiểu, vừa nghe chuyện, người phụ nữ ấy lại khóc. Tôi ngược lại thấy có chút may mắn, lần này xem ra dì chẳng có cơ nào mà đổ lỗi tại tôi.

Mãi tới giữa trưa anh mới được ra. Chỉ một lúc không gặp, trông anh tiều tụy hẳn đi, gương mặt tái nhợt như bị rút hết máu, mái tóc cũng ướt dính lại, đôi mắt gương mở nhìn xung quanh.

Tôi đưa tay vào trong chăn, chạm đến bụng anh, thật tốt, đã mềm trở lại rồi.

Mẹ anh ở một bên thổn thức, tôi cũng rất đau lòng khi thấy anh như vậy, khẽ xoa xoa cho anh

“Mẹ...đừng lo lắng. Có phải...giữa trưa rồi không? Hai người có đói không?”

“Tiểu Viễn con đói không?Muốn ăn gì không mẹ sẽ mua cho con? Nếu không muốn ăn đồ bên ngoài mẹ sẽ về hầm canh gà.”

“Con không muốn ăn.”

“Dì muốn ăn gì không?” Tôi đứng lên, hỏi. “Tôi bây giờ đi ăn, có thể mua cho dì.”

“Không ăn!” Dì hừ một tiếng. “Tao cũng không vô lương tâm như vậy, Tiểu Viễn như vậy còn nuốt trôi?!”

“Không ăn? Vậy tôi đi ăn.”

“Mày! Đó, Tiểu Viễn con xem, anh trai bị đau đến như vậy một chút cũng không lo lắng, con xem!”

Tôi đóng lại cửa phòng, át lại tiếng nói của người bên trong.

-Hết chương 27-

28. Chương 28

Tiết học buổi chiều, tôi mượn cơ anh còn đang như vậy, xin phép không phải đi học nữa.

Mẹ anh bởi vì lúc đi quá hoảng cho nên không mang đủ tiền, mà trên người tôi chỉ có chút tiền lẻ, không đủ gọi xe, cho nên tôi công anh về nhà.

Anh vẫn rất yếu, tuy vẫn có thể tự mình đi được, nhưng mẹ anh nhất quyết không để anh tự đi. Tôi thì không hề gì, tôi cao lớn hơn, trên người cũng có bắp, công anh cũng đã không đến mức hông thẳng lưng lên nổi nữa.

“Tiểu Diễm, thật xin lỗi, khiến cho em vất vả rồi.”

Nằm tựa trên lưng tôi, anh cúi đầu đến cạnh tai tôi, thì thầm. Tôi chỉ lắc đầu.

Lúc về nhà, dì Mạnh đi nấu cháo, anh ăn được một chút, ăn xong liền ngủ. Lúc chuẩn bị ngủ còn kéo tay áo tôi. “Tiểu Diễm, ở lại một lát được không?”

“Không.”

Nếu anh đã đỡ hơn rồi, tôi cảm thấy bản thân không cần sốt sắng, quan tâm anh nữa. Huống chi lúc ấy mới sáu giờ chiều, ba còn chưa về. Tôi thấy đói, nhưng hẳn là mẹ anh sẽ không nấu phần cơm của tôi cho nên tôi phải ra ngoài kiếm đồ ăn, nếu không liền ôm bụng đói đến sáng mai đi học.

“Tiểu Diễm...chỉ một lát.”

Tôi xoa tóc anh. “Anh, anh ngủ đi, em phải ra ngoài một lát, buổi tối sẽ trở về với anh.”

Anh lộ ra vẻ mặt lưu luyến không rời, khiến cho dì Mạnh đứng một bên mà hờn. “Anh mà ồm ồm không ở lại được sao? Chỉ biết ra ngoài đi lung tung! Cũng không biết là giống ai!”

“Ngoài giống ba mẹ mình thì tôi còn có thể giống ai?” Tôi không chịu thua. “Mẹ tôi rất là an phận không có chuyện ra ngoài làm gì xằng bậy cho nên ra ngoài lung tung xằng ậy đương nhiên là di truyền từ ba rồi?! Không như vậy làm sao gia đình nát tan?”

“Mày!”

Dì tức giận, nhưng tôi thì thoáng mái lăm, đóng sầm cửa ra ngoài ăn mì thịt bò.

Tôi lang thang trên đường, mãi đến chín giờ mới về nhà. Lúc vào cửa, thấy ba đang ngồi ngoài phòng khách, sắc mặt không tốt. Tôi thầm nghĩ chắc người phụ nữ kia lại thêm mắm thêm muối, hóa ra không phải, ba đập đập hai phiếu kết quả trước mặt tôi, là của anh, còn có của tôi.

“Tiểu Diễm! Hôm nay ba có tới trường các con. Từ lúc nào bắt đầu học hành xuống dốc như vậy? Thành tích tốt trước kia đâu! Sao bây giờ thành ra thế này! Đã sắp đến kì chuyển cấp, thành tích thế này thì làm sao thi vào trường tốt được?! Không học trường tốt thì tiền đồ sau này thế nào?!”

Điểm của anh đều rất cao, ngược lại của tôi..rất thảm hại.

Thảm hại là đương nhiên! Tai nạn, bỏ học đến nửa năm, sau đó quay lại trường nhưng biến thành một dạng bất cần, có thể nào lại tập trung vào học? Huống gì nghe giảng có hiểu, tôi cũng không thèm ghi chép gì cả.

“Tiểu Diễm, không phải ba muốn chê con.” Nhìn đến vẻ mặt như thể không liên quan của tôi, ba than thở. “Con bây giờ là học sinh, đã là học sinh thì nên tập trung học hành, con thông minh như vậy lại không cố gắng, không phải lãng phí sao? Con nhìn đến anh con xem, ồm yếu như vậy nhưng vẫn cố gắng, lại nhìn chính mình xem...Không phải làm gì thì liền giúp dì chăm sóc anh đi, con phải biết...”

“Được được được, anh trai cái gì cũng tốt, con chỗ nào cũng không tốt, vậy đã được chưa?” Tôi không muốn nghe nữa.

“Tiểu Diễm! Không phải ba đang so sánh!”

“Không phải sao?” Tôi cầm lên hai tờ kết quả. “Như ày còn không phải sao? Đem đặt cạnh nhau còn không phải so sánh sao? Đúng thế, con thật sự không bằng anh, dù sao ba cũng đối xử với anh tốt hơn, bảo con không tốt thì nhận anh làm con ruột đi? Còn muốn con phải thế nào nữa?!”

“Con!” Ba lại bị tôi chọc giận, lắc đầu thở dài. “Con đó! Có thể hiểu chuyện như anh con một chút không hả?”

Tôi cảm thấy có chút buồn cười. Tôi nhớ rõ trước kia như thế hẳn là hiểu chuyện, không tranh cãi, không gây sự, nhẫn nhục chịu đựng.

Nhưng cái gọi là hiểu chuyện của khi đó và bây giờ lại đã không giống nhau như vậy, thử hỏi còn muốn tôi hiểu đến mức nào nữa?

“Có anh hiểu chuyện rồi, con không hiểu chuyện không phải càng tốt sao? Anh cũng học tập tốt như thế, con học kém. Anh cũng hiểu chuyện như thế, con chỉ như đồ bỏ đi, như vậy chẳng phải dễ cho ba chọn con trai sao?”

“Anh xem nó nói chuyện đi!” Dì thêm vào.

“Ba, mẹ, hai người đừng nói nữa. “ Cửa phòng tôi đột nhiên mở ra, anh khoác áo ngủ bước ra ngoài. “Đã khuya rồi, hai người đi ngủ đi. Tiểu Diễm, trở về ngủ.”

“Tiểu Viễn à! Đánh thức con sao? Có muốn uống hay ăn gì không?”

“Không, mẹ, khuya rồi, mẹ ngủ sớm đi.” Nói xong anh liền kéo tay tôi, kéo vào phòng ngủ.

“Tiểu Diễm, em đi đâu thế? Sao muộn như vậy mới về, anh...lo lắng.”

“Ai cần anh lo.” Tôi cởi quần áo, chui vào trong chăn, quay lưng lại với anh. Quên mất phải lấy mp3 nhưng lại lười xuống giường, thế là tự bảo mình thôi cố gắng ngủ sớm một chút.

“Tiểu Diễm, hôm nay khiến em vất vả. Cảm ơn em.”

Tôi cảm thấy anh là đang muốn nói chuyện với mình, thế nhưng thật lâu sau đó mới ừ hử một tiếng: “Anh ngủ sớm đi.”

“Tiểu Diễm, anh không ngủ được, nói chuyện với anh một lúc được không?”

Biết ngay...

“Không ngủ được thì đọc sách đi, đừng phiền em.”

“Tiểu Diễm, anh..” Chỉ một lát sau anh lại lên tiếng, âm thanh rất nhỏ, lại có chút ừy khuất. “Em trước đây không như thế...”

Tôi yên lặng thở dài.

Tôi không phải đã nói với anh tôi không còn như trước nữa sao? Sẽ không phải vì thấy tôi lo lắng cho anh lúc anh đau mà nghĩ rằng tôi đã quay trở lại như ngày trước chứ?

“Tiểu Diễm...”

Thấy tôi không để ý đến, anh cười khổ một tiếng: “Tiểu Diễm, vì sao chỉ có lúc anh đau ốm, em mới tốt với anh?”

“Tiểu Diễm, anh biết mình sai, hại em bị ba mẹ đánh, hại em bị thương. Anh biết ngày đó anh không bảo vệ được em...Nhưng mà anh đang cố gắng thay đổi. Tiểu Diễm không thể...em không thể cho anh một cơ hội sao?”

“ ... ”

“Tiểu Diễm...có phải..anh còn làm sai chuyện gì khác? Khiến em không thể tha thứ cho anh? Tiểu Diễm, anh không biết, xin hãy nói cho anh, anh nhất định sẽ sửa, sẽ sửa toàn bộ.”

“ ... ”

“Tiểu Diễm, anh lạnh, bụng lại đau..”

Anh nhích lại gần chỗ tôi, thấy tôi không phản ứng liền xóc chăn tôi lên, sau đó chui vào.

-Hết chương 28-

29. Chương 29

“Anh, không phải giả vờ chứ? Đừng có giả bộ đau nhé! Bị em phát hiện rồi đừng hòng từ nay về sau em tin tưởng anh!”

“Không phải. Thật sự đau...giúp anh xoa.”

Anh cuộn mình trong ngực tôi, tôi sờ thử lên bụng anh, thật sự lạnh như băng. Tôi cũng không biết anh đau thật hay chỉ nói như thế, thử dài, vẫn là giúp anh chậm chậm xoa bụng.

“Tiểu Diễm, em thật tốt.”

Tiểu Diễm, thật ra...anh rất sợ...”

An tĩnh trong chốc lát, anh tựa đầu lên vai tôi, cả người cọ sát vào lồng tôi. Cho đến lúc ôm tôi chặt rồi, không bị tôi đẩy ra mới thả ra nhẹ nhàng.

“Anh rất sợ...Lúc đau, lúc phải súc ruột trong bụng rất trường, rất khó chịu, như thể bụng sắp nứt ra vậy, hít thở cũng rất đau. Nhưng đó chưa phải điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là anh bất lực, không thể làm gì được. Uống thuốc vào rồi sẽ lại nôn hết ra, anh đều không biết phải làm thế nào.”

“Tiểu Diễm, anh không muốn trải qua những chuyện như thế. Thời điểm đó, anh thật sự đã nghĩ đến cái chết. Khi đó chẳng còn chút sức lực nào hết, đi từ giường đến cạnh cửa sổ cũng không nổi, thế nhưng anh rất muốn nhảy xuống. Mỗi lần phát bệnh, kì thật anh rất sợ hãi, rất sợ hãi sẽ mang cái bộ dạng đó, để em nhìn thấy bộ dạng đó...”

“Nếu em nhìn đến bộ dạng kia, không bằng anh chết đi, thật sự thà rằng chết đi.”

Ai...tôi không tự chủ được vòng tay ôm lấy anh.

Cứ cho rằng tôi vô dụng đi. Mặc dù không biết thật giả thế nào, chỉ là nhìn không được thấy rất thương anh, nhìn không được cảm giác muốn ôm anh đến chặt cứng, đem lại cho anh sự ấm áp của mình.

“Tiểu Diễm, em nói xem...tại sao?”

Anh ở trong lòng tôi, thì thảo hởi, vẫn là câu hỏi này,

“..Tại sao lại là anh?”

“Tại sao anh sinh ra đã mang bệnh, lại đau đớn đến mức sống còn không bằng chết? Anh có lúc nghĩ, có phải ông trời cũng không thương xót mình? Người khác từ nhỏ đến lớn thật mạnh khỏe, cũng chỉ có anh, sống mà luôn phiền toái đến người khác...Như vậy..anh còn sống làm gì ấy?”

“Anh...” Tôi không biết phải nói sao để an ủi.

Anh rõ ràng buồn đến vậy, lại cười một chút.

“Chỉ là..lúc không đau..anh vẫn sẽ cảm thấy thế giới này thật tốt đẹp.”

“Bình minh, hoàng hôn, gió nhẹ, mưa phùn, bầu trời xanh thẳm, và còn bao nhiêu thứ xinh đẹp khác...”

“Còn có...khiến anh nhớ đến nụ cười lần đầu gặp mặt, nụ cười của em khi đó còn đẹp hơn ánh nắng...”

...Nụ cười của tôi sao? Tôi đã không biết mình cười như thế.

“Anh, dù anh có nói thế, em cũng sẽ không cười cho anh xem một lần nào nữa.” Tôi có chút bực, lại có chút uất ức, vỗ vỗ anh. “Muộn rồi, nhanh nhanh ngủ đi.”

Sáng hôm sau tôi không phải bị tiếng chuông đồng hồ gọi dậy, mà là tiếng thét của dì Mạnh.

“Hai đứa! Hai đứa sao lại ngủ như vậy!”

Trong phòng ngủ của chúng tôi, người phụ nữ đó lại không mồi mà tới. Tôi dụi dụi mắt, ngáp một cái, từ trong chăn trăn như nhộng bò ra.

“Mày...mày không mặc gì...” Khuôn mặt dì phải nói rằng khi đó đỏ mặt liên tục. “Mày! Mày làm gì con trai tao?!”

...

“Mẹ, sáng sớm đã ồn ào gì a...” Anh cũng tỉnh, nghe giọng rất bất đắc dĩ.

Mà tôi lại nằm lại chỗ cũ, cảm thấy nực cười, tôi thì có thể làm gì con trai dì? Cũng chỉ là cùng nhau ngủ mà thôi, tôi có thể ăn anh chắc?

Tôi ngáp mấy cái liền, cất giọng mỉa mai: “Dì, có gì phải ngạc nhiên? Con của dì chui vào chăn tôi không phải lần một lần hai, chẳng qua đây là lần đầu dì gặp. Nhưng mà dì yên tâm, dù sao con của dì cũng chẳng phải con gái, tôi có thể làm gì?”

“Mày...mày...thế nhưng mày không mặc đồ! Mày..mày cũng không còn nhỏ, trần như nhộng thế này còn ra thể thống gì!”

“Không phải dì nói tôi là thằng nhóc thì cần gì riêng tư sao? Tại sao hiện tại lại để ý như vậy?” Tôi rung đùi đắc ý, tiếp tục nhìn dì mà cười. “Tôi với gì nam nữ khác nhau mà dì còn nhìn được, tôi với con dì giống nhau thì có làm sao?”

“Đều là nam cũng không được! Đều là nam nhưng trước mặt cũng không thể là bộ dáng đó!”

Càng ngày dì càng cao giọng, vừa run rẩy, vừa phẫn nộ. Thế rồi dì nói một câu mà tôi chẳng thể hiểu logic đó ở đâu ra. “Mày không phải ở trần như thế mà lừa anh mày! Mày xem mày còn nhỏ tuổi đã phô ra bộ dáng dụ dỗ người khác, rốt cuộc mày nghĩ câu dẫn ai?”

“Mẹ! Mẹ nói gì đó!”

Anh gào lên giận giữ, tôi ngây ra vài giây, hoàn toàn không biết phản ứng gì.

Dụ..dỗ...

Câu..dẫn...?

Trước giờ tôi chỉ thấy mấy từ đó trong đồng tiểu thuyết, mà lại nói về phụ nữ, thật không tưởng tượng nổi nó lại được gán cho tôi, thế rồi lại nhìn lên người phụ nữ đang tức giận tột cùng.

Dì là nói tôi? Xác định là nói...tôi?

Muốn câu dẫn...

Cái gì chứ?! Tôi cuối cùng cũng phản ứng được, bảo tôi câu dẫn con trai dì sao?!

...

Đây là dì nhân rồi nên kiếm cớ gây sự phải không?! Lí do như vậy...lí do như vậy cũng có thể nghĩ ra?! Thật sự tôi muốn vài dì vài vái, điều như vậy mà cũng nghĩ đến được!

“Này, dì! Dì chửi tôi còn chưa nói, nhưng dì nói câu này cũng thật tức cười đi. Đừng chính mình không biết xấu hổ liền nghĩ người khác cũng không biết xấu hổ được không!”

Tôi bạo phát, nhưng thực tình cũng không hẳn phẫn nộ, tôi vẫn òn lí trí, cho nên chỉ cười to, cảm thấy không cười thật phí.

“Phiền dì nhìn lại, con dì là con trai, không phải con gái. Dì nói thế tôi nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội mất. Dì nhìn đi, là con dì chui vào chăn tôi nhé. Hơn nữa đầu óc dì có bị sao không vậy? Mùa đông lạnh thế này, nằm chung chăn liền bảo là câu dẫn? Con dì tốt đẹp đến mức người khác phải đi câu dẫn sao?! Như vậy...đừng nói là nam, có là con gái, đưa tôi tôi cũng không thèm nhé.”

-Hết chương 29-

30. Chương 30

“Mày nói ai đầu óc có vấn đề? Mày nói ai hả! Chính là mày dụ dỗ, câu dẫn con trai tao! Từ ngày đầu tiên nó đến đây mày cũng chỉ biết cởi quần áo mê hoặc nó, khiến đầu óc nó mụ mị, khiến nó hầu hạ mày như tổ tông! Cả ngày chỉ Tiểu Diễn Tiểu Diễn, tao rốt cuộc biết lí do! Quả nhiên a! Mẹ là hồ ly sinh ra con cũng là hồ ly nốt!”

“Ai là hồ ly?! Mẹ tôi chính là được ba cưới hỏi làng hoàng, a mới là kẻ thứ ba chen chân vào gia đình người khác?!”

“Mẹ mày mới là kẻ thứ ba!” Dì cuồng loạn. “Nếu không phải tại mẹ mày, tao và ba mày đã sớm kết hôn! Nếu không tại sao tao phải lấy tên quỷ dữ kia, mười mấy năm qua đều không có một ngày nào hạnh phúc?!”

“Kinh tởm, chẳng phải hai người chia tay rất lâu rồi ba mới quen mẹ tôi sao? Đều đã chia tay rồi còn không tìm yêu người khác được sao? Muốn ba tôi cứ ở vậy mong nhớ dì sao?! Mẹ của tôi cho đến sau này đều không biết đến sự tồn tại của dì, còn có thể là người thứ ba?! Đầu óc dì thật có vấn đề!”

“Mày...!”

“Mẹ! Đừng nói nữa!” Anh kêu lên. “Tiểu Diễm, chúng ta chuẩn bị tới trường thôi.”

“Tiểu Viễn! Con xem, mẹ con lại bị nó mắng đến như thế, con còn không giúp mẹ! Còn che chở cho nó?! Mẹ nuôi không con nhiều năm như vậy!”

“Là dì bức không phải sao?! Tạt chũng chỉ tạo ra tạt chũng!”

Lúc nói xong câu đó tôi mới ngỡ ngàng nhận ra, tôi mắng con dì là tạt chũng, nghĩ là mắng anh. Anh thì không để ý, còn dì thì đã muốn xắn áo đến cho tôi một trận.

“Mẹ!” Anh điên tiết lên, tiến tới ôm tôi, che cho tôi.

“Được! Con giỏi lắm! Con ôm nó thì mẹ không đánh sao?! Con xem mẹ đánh, xem mẹ đánh!”

“Sáng sớm đã náo loạn cái gì a!” Lúc này ba cuối cùng cũng hùng hổ xuất hiện. “Đừng ồn nữa, Tiểu Mộng, để cho chúng nó đi học đi!”

“Anh tới đúng lúc lắm! Anh xe, anh xem! Hai anh em với nhau mà ôm ôm ấp ấp, nhìn ra bộ dạng gì?! Tiểu Viễn! Như vậy không được! Từ nay ngủ với mẹ! Tiểu Diễm ngủ với ba nó!”

“Này này này, Tiểu Mộng, em suy nghĩ cái gì thế?” Ba tôi cũng không yên được. “Hai đứa nhỏ quan hệ tốt, ôm ấp không phải chuyện bình thường sao, chúng còn nhỏ thể em tưởng tượng linh tinh gì vậy! Hơn nữa đều là con trai, em tự xem xem!”

Dì bị ba nói một hồi như thế, cuối cùng chỉ còn cách hậm hực quay về phòng, cách cửa mà vẫn còn nghe thấy tiếng dì oán giận nói với ba tôi.

“Toàn chuyện không đâu...”

Tôi thở dài ngao ngán, quay lại nhìn anh, biểu tình có chút phức tạp.

Làm sao vậy? Vì tôi cãi nhau với mẹ anh sao? Nhưng rõ ràng là dì khơi mào, anh sẽ không phải là người hẹp hòi thế đi...

Trên đường đến trường, anh im lặng một cách lạ lùng, đi bên cạnh tôi nhưng không kiếm chuyện nói này nọ. Lúc gần đến trường lại đột nhiên kéo tay tôi.

“Tiểu Diễm, em nói...em nói với mẹ anh một câu...”

“Cái gì?”

Tôi nghĩ anh bởi vì câu “tạt chũng” kia mà bận lòng. Anh ngẩn người, cúi đầu, dường như có chút bất an. “Em nói anh cho dù là nữ...cho em em cũng không muốn...Tiểu Diễm, anh..anh trong lòng em kém cỏi đến thế sao? Cho dù là con gái, tặng em em cũng không cần sao?”

...

Anh sao lại tra hỏi điều kì quái như vậy? Tôi quả thật nghĩ không ra.

Chẳng lẽ anh là con gái mà tôi lại trần truồng như vậy ở cùng phòng với anh sao?

“Anh, đừng trách em nói thẳng, cái đó không có liên quan gì đến nhau.” Tôi vỗ vai anh. “Nếu anh là nữ, bất kể là đẹp đến đâu, em cũng không nghĩ...làm thế với anh. Như vậy không phải loạn luân hay sao? Thích đến mấy cũng sẽ không làm vậy, em cũng không bị điên.”

Anh lại ngây ngẩn cả người, nhìn như thể không hiểu những gì tôi nói.

“Anh.” Tôi thở dài. “Hai ta, thù nước không có, nhưng hận nhà thì vẫn là có. Thật sự mà nói, anh đối với em rất tốt, tốt lắm, em cũng không nghĩ anh kém cỏi, nhưng ngàn vạn lần đừng như thể chúng ta có gì đó lén lút, em rửa oan không hết đâu! Mẹ anh bức mẹ em đến phải nhảy lầu, em vẫn nhớ rất kỹ! Tuy rằng không trực tiếp liên quan đến anh, nhưng dù sao đó cũng là mẹ anh, cho nên...”

Anh đột nhiên đứng lại, hoảng sợ nhìn tôi, mặt tái mét.

...Lại làm sao vậy?

Chẳng lẽ...anh không biết chuyện đó?

“Này, đừng nói với em là anh không biết nhé? Đừng bảo em anh không biết mẹ anh không phải tốt đẹp, cứ như thế hiên ngang bước vào nhà em?”

“Gạt...gạt anh?” Anh nhú mày, nét mặt khó coi đến cực điểm.

“Em lừa anh thì bị xe đụng chết rồi! Không thì anh cho là vì sao mẹ anh lại đến với ba em như thế?”

“Mẹ anh nói, nói ba mẹ em đã không còn tình cảm gì với nhau, sau khi ly hôn, mẹ em mới ngoài ý muốn qua đời...cho nên...anh cho rằng...”

“Không ly hôn, đến lúc mẹ đi vẫn chưa hề ly hôn! Hơn nữa cũng không phải ngoài ý muốn! Mẹ em là bởi ba cùng mẹ anh ở bên ngoài như thế, cho nên quẫn quá mà nhảy lầu! Anh, đây là sự thật!”

“Anh...anh không biết...” Biểu tình trên mặt anh quả thật không thể nào vụn vặt hơn. “Tiểu Diễm, là giả...giả phải không?”

Trách không nổi, nhìn khuôn mặt kia, tôi yên lặng lắc đầu.

Trách không được? Cái gì trách không được trách không được?! Tôi lại nghĩ cái gì đây!

Trách không được anh vẫn luôn đối tốt với tôi sao? Tốt đến như thể không hề áy náy! Hóa ra mẹ anh làm ra sự tình gì anh đều không hề biết!

Thật sự là kẻ phá hoại. Tôi đã nghĩ thế.

Thật sự không biết nói gì hơn.

Tôi bước đi hai bước, cảm giác anh không bước theo, nhìn lại, thấy anh vẫn đứng đó cúi đầu, bờ vai run lên, nắm chặt tay áo.

“Anh khóc cái gì hả!” Tôi lập tức cúi lên. “Người chết rồi là mẹ em cũng chẳng phải mẹ anh! Em còn chưa khóc thì thôi! Anh khóc cái gì, anh có tư cách gì mà khóc?”

“Tiểu Diễm...thực xin lỗi..”

“Anh nói vậy còn có nghĩa lí gì sao? Đã muộn lâu rồi! Cho dù anh quỳ trước mặt em nói xin lỗi e, cũng không nhận! Cho dù anh có dập đầu cầu xin thì mẹ em cũng không sống lại được! Được rồi, đừng có khóc, em như thế nào thì kệ đi, dù sao đã sớm quen.”

“Tiểu Diễm...”

“Rồi! Rồi! Không nói nữa, vào lớp thôi!”

“Tiểu Diễm, thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

“Anh phiền quá!” Tôi bị một đồng “thực xin lỗi” làm cho bức mình. “Hôm nay sớm đã chẳng có tâm trạng, anh còn làm thêm chán ghét!”

“Tiểu Diễm, hôm nay có bài kiểm tra..”

“Kệ! Anh cứ làm tốt phận học sinh ưu tú đi! Mặc kệ em!”

“Nhưng Tiểu Diễm...”

“Đi vào a! Nhìn đến anh liền chán ghét! Mau vào trường học!”

Về mặt của anh lúc ấy vừa ngạc nhiên vừa đau buồn, tôi cũng không thém quan tâm, liền hung hăng bỏ đi, ném túi sách vào giỏ xe anh sau đó tinh thần thoải mái mà trốn học.

-Hết chương 30-

31. Chương 31

Đi lang thang không chủ đích trên đường kì thật cũng không phải điều tôi muốn. Nhưng mà đã quyết định sa đoạ thì đến trường học làm gì?

Nói là quân tử báo thù mười năm chưa muộn, nhưng tôi cũng không dai được đến thế, tôi không tài nào làm đứa con ngoan chần chừ học tập để đối lấy tương lai tốt đẹp sau đó trả thù người đó, như vậy quá mệt mỏi.

Tôi không nghĩ đến tương lao, kì thật là thế.

Tôi chỉ nghĩ hiện tại muốn làm bọn họ tức chết, thỏa sức mà sa đoạ!

Tôi lang thang ngó nghiêng trong khu chợ, thế rồi có tiếng nói truyền đến. “Kỳ Diển? Đây không phải Kỳ Diển sao?”

Tôi quay lại nhìn, là người từng gặp, quen biết với lớp Hạ Lệ Ly, còn nổi tiếng là lưu manh. Cậu ta có dáng người khác cao, tên là Lôi Nam Vũ, mọi người vẫn hay gọi là ‘anh Nam’, cũng nghe nói người này hút thuốc, uống rượu, gì cũng thạo.

Tôi vốn tưởng cậu ta định hỏi tôi gì đó, nhưng cậu ta lại đến trước mặt tôi sau đó lấy ra ít tiền. Tôi cầm lấy.

“Nửa năm trước cậu cùng Trình Trí Viễn đánh nhau với Lưu Vũ một trận lớn? Cũng phải để cho ông Lưu bồi thường rất nhiều tiền, tên bại hoại kia bị quản chặt hẳn, nửa năm nay cũng không dám thò đầu ra ngoài. Rất giỏi!”

Tôi gật gật đầu. Lưu Vũ chính là tên khốn kiếp một thân đồ đen kia, tôi vẫn nhớ.

“Nghe nói gần đây bọn chúng lại bắt đầu kiêu ngạo, ngày hôm qua còn đánh em trai tôi. Đang muốn dạy cho bọn chúng một bài học, cậu có hứng thú không?”

“...Đương nhiên có.”

Dù sao tôi cũng chẳng có việc gì làm,غمغم cũng lâu không trông thấy bộ dạng tên kia. Hắn đâm anh một dao, tôi còn chưa quên. Tiền chẳng giải quyết được gì hết, tiền vẫn không thể khiến anh thôi đau, lại nhắc ngày đó tôi bị giam trong căn phòng u tối, sau đó tính cách trở nên thế này. Tính đi tính lại, tôi vẫn còn thù chưa trả! Và tôi cũng không còn là thằng nhóc nhỏ gầy mà bọn chúng có thể bắt nạt như ngày trước nữa.

Thế là, học sinh ưu tú Kỳ Diển của ngày trước gia nhập vào hội nhóm lưu manh, không những thế trên người còn có cả hình xăm, hươg đi này, đứng như tôi dự định.

Buổi tối về nhà lại là một trận mưa gió mà người phải hứng lấy dĩ nhiên là tôi. Ba đang ngồi nghiêm nghị ngoài phòng khách, bên cạnh là dì Mạnh cũng mượn thế oai hùm đứng nhìn tôi. Còn có cả anh, bộ dạng rõ ràng muốn nói xin lỗi.

“Tiểu Diển. Dì con nói hôm nay lúc đi mua đồ ăn thì trông thấy con với một đám côn đồ hút thuốc trên đường! Đây là có chuyện gì?!”

“Chắc dì nhìn nhầm.” Tôi hừ lạnh.

“Không lầm! Tuyệt đối không lầm! Cả đám 7, 8 người đứng hút thuốc, tóc tai đủ kiểu, còn có xăm trổ! Tao không thể tin được lúc đến gần hơn mới xác định đúng là mày! Cũng hỏi anh mày, gọi điện cho cả giáo viên của mày! Mày hôm nay không đến trường!”

Hình xăm bị nhìn thấy chắc là của Lôi Nam Vũ, nhưng đó chỉ là dán lên mà thôi. Nhưng quả thật dì không nhận nhầm.

Anh lại thay tôi biện hộ: “Mẹ, Tiểu Diễm đúng là không đến trường, nhưng người mẹ nhìn thấy cũng không chắc là em ấy...”

“Sao mà không phải! Chắc chắn là nó!” Thế rồi dì kéo tôi lại gần. “Ha! Cả người toàn mùi thuốc thể này còn nói không phải. Cũng chẳng biết học ai, còn nhỏ như vậy đã quậy phá, hư đốn. Mà mày học thói xấu cũng kệ mày, miễn sao tránh xa con tao ra một chút! Đừng đem Tiểu Viễn cũng giống mày!”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy!”

Ba cũng bước tới kiểm chứng. “Giỏi! Giỏi lắm Tiểu Diễm! Lớn rồi không biết đường học tập lại đi hút thuốc!”

“Haha.” Tôi duỗi thắt lưng. “Ba nhiều tuổi hơn, không phải cũng hút thuốc hay sao?”

“Ba đã là người lớn! Không giống!”

“Chẳng đến vài năm nữa con cũng lớn thôi.” Tôi cười. “Mà ba bảo ba là người lớn, thế nhưng cũng có biết đạo lý gì đâu. Khiến cho gia đình biến thành dạng này, khiến cho mẹ con con vĩnh viễn không gặp được nhau. Ba chính là người khiến con thành ra thế này. Nếu ba không thế, mẹ không chết, con sẽ không thế này!”

Ba tôi then quá thành giận, một bạt tai giáng xuống. Lúc ấy tôi chẳng nghĩ gì hết, chỉ muốn gạt tay ba ra, tôi không ngờ, mà cũng chẳng ai ngờ rằng ông bị đẩy ngược lại, ngã ngồi lên sofa.

Trước kia tôi không như thế, nếu như không phải được một người mẹ hiền từ, ôn nhu nuôi dạy thành một đứa trẻ cũng hết như thế, hẳn là tôi đã có thể bảo vệ mẹ! Đã có thể phản kháng! Đã có thể giữ lại gia đình của mình!

“Phản! Phản rồi! Mày đủ lông đủ cánh, còn dám đánh cả ba mày! Tiểu Viễn con tránh ra, tránh ra, hôm nay nó sẽ ăn đòn đến chết!”

“Không được! Không được!” Anh đứng chặn trước mặt tôi, dang tay ra không cho ba đến gần tôi. “Ba! Ba đã nói sẽ không đánh Tiểu Diễm! Ba! Không được đánh! Em ấy lại nghĩ đến chuyện đó một lần nữa thì sao?!”

“Nó muốn chết thì cho nó chết! Chết rồi đỡ tốn cơm! Lần trước bị tai nạn tốn nhiều tiền của tao như vậy còn không tính! Nuôi mày lớn để mày thành ra thế này! Lần đó mày mà chết thì đã êm chuyện!”

“Ba, sao ba có thể nói thế?! Tiểu Diễm dù sao cũng là con ruột của ba!”

“Con tránh ra!”

Anh bị ba đẩy qua một bên, sau đó lao tới đập tôi một đập. Nhưng mà tôi đã không còn là đứa trẻ dễ yên cho người khác hành hạ mình, tôi thậm chí không trốn, tôi ôm lấy bắp đùi ba, đẩy ba ngược trở lại. Ba quả thực đã muốn phát điên, không chần chừ gì mà đá, mà đánh lên mặt, lên đầu tôi. Tôi vùng lên cắn xé, hoàn toàn đã không còn là hành động tự vệ nữa, là đánh nhau! Để truyền ra tin con trai đánh ba, không biết có bao nhiêu là bất hiếu. Thế nhưng ha ha ha ha ha, ha ha ha ha! Tôi không chịu nổi nữa, tôi được xả hận. Từ ngày mẹ mất đến nay, chưa có khi nào tôi vui vẻ đến vậy.

-Hết chương 31-

32. Chương 32

Đó là ba tôi sao?

Đúng vậy, là ba. Chỉ sinh ra tôi, như vậy không xứng được gọi tiếng ba. Ngoài việc đó ra thì ba đã làm gì xứng đáng với tiếng gọi ấy chưa? Mỗi ngày ném cho tôi chút cơm thì có nghĩa lý gì sao? Cũng không phải là nuôi chó, ba là nuôi con trai mình! Tôi là người, không phải chỉ cần cho tôi chút cơm thì nghĩ rằng tôi sẽ quấy đuôi mà quần lấy bên cạnh!

Chớp mắt, tôi thấy dì Mạnh vào bếp lấy dao ra. Dì định làm cái gì chứ, tôi thấy buồn cười. Dì thật ngu xuẩn, tôi không đánh dì, cũng không đánh con dì, tôi đã không muốn liên quan mà dì còn tự xông vào?

Có dao thì tôi sợ sao? Đây còn không phải cho tôi cơ hội sao. Dì giết tôi thì phải đền mạng, còn nếu là tôi thì sẽ chẳng sao.

“Mẹ! Mẹ! Mẹ làm gì!” Anh lại vọt tới muốn cướp con dao. Dì gờ cao lên, nói. “Tiểu Viễn con tránh ra! Tránh ra cho mẹ! Thằng ranh kia, phải băm chết nó!”

Đây đây, tôi còn đang bình tĩnh chờ dì tới băm tôi ra đây. “Mẹ! Mẹ nghĩ cái gì! Gia đình này có cần vậy không?! Các người hòa thuận một chút không tốt sao! Tiểu Viễn đã rất đáng thương, đừng làm em ấy thêm khổ nữa!”

Anh đoạt được con dao trong tay mẹ mình, sau đó đặt lên bàn trà. Tôi nhìn chăm chăm con dao đó, không rõ tại sao, trong mắt tôi, tai tôi lúc đó, không nhìn thấy, nghe thấy gì khác. Thế giới xung quanh khi đó chỉ tồn tại một con dao này.

Tôi vươn tay cầm lấy nó, oán hận thật lâu đã tích tụ thành vậy, tôi nhìn sang người phụ nữ kia. Cũng không nhớ lúc ấy tôi đã nghĩ gì, cứ thế đi đến chỗ dì ta, không rõ mình muốn làm gì, mà dường như đã quá rõ ràng.

Tôi nhìn, nhìn người phụ nữ mà tôi phải gọi là dì. Giết chết mẹ tôi, cướp đi hết thầy, người phụ nữ đó...

“Tiểu Viễn! Không được!”

Tôi không nhớ mình chỉ cầm dao đứng đó hay định làm gì dì, chỉ nhớ anh đã hét lên, đẩy tôi một cái. Thật sự không dừng nhiều lực, thế nhưng tôi lại ngã nhào xuống. Phía sau tôi là bàn trà bằng thủy tinh, lúc tôi ngã nó cũng bị con dao làm cho vỡ từng mảnh. Bàn trà nát, người tôi cũng bị găm vào bao nhiêu vụn thủy tinh. Chỉ một thoáng ấy cả người tôi đã đến run rẩy.

Tôi đăm đăm nhìn, thế rồi thấy máu chảy.

“...”

Tiểu Viễn? Tiểu Viễn...”

Tôi cúi đầu, trong tầm mắt chỉ còn đôi chân thon dài của anh. Đầu cảm thấy choáng váng, anh đã ngồi xuống bên cạnh như muốn vươn tay ôm tôi, thế nhưng anh không ôm, mà trước đó gạt con dao ra khỏi tầm với của tôi.

Ha..hóa ra trong lòng anh, ở gần tôi lại nguy hiểm như vậy?

Haha. Được rồi...đây mới chính là bộ mặt thật đi?

Gạt người không nổi nữa rồi đúng không?! Vô số lần thân thiết, nuông chiều, vô số lần cho tôi cảm giác mình rất quan trọng với anh, nhưng vừa thấy tôi có thể làm hại đến người phụ nữ kia liền đẩy tôi, không chút do dự.

“Tiểu Viễn, Tiểu Viễn, em không sao chứ?”

Tay tôi đè lên đồng thủy tinh vỡ đã đau muốn chết. Tôi cũng chẳng thêm để ý nữa, nắm chặt tay.

Tôi cảm thấy nóng ran. Cảm thấy chết lặng.

Ngẩng đầu, dĩ nhiên là nhìn thấy anh đang lo lắng, nháy mắt đó tôi thật sự muốn đem toàn bộ thủy tinh vỡ trong tay mình tạt lên mặt anh.

Cũng không sao cả đúng không? Anh là con trai người phụ nữ kia, bọn họ cướp đi tất cả, thế nhưng còn hành hạ tôi, nghĩ muốn khóc mà cũng muốn cười người phụ nữ độc ác kia, lại càng hận anh vì vừa mới gạt tôi ra, bây giờ lại làm vẻ mặt lo lắng cho tôi như vậy. Chính là...tôi vẫn chẳng làm gì được, Vẫn chẳng đành lòng khiến anh bị thương tổn gì.

Tôi hận mình, hận người. Hận đến bóp chặt tay, chảy ra thật nhiều máu. Đúng là tôi đáng chết. Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt buồn cho tôi, đau cho tôi, còn thấy anh vô tội? Còn thấy không đành lòng? Kì thật tôi như thế này quả là đáng buồn...

Ai sẽ thương tôi, sẽ thật lòng vì tôi chứ?

“Tiểu Diễm, Tiểu Diễm!”

Chậm rãi ngẩng lên, tôi hình như đã khóc, tôi nâng lên bàn tay đầm đìa máu đến trước mặt anh.

“A... A...” Anh cầm lấy tay tôi, như là đột nhiên không biết đến cách nói năng nữa. Anh cầm tay tôi như thể đang nâng niu một thứ bảo vật gì vậy, vừa bàng hoàng, vừa bất lực, mắt đã lại đỏ hoe.

“Thực xin lỗi... Thực xin lỗi Tiểu Diễm, anh không phải... Anh không phải cố ý... Trời ạ... Anh... Anh...”

Tôi phút chốc rút tay lại, đứng lên.

Quả nhiên toàn thân đều đau. Nhưng vì sao lại đau đến vậy, tôi đã lười muốn nghĩ.

Cảm giác đau đến chết lặng ấy tôi cũng đã không đếm nổi mình phải trải qua bao nhiêu lần rồi.

“Tiểu Diễm, xin lỗi! Anh, anh thật sự không có ý!”

Thế rồi...tôi dùng chính bàn tay bị thương ấy tát anh, khiến cho máu đỏ nhiễm cả lên khuôn mặt đã tái nhợt.

Anh nhìn vết máu, sau đó hóa đá, hai mắt thất thần nhìn tôi.

Dù sao đã đau đến cùng cực, đã đau đến mất đi cảm giác rồi, tôi lau nước mắt, bước qua mặt bọn họ, đi ra khỏi căn nhà này.

Tôi hận...

Tôi hận anh, hận cả gia đình này.

Tại sao lại muốn lừa dối tôi? Chỗ này vốn không có chỗ cho tôi thuộc về nữa, tôi không thuộc về nơi này, cũng không có nơi nào để thuộc về hết. Cả thế gian này đã không còn ai cho tôi cảm giác muốn ở gần!

Đáng lẽ tôi phải đi rồi. Đáng lẽ bước đi thì không nên ngoảnh lại nhìn nữa! Vĩnh viễn không quay về nữa!

Đêm đó tôi đến khu đất trống trong khu nhà, chui vào một ống bê tông rỗng ruột, cuộn mình lại. Tôi nghe thấy âm thanh của anh, anh gọi tôi, tiếng gọi từ xa ấy còn mang theo nước mắt, cứ từng chút, từng chút dội lại, khiến tôi hoảng loạn, mệt mỏi.

Nước mắt làm hai bên má bỏng rát, thế nhưng khi rơi xuống bàn tay lại chỉ thấy lạnh ngắt. Đến nửa đêm không còn biết đi đâu, tôi đã đến ngôi nhà cũ của bà.

Bà đã đến sống với cô lâu rồi, ngôi nhà cũ này thì vẫn để không. Sinh hoạt một thời gian ở đây,tôi cũng đã biết rõ nó như lòng bàn tay.

Băng bó sơ qua vết thương, tôi nằm gục xuống ngủ qua một đêm.

-Hết chương 32-

33. Chương 33

Ngày hôm sau, lúc gặp, Lôi Vũ Nam phải trợn mắt lên nhìn tôi. “Kỳ Diễm, em không sao chứ? Sao lại bị thương nghiêm trọng thế này? Ngày mai đi trường trị tên Lưu Vũ kia, em thế này có đi được không?”

“Yên tâm, không thành vấn đề.” Tôi nói.

“Thật không sao chứ?” Mắt Lôi Vũ Nam dán chặt lấy bàn tay được băng bó của tôi, nhú mày.

“Thật sự không sao, hay hôm nay đánh luôn nhé?” Tôi cười lạnh.

“Được rồi được rồi, đừng nóng giận. Anh cũng chưa nói gì! Nhưng mà ai khiến em thành ra thế này?”

Tôi thở dài. “Anh trai.”

“Trình Trí Viễn?” Lôi Vũ Nam lớn tiếng hỏi. “Dám làm em bị thương, không được, trước Lưu Vũ, cho hắn một trận đi.”

“Không không! Đây là chuyện gia đình thôi! Không liên quan gì đến anh cả. Em với anh trai có xảy ra chuyện gì cũng đừng quan tâm. Hơn nữa, đừng nghĩ có thể động đến anh ấy. Anh quên rằng một mình anh ấy chơi lại bọn Lưu Vũ sao.”

“Được rồi, mặc kệ chuyện anh em nhà em, đi, ngày mai đi xử tên kia, bây giờ anh dẫn mọi người đến quán net chơi. Chịu không?”

Mọi người hồ hởi đồng ý, lúc đến quán net lại oan gia ngõ hẹp, đụng độ tên Lưu Vũ kia. Hắn vẫn mặc một bộ đồ màu đen, bên cạnh vẫn là tên mập ngày trước.

Được thôi. Đánh thôi còn chờ đợi gì nữa.

Đêm đó trở lại ngôi nhà nhỏ của bà, tinh thần tôi vô cùng sảng khoái.

Tôi luôn muốn phé đi cánh tay đã đâm anh một dao, kết quả là không chần chừ gì liền xông lên đầu tiên, mặc dù chỉ có thể dùng bên tay không bị thương để đánh. Gần như là bọn tôi đơn phương đánh bọn chúng, vì những kẻ đi cùng Lưu Vũ quả thực yếu, gần như chẳng đánh trả được lần nào. Lôi Nam Vũ lại cũng rất hung hãn.

Ngày hôm sau bọn tôi liền tổ chức tiệc mừng. Đi theo Lôi Nam Vũ dù không có đồng nào nhưng vẫn luôn được ăn uống no đủ. Tuy rằng cả một đám toàn những người tuổi còn nhỏ nhưng không chịu học hành, thế nhưng vẫn hiểu đạo lý căn bản, cách ứng nhân xử thế để không ai không phục. Bởi vì thế, tôi cũng đã lười suy nghĩ về tương lai sau này của chính mình.

Liên như vậy chỉ ăn uống rồi lại đánh nhau, tôi rất lâu không trở lại trường học, cùng đám người Lôi Nam Vũ đi tròng trệ bao nhiêu kẻ thối nát, khốn nạn.

Tôi cũng cảm thấy như vậy thật tốt, cho đến một ngày, khi đang cùng cả đám đi linh tinh trên đường, lại nghe được một âm thanh quen thuộc.

“Tiểu Diễn, Tiểu Diễn.”

Anh ở bên kia đường chạy tới, túm lấy tay tôi. “Anh đã đi, đi rất nhiều chỗ tìm em! Cuối cùng cũng tìm được rồi, cuối cùng cũng thấy em rồi!”

“Nha, đây không phải Trình Trí Viễn sao?” Lôi Nam Vũ nhìn anh tôi, lại quay ra nhìn tôi. “Đúng rồi, mấy ngày trước ở trường học nghe nói anh em tìm em, quên không nói cho em biết. Không phải khiến tay em bị thương sao? Tìm đến có việc gì? Muốn gây phiền toái?”

“Này, Trình Trí Viễn!” Nói với tôi xong, Lôi Nam Vũ bước lên phía trước, một phen đẩy anh lùi lại. “Kỳ Diễn bây giờ là anh em với tụi này, cho dù là người một nhà, động đến cậu ấy tức là động đến tụi này! Chỉ cần Kỳ Diễn nói một câu, tụi này nhất định không tha cho cậu!”

Tôi vội ngăn. “Anh Nam, vẫn là câu nói đó, không được xen vào việc giữa anh em em! Việc nhà!”

Tôi muốn trước tiên nói để bọn Lôi Nam Vũ hiểu mấu chốt. Tôi biết mình kiểu gì cũng sẽ rất hung hăng đối với anh trai, sau này cũng thường xuyên đi theo mấy vụ đánh lộn này nọ. Thế nhưng tôi không muốn Lôi Nam Vũ hiểu lầm mà cuốn cả anh vào, cái gì cũng không rạch ròi liền khiến anh bị thương.

Tôi cùng anh, đã định trước cuối cùng sẽ thành người lạ qua đường. Nhưng ngay cả như vậy, tôi cũng không mong muốn bất kỳ ai làm tổn thương con người đó.

Tôi thành như vậy...đã không thay đổi được rồi.

“Tiểu Diễn, lâu nay em đi đâu? Em ở đâu, ăn gì? Em có biết mọi người rất lo cho em không?”

Về mặt anh lộ rõ sự lo lắng, anh đưa tay lên chạm vào khuôn mặt tôi như thể muốn xem xem tôi có gãy đi không, sau đó lại nhìn xuống bàn tay lúc trước bị thương, tôi lại thấy anh như đang hối hận.

Lo lắng cho tôi sao? Tôi nhin không được cười nhạo thành tiếng.

“Tiểu Diễn, Tiểu Diễn, anh xin em, về nhà đi. Ba đã hối hận rồi, mẹ anh cũng bị nghe nói một hồi rồi, anh...anh thật sự xin lỗi, khiến cho em bị thương. Em muốn trừng phạt thế nào cũng được!”

Tôi thở dài.

“Em không có hứng! Anh, anh biến mất khỏi tầm nhìn của em chính là an ủi lớn nhất. Từ nay về sau đừng xen vào chuyện của em nữa, không phải sắp thi rồi sao, anh còn có thời gian loăng quăng bên ngoài như này? Bọn họ đều kì vọng cả vào anh anh không nhớ sao. Anh là hi vọng duy nhất của cái gia đình đó.”

“Tiểu Diễm, Tiểu Diễm...em đừng nói như vậy được khôn? Như vậy không giống em.”

“Em đã sớm không còn là em khi trước, anh. Phải mất bao lâu nữa anh mới chấp nhận điều này?! Mau đến trường học đi được chưa?! Đừng quan tâm em nữa, anh quan tâm không nổi!”

“Anh không đi! Rất khó khăn mới tìm thấy em!” Anh vội la lên. “Tiểu Diễm, em ở đâu anh ở đó, đuổi anh cũng không đi!”

“Như vậy...” Lôi Nam Vũ chắc có ý muốn anh gia hập hội, tủm tỉm cười. “...cùng tụi này luôn đi. Dù sao anh em hai người đều rất giỏi, ngày đó nhìn bộ dạng Kỳ Diễm thiếu chút muốn đánh cho Lưu Vũ không còn đường sống, liền có thể tưởng tượng Trí Viễn có phong thái như thế nào! Nếu cậu gia nhập, mọi người đều trở thành anh em một nhà với nhau!”

Lôi Nam Vũ nói xong, anh yên lặng chưa trả lời.

Anh dù sao cũng là học sinh ưu tú, tôi nghĩ anh sẽ không có khả năng tiếp nhận chuyện này. Cách duy nhất là chúng tôi trở mặt, sau đó tỏ vẻ bản thân biết anh sẽ không đồng ý để khiến Lôi Nam Vũ từ bỏ ý nghĩ kia. Anh gia nhập, nói không chừng còn cùng bọn họ đánh nhau, rồi xảy ra một đồng chuyện khác nữa.

Thế mà, anh cứ nhiên chấp thuận, mặt không đổi sắc.

Lôi Nam Vũ tỏ ra thật vui vẻ, tôi ngược lại rất khó chịu, kéo anh ta sang một bên, nói: “Không được. Có em thì không có anh ấy. Có anh ấy thì không có em.”

“Này, Kỳ Diễm, dù sao hai người cũng là anh em mà?”

“Ai là anh em với người đó?” Tôi cười lạnh. “Mẹ anh ấy là dì em, khiến mẹ em chết sau đó mới bước vào cửa nhà em, thù hận ngàn ấy còn chưa đủ, tính gì anh em?”

Mọi người vì câu nói ấy của tôi mà chấn động, vẻ mặt của bọn họ khi đó thực tình tôi không diễn tả nổi.

“Tiểu Diễm! Em...chuyện này sao có thể nói ra ngoài như vậy!”

“Em cũng biết chuyện xấu trong nhà thì không nên kể ra.” Tôi khoanh tay trước ngực, cười cười với anh. “Nhưng mà anh, mẹ anh làm chuyện như vậy mà không dám thừa nhận!”

-Hết chương 33-

34. Chương 34

“Tiểu Diễm!” Khuôn mặt anh lúc này không phải là phẫn nộ mà là đau lòng.

Đau lòng cái gì? Đau lòng vì tôi chạm vào vết sẹo sao? Ha, như vậy có gì mà đau?

Vết thương này chồng vết thương khác mà mẹ anh gây ra cho tôi, anh cũng chỉ đứng đó nhìn. Thế rồi tôi đó, chính anh lại là người đẩy tôi, khiến ý niệm về người duy nhất tôi có thể dựa vào cũng hoàn toàn dập tắt. Hiện tại đau lòng thì có quá muộn không?

“Anh đi đi.”

Tôi vẫn bình thản, còn anh thì kích động vô cùng. “Anh không đi! Như thế nào cũng sẽ không đi! Hôm nay nhất định phải mang em quay về! Tiểu Diễm, em không thể trở thành như vậy được! Anh tuyệt đối không buông tay! Cho dù bị đánh chết anh cũng sẽ không buông em ra!”

“Đây rốt cuộc là kiểu gì vậy? Kỳ Diễm, cho một trận đi.”

Đám người xung quanh từ kinh ngạc cuối cùng cũng trở lại bình thường, bắt đầu xoa xoa tay. Tôi hướng bọn họ lắc đầu.

Lôi Nam Vũ thấy thế liền khoác vai tôi, nói nhỏ vào tai: “Kỳ Diễm, đã không muốn đánh thì trước tiên cứ về cùng anh em đi đã. Sau này ở trường học, nhất định sẽ giúp em cho cậu ta một bài học.” Tôi nhìn Lôi Nam Vũ, trên mặt mang ý cười âm hiểm.

Thế là tôi theo anh về, lúc vào nhà, ba và dì Mạnh vẫn như cũ coi tôi như không khí, không thèm liếc tôi một cái.

Sau đó lời đồn về chuyện gia đình tôi liền truyền khắp trường học, người này truyền người kia, thêm mắm thêm muối, chẳng mấy toàn trường đã biết. Giáo viên, học sinh, thậm chí phụ huynh học sinh cũng biết. Biết rằng mẹ của Trình Trí Viễn ác độc thế nào, còn tôi trong câu chuyện ấy trở thành một đứa bé đáng thương.

Nhất thời thái độ của tất cả mọi người với anh cũng thay đổi hẳn. Anh là một người ưu tú, thành tích nổi trội, khiến bao nhiêu bạn bè vây xung quanh mà ngưỡng mộ, sùng bái. Thế nhưng bây giờ đã có người tỏ ra khinh thường, xa lánh anh. Ngay cả giáo viên cũng không còn vẻ coi trọng, yêu mến anh như trước. Đồng thời tôi cũng nhận được rất nhiều những ánh mắt đồng tình. Lên lớp luôn có người lấy bài thi cho tôi, thường xuyên giúp tôi này nọ, đôi lúc tôi làm sai gì đó, giáo viên cũng không nhấn tâm phạt.

Tôi chưa từng mong muốn dư luận nổi lên như vậy. Trước đó bao nhiêu chuyện trong nhà, chuyện người phụ nữ đó, tôi đều không nói gì ra ngoài. Vậy mà bây giờ cả thiên hạ đều biết, khiến cho người anh vô tội của tôi trở nên đáng trách, đáng ghét trong mắt mọi người.

Là tôi sai.

Anh vẫn dính lấy tôi một chút cũng không rời. Nhiều lúc tôi sẽ thấy phiền, sẽ lại cau có, khó chịu với anh, cũng sẽ không giữ lời giữ ý gì mà chỉ trích anh trước mặt người khác, nói rằng anh bắt nạt tôi.

Anh không phản ứng lại, yên lặng chịu đựng.

Sau đó chuyện này dần dần trở thành một loại dĩ nhiên phải thế, chẳng ai thèm quan tâm tới anh nữa. Bất kể là giờ học hay là ngoại khóa, anh đều sẽ bị bắt nạt một chút. Anh sẽ phải đi đổ bình nước, sẽ đi chuẩn bị dụng cụ thể dục, sẽ đi quét dọn. Toàn bộ đều do một mình anh làm.

Mà trong lúc đó, toai sẽ đứng tán gẫu với bọn Lôi Nam Vũ.

Có một lần thân thể anh không thoải mái, tan học dì Mạnh tới đón về, lúc ra ngoài cổng thì đụng mặt nhiều phụ huynh khác. Những người đó không giấu giếm gì mà chỉ trỏ, bàn tán sôi nổi. Ngày đó về nhà dì khóc lóc kể lể với ba tôi. Ngày đó, cuối cùng tôi nhìn thấy anh ngồi thu người trong một góc, , ôm gối đầu lặng lẽ rơi nước mắt.

Đêm đó ngủ, anh vẫn là trộm nắm tay tôi, dường như chỉ cần nhẹ nhàng chạm đến cũng đã khiến anh an tâm đi vào giấc ngủ.

Tại sao lại vẫn ôn nhu như thế?

Tại sao lại không hận tôi?

Tôi không hiểu.

Nếu tôi gặp chuyện như vậy, nếu rõ ràng là bản thân vô tội mà lại bị người khác gán tội, bị bạn bè chán ghét, bắt nạt, tôi sẽ thế không hận sao? Tôi sẽ hận chết cái người đã khiến tôi bị như thế.

Vậy tại sao anh lại không hận tôi?

Tôi có cảm giác bản thân như thể từng bước tiến đến vực sâu. Anh cũng ở cạnh, muốn kéo tôi trở về, muốn tôi nhìn thấy ánh sáng, thế nhưng tôi một mực lúi anh xuống cùng, khiến trước mặt là một mảng u ám, tối đen.

Tôi có không đành lòng. Tôi từng nghĩ đến buông tay. Chính là anh nhất định nắm lấy không buông, nhất định không chịu rời. Thế là tôi chỉ còn biết làm anh đau, thẳng đến khi trái tim tôi cũng muốn đen đặc.

Bởi vì tôi luôn xông về phía trước, mà anh cũng thế, cho nên bị thương ngày càng nhiều.

Ba và dì đã muốn phát điên rồi. Họ không cản được anh sa đọa cùng tôi, mà tôi thì đã vô phương cứu chữa, mắng thì tôi giả điếc, đánh thì có anh che cho. Nhất là dì, ngày trước hung hãn bao nhiêu thì giờ khóc lóc nhiều bấy nhiêu, liên tục nói đến sống với chết, không tài nào hiểu nổi con trai mình vì sao trở thành như vậy.

Tôi biết anh trong thời gian này rất thống khổ. Tôi cũng biết dì Mạnh cũng đau lòng không kém. Tuy rằng dì rất xấu xa, độc ác với tôi, nhưng thành thật mà nói, dì luôn toàn tâm toàn ý đối với con trai mình. Thế nhưng anh lại phải lựa chọn, anh chọn đi theo tôi đến cùng, bởi vậy mà để cho mẹ mình thất vọng, thương tâm. Tôi đã làm khó anh rồi.

Cho nên, anh của tôi, đừng dây dưa với tôi nữa có phải hơn không?

Tôi cần bản không cần anh phải chọn lựa. Vì sao anh không cứ bỏ mặc tôi đi?

...

Toi cũng không phải đứa ngốc.

Tại sao anh lại không mặc kệ tôi đi chứ? Tôi không phải...là toàn bộ không hiểu. Cho dù đã từng là không hiểu, nhưng chuyện này nối tiếp chuyện kia, mỗi khi anh nhìn tôi mà cười khổ, mỗi khi anh nhẹ nhàng kéo lấy bàn tay tôi, anh quý trọng tôi đến thế, khiến cho tôi không hiểu cũng không được.

Mà chuyện này tôi cũng không phải người đầu tiên nhận ra.

Dì Mạnh là mẹ của anh, là người đã sinh ra anh, cho nên trước sự thay đổi của con mình hẳn là cũng đánh động đến dì. Tôi đã nghĩ, dì mắng tôi dụ dỗ anh cũng không phải là mắng chơi, không phải là hoàn toàn vô căn cứ.

Tôi đương nhiên không có ý dụ dỗ gì anh cả, là một thằng con trai bình thường cho nên tôi chưa từng có ý nghĩ đó. Đều là con trai, tôi vì sao có thể...

Chính là anh lại như thế, đối với tôi...Dường như ngay từ đầu đã đối xử với tôi rõ ràng có khác biệt.

-Hết chương 34-

35. Chương 35

Tuy rằng tôi vẫn luôn tận lực mà phớt lờ, thế nhưng tình cảm anh dành cho tôi rõ ràng có gì đó khác lạ!

Tôi cũng không muốn nghĩ, cũng không biết phải giải thích thế nào, nếu như đặt giả thiết mình là nữ thì còn có thể khai thông mọi vấn đề. Anh tốt với tôi như vậy, thân mật, nuông chiều tôi như vậy, thậm chí là dung túng quá mức, hết thấy đều có nguyên do.

Không, sẽ không. Tôi lắc đầu. Là tôi nghĩ nhiều, nhất định là do tôi nghĩ nhiều quá thôi.

Anh không phải người như vậy, tất cả những gì anh làm chỉ là đồng cảm, thương xót tôi mà thôi!

Anh đối với tôi, tuyệt đối là tình cảm anh em, không mang suy nghĩ nào khác..

Tuyệt đối...sẽ không...

Tôi nghĩ mình phải tin tưởng anh nhưng đôi khi ý niệm ấy xuất hiện trong đầu thì thật sự không dễ dàng gạt đi như vậy. Tôi bắt đầu vô thức chú ý đến hành động, lời nói của anh, muốn biết xem trong mỗi một câu anh nói, một cử chỉ anh làm có mang ý nghĩa nào khác không. Ánh mắt anh đặc biệt mang nhiều tình cảm, càng ngày càng không thích hợp.

Tôi tự nói với mình, là tôi để ý nhiều quá, là tôi nhạy cảm quá thôi mà. Anh chỉ là quan tâm tôi mà thôi, tôi không tốt với anh ở bên ngoài, cũng không nên cả ý nghĩ cũng đổ xấu cho anh như vậy.

Cứ thế cứ thế, chẳng biết từ khi nào tôi cũng giống mẹ anh, trong đầu toàn mấy thứ suy nghĩ vớ vẩn.

“Kỳ Diễn, lát chạy 3km.”

“Vâng.”

Tôi đang làm mấy động tác khởi động thì chú ý đến đám đông cách đó không xa, có cả giáo viên cả học sinh, không biết xảy ra chuyện gì. Lúc đến gần mới biết là Lôi Nam Vũ đang đôi co với giáo viên.

Giờ thể dục ở trường tôi là giờ học chung của nhiều lớp cho nên việc vài lớp cùng học, cùng trò chuyện, tham gia này nọ với nhau là bình thường.

“Em không chạy. Vì cái gì đều có chân tay bình thường, Trình Trí Viễn có thể nghỉ ngơi còn em thì phải chạy nhiều như vậy vẫn không được nghỉ?”

“Sức khỏe Trình Trí Viễn không tốt, còn có giấy xin miễn học môn này của gia đình, còn em thì sao? Em nếu có cũng sẽ không phải học!”

Lôi Nam Vũ cười lớn. “Gia đình cậu ta thế nào cả trường này ai mà không biết? Nhìn vào tờ giấy đó có thể tin được sao ạ? Sức khỏe không tốt? Tại sao em không thấy cậu ta không khỏe ở chỗ nào thưa thầy? Thầy à, thầy không nghiêm khắc, dung túng cho học sinh nói dối cũng là chuyện không nên đi?”

Lôi Nam Vũ nói xong lại nhìn đến anh đang ngồi kiến tập ở một bên.

“Cậu nói xem cậu không tốt chỗ nào? Có thể đánh nhau, có thể làm Kỳ Diễn bị thương, thế nhưng chạy 3km cũng không nổi? Cậu có phải con trai không vậy? Ở đây giống như bọn con gái làm gì hã, còn không chạy sao!”

Anh ngồi ở cạnh bồn hoa, sắc mặt thật sự không ổn. Tôi để ý thấy tay anh lại đặt ngang bụng, có lẽ bụng lại đau rồi.

“Anh Nam.” Tôi từ trong đám người chạy vào kéo Lôi Nam Vũ. “Chấm dứt đi. “

“Sao thế được?” Lôi Nam Vũ nhỏ giọng thăm thì. “Cậu ta vẫn mỗi ngày đều đánh lấy em, không phải phải cho một bài học sao?”

“Nhưng mà...” Tôi thấy anh thực sự không chịu nổi phải chạy, cũng không muốn tranh luận với Lôi Nam Vũ thêm. “Được rồi, em chạy thay!”

“Hả?”

“Em chạy thay nghĩa là tổng cộng 6km, 15 vòng quanh sân thể dục này, chạy đi. “ Giáo viên dạy thể dục cũng không khách khí mà bảo tôi.

“Mười lăm thì mười lăm.”

Nói là nói như thế, đến lúc chạy rồi tôi mới cảm giác được 6km với mình quả thực là miễn cưỡng. Lúc chạy đủ 15 vòng rồi tôi xụi lơ, không còn chút sức lực nào cả. Lôi Nam Vũ vội đến đỡ tôi sau đó đưa cho một chai nước khoáng. “Kỳ Diễn! Em làm cái gì vậy! Không thấy tự mình chịu khổ sao? Em rốt cuộc là ghét hay không ghét Trình Trí Viễn? Lúc thì sáng khoái khi bắt nạt cậu ta xong, lúc lại thay cậu ta chạy 3km. Em làm sao vậy hả?”

Tôi cố gắng hô hấp, trông cổ họng cảm thấy đau đớn.

Vì sao hả? Tôi cũng không biết. Bản thân tôi không biết...

Tôi đứng lên, anh vẫn còn ngồi chỗ bồn hoa, tay vẫn ôm bụng, khuôn mặt nhợt nhạt hơn cả lúc trước.

“Làm sao vậy? Anh lại đau bụng sao? Muốn em đưa về nhà không?”

Anh khẽ lắc đầu.

“Kỳ Diễn, đừng để ý cậu ta, ai mà biết có giả bộ hay không.” Lôi Nam Vũ kéo tôi. “Đúng rồi, buổi chiều xin nghỉ đi, lúc này chạy mệt như vậy. Bữa trưa anh đưa đi ăn một bữa no nê. À nghe bảo chiều nay Lưu Vũ lại đi bắt nạt người, em xem có nên lại cho hắn một trận không?”

Tôi nghe nói đến việc nghỉ tiết, lại nói đến việc tấn cho tên kia một trận thì tinh thần lập tức sáng khoái. “Được! Thích nhất nhìn bộ dạng hắn đau!”

“Tiểu Diễn, Tiểu Diễn, không cho em đi.”

Tôi lại tức lên mà gạt bàn tay vừa nắm vạt áo mình ra. “Anh lại đòi quần em?”

“Không được!” Anh vội kéo lấy tôi “Đừng đi! Hấn phát điên lên dùng đến dao cũng không biết chừng!”

Tôi cười lạnh. “Cho dù bị dao đâm, cũng không phải là anh bị đâm. Anh không cần quan tâm, được chưa?”

“Nhưng Tiểu Diễn! Em bị thương cũng khiến anh rất đau! Em bị thương anh sẽ còn đau hơn chính mình bị thương! Tại sao em không hiểu?”

“Anh.” Đáy lòng tôi cảm thấy có chút phiền chán. “Đừng luôn nói những lời khiến người khác có thể hiểu lầm như vậy không? Cũng bởi vì anh thường nói mấy lời như vậy nên buổi sáng hôm đó mẹ anh mới phát điên lên với em!”

Anh cười khở, đứng dậy, có chút lảo đảo lúc ban đầu.

Lôi Nam Vũ lại cười mỉa anh. “Này, học sinh ưu tú lại không học sao? Lại cùng chúng tôi bỏ học sao?”

“Tôi nói rồi. Tiểu Diễn ở đâu, tôi ở đó.”

-Hết chương 35-

36. Chương 36

Lại mang theo dao sao?

Lần trước là anh, lần này là tôi? Thiếu chút nữa bị cho vào trại cải tạo vẫn còn chưa sợ sao?

Hấn có thể nghĩ ra cái gì khác mới mẻ không chứ? Trạc tuổi tôi một khi đã vào trại cải tạo thì không dễ mà ra ngay, hã thậm chí còn không phải vào thì lẽ dĩ nhiên là nhờ vào người ba chức cao vọng trọng của hấn. Trạc tuổi này, hấn cứ nghĩ gây sự, đánh người sau đó bồi thường tiền của ba mình là sẽ xong phải không?

“Tiểu Diễn!”

Lúc Lưu Vũ cầm dao tiến lại chỗ tôi cũng là lúc anh bật dậy và lao đến, cư nhiên có ý định chắn trước mặt tôi.

Ngủ gục! Trái tim tôi lúc đó như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, vừa ội vừa giận, dùng sức thoát khỏi kiềm kẹp của tên mập phía sau, xoay người, đưa lưng chắn cho anh.

Tôi không sợ bị thương, không sợ chết, càng không sợ bị mẹ anh trách cứ.

Chỉ là...một lần là đủ rồi.

Anh vì tôi mà đổ máu, vì tôi mà bị thương, một lần là đủ rồi!

Làm sao tôi có thể nhìn anh vì tôi mà bị thương lần nữa? Nếu như anh lại vì tôi mà bị thương, lại vì tôi mà đổ máu, cả đời này tôi cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Trong nháy mắt đó, ôm chặt lấy anh, chỉ là vài giây thôi nhưng tưởng rất lâu, rất lâu.

Ôm anh, bảo vệ cho anh, nhìn đến khuôn mặt biến sắc trong lòng mình. Ôm anh, tựa như ôm lấy ết thầy thuộc về tôi, ôm lấy toàn bộ thế giới nho nhỏ mà tôi có.

Tôi khi trước...chưa từng có cảm xúc như vậy.

Tại sao...tôi...không muốn buông tay?

Tại sao ôm anh sẽ cảm thấy an tâm, ấm áp, hạnh phúc?

Anh, vì sao vậy?

Tôi vùi mặt vào hõm vai anh, hai mắt dần khép lại.

“Oa a a a a.”

Người kêu lên thảm thiết thế nhưng không phải tôi, tôi thấy Lư Vũ khụy xuống, con dao rơi trên đất, tay hằn dính đầy máu.

Thế cục rất nhanh nghiêng về một phía.

Bọn Lưu Vũ rất nhanh bị đánh đến thừa sống thiếu chết, thấy không địch nổi bọn tôi liền chạy đi tán loạn.

“Ha... A...” Anh vẫn dựa vào tôi, cả người lúc này đã mềm nhũn. Tôi vội đỡ lấy, anh quỵ gối trên đất, thở hổn hển.

“Này Trình Trí Viễn không sao chứ?” Lôi Nam Vũ hoảng sợ. “Có phải bị thương ở đâu không? Này, cậu...”

“Tôi...đừng lo...”

Anh lại gất gao ôm lấy bụng, đầu đã tựa hẳn lên người tôi, thế nhưng còn cố quật cường mà lắc đầu.

Chính là ôm ấp như vậy đã kéo tôi trở lại hiện thực.

Tôi cúi đầu, nhìn anh đang run lên vì đau, tôi cảm giác mình muốn đem anh ôm trọn vào lòng, thế nhưng...thế nhưng làm vậy, lặp lại như vậy, tôi thoát khỏi sự mềm lòng bằng cách nào đây?

Nếu không đi theo tôi thì chí ít anh cũng không thành ra đau như vậy.

Mà sau này đi theo tôi, khả năng sẽ còn bị thương nhiều hơn nữa, khi đó tôi không có cách nào bảo vệ cho anh cả.

Lại cảm thấy rối bời vô cùng...Nếu như hôm nay anh lại bị đâm, cho dù chết đi một ngàn lần tôi cũng không thể gánh hết tội.

...Chúng tôi không sống chung trong một thế giới.

Anh vốn dĩ phải thuộc về thứ ánh sáng dịu nhẹ, bình thản, an nhiên. Miễn cưỡng cùng tôi sa đọa thế này, nhất định không có kết cục tốt.

Hơn nữa tương lai của anh cũng sáng sủa hơn tôi lắm, nếu không phải tôi liên lụy, anh ưu tú, giỏi giang như vậy, cuộc sống nhất định sẽ thuận lợi, sẽ tốt đẹp...

Tôi phải kiên quyết! Thực sự kiên quyết!

Là vì bản thân, cũng là vì anh.

Nếu tôi còn mềm lòng nữa, nghĩ là sẽ sai...

“Này, cậu...”

“Đừng động vào!” Tôi ngăn lại Lôi Nam Vũ có ý định đến cạnh xem anh thế nào. “Đừng đụng. Để anh ấy biết sau này không nên đi theo chúng ta nữa! Nói không chịu nghe!”

“Này, Kỳ Diễm...”

Lôi Nam Vũ bối vì thấy tôi lạnh lùng như thế mà lắp bắp kinh hãi.

Tôi buông anh ra, đứng dậy nói: “Em đã nói là đừng đi theo! Cho dù bị thương cũng là đáng!”

“Là...là anh đáng.” Anh cười khổ, cố gắng gượng dậy. Sắc mặt ngày càng trắng bệch, mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng. Vậy mà anh vẫn cố cười.

“Anh đáng như thế. Tiểu Diễm...chỉ cần em không sao là tốt rồi.”

Chỉ cần tôi không sao là tốt rồi? Nghe anh nói lời đó, lại nghĩ đến bộ dáng anh lúc này che chở cho tôi, tôi liền cảm thấy sợ hãi.

Tôi không sao là tốt rồi? Tôi không sao là tốt rồi?

Đến tột cùng là vì sao?! Là vì sao! Tôi là cái gì mà anh đã đau thành như vậy vẫn cố gắng gượng cười?!

“Anh đi đi...” Tôi thì thào.

Tôi không thể, không thể để anh đi theo tôi được nữa.

Tôi không thể mềm lòng thêm nữa! Tại sao tôi nói thế nào cũng vẫn không ngừng dây dưa với anh? Anh đi theo tôi hay là tôi đi theo anh, cả hai đều có kết cục không tốt! Nghiệt duyên này tôi không muốn kéo theo anh cùng mình sa đọa!

Phải kiên cường! Phải kiên cường!

“Anh, mau rút...Em chán ghét anh, đừng xuất hiện trước mặt em nữa! Rút cho em!”

Anh cả kinh, theo phản xạ mà nắm lấy tay tôi. “Không. Tiểu Diễm, anh sẽ không, tuyệt đối không buông tay!”

“Rút đi, rút đi! Mau rút đi!”

Anh không buông, tôi nổi giận, đá anh, anh nhận.

Tôi không hề giả vờ giả vịt, thật sự dùng sức, anh đau, đau đến cuộn người lại, thế nhưng không kêu một tiếng.

Nước mắt tôi thế nhưng lại rơi, trong tầm mắt tôi nhìn gì cũng không còn rõ nữa, chỉ cảm thấy đau đớn vô cùng.

Anh, tại sao còn không buông ra?

Buông đi!

Đã định trước chúng tôi là thù địch của nhau, vĩnh viễn cũng không thể làm anh em tình cảm tốt được. Cho nên...buông đi.

“Biến! Mau rút, rút đi, rút đi, rút đi!”

Tôi bắt đầu trở nên điên cuồng, đánh anh, đá anh, dùng toàn bộ sức lực còn lại cho đến khi bọn Lôi Nam Vũ không thể đứng yên được nữa liền xông đến cản tôi, tôi mới nhận ra anh đã đau đớn đến nhường nào, ánh mắt đó tuyệt vọng đến nhường nào.

Tôi làm cho anh bị thương.

Lần này, là tự tôi làm.

Tôi không phải là đứa em tốt bụng, đáng yêu mà anh hay bảo. Anh không tha thứ cho tôi, tôi cũng không tha thứ cho chính mình.

Những tháng ngày được anh nâng niu, trân trọng, nương tựa vào nhau để yên giấc, thế rồi cũng không về lại được.

Cuối cùng...kết thúc?

“Kỳ Diễm em điên sao?” Lôi Nam Vũ rõ ràng hét vào mặt tôi, thế nhưng âm thanh lại dường như rất xa. “Sao lại như vậy? Người ta không đánh trả mà em còn đánh?! Em muốn đánh chết anh trai mình sao?!”

-Hết chương 36-

Trong lòng tôi chẳng rõ mình đang cảm thấy thế nào. Cũng chẳng muốn quản anh nữa.

Anh đi phía sau tôi và Lôi Nam Vũ, đi lại coi chừng khổ sở lắm.

Giữa trưa tôi và bọn Lôi Nam Vũ đã đứng tụ tập đông đủ với nhau. Địa điểm kia cách trường học tôi cũng không xa, đi độ mười, mười lăm phút là tới.

Lúc tới sân thể dục của trường học kia, trông thấy bọn Lưu Vũ đứng đó, mà người bị bắt nạt lại chẳng thấy đâu cả.

Lôi Nam Vũ lập tức hiểu ra.

“Đây là chờ chúng ta phải không? Mọi người tản ra đi, chốc nữa đánh nhau có thể tùy cơ ứng biến.”

“Hừ.” Lưu Vũ nghe rằng cười. “Nói cho bọn mày biết, Lưu Vũ tao hôm nay ở đây chính là muốn cho bọn mày một bài học! Bọn tao có 25 người, còn có vài người khác mới gia nhập! Bọn mày xác định đi!”

“25?” Lôi Nam Vũ không hề sợ hãi mà bắt đầu bóp bỏ các khớp tay. “Ngần đó thì là cái gì? Kể cả gấp đôi bọn tao cũng không sợ!”

“Đừng nhiều lời nữa anh Nam, đánh!”

“Được!”

Lôi Nam Vũ vừa nói xong cả bọn chúng tôi đều lao lên. Tôi chẳng do dự gì, cứ thẳng đến chỗ Lưu Vũ mà đánh. Vốn tâm tình cũng không tốt, cũng lâu rồi không có chỗ nào phát tiết bực dọc trong người. Hơn thế đã quyết tâm cho hắn tàn thêm một lần nữa!

“Kỳ Diễm, đừng quá chuyên chú! Cẩn thận phía sau!”

Tôi đang hăng lên vì câu nói của Lôi Nam Vũ mà quay lại. Một bàn tay đang hướng chỗ tôi xông đến, tôi mau chóng cho Lôi Vũ một đấm, ý muốn quay lại xử lý thì anh đã chạy đến trước mặt, che chắn ở phía trước, thế là bị đánh vào bụng, ngã nhào xuống.

“Anh!”

Tôi lập tức luống cuống, muốn tới xem xét, tên mập đã từ phía sau kẹp lấy cổ tôi. Bình thường tôi có thể dễ dàng tránh được, không biết lúc này thế nào lại như vậy, có thể là do buổi sáng chạy 6km khiến cho sức không còn nguyên vẹn.

Lúc này Lưu Vũ đang quỳ rạp trên đất liền đứng dậy, nhìn tôi chằm chằm, sau đó đưa tay vào túi áo lấy thứ gì đó.

37. Chương 37

Không...tôi không nghĩ thế.

Nếu có thể, tôi thậm chí hi vọng mình mới là người chết đi.

Anh vẫn túm lấy ống quần tôi, tôi cúi đầu, nước mắt lại lăn xuống, rơi trên gương mặt anh.

Anh vẫn nằm trên đất, cả người toàn là vết thương, thế nhưng tay không chịu buông, dùng ánh mắt như tràn đầy tuyệt vọng, lại có cả hi vọng mà nhìn tôi.

“Tiểu Diễm, Tiểu Diễm à, anh biết em rất đau khổ. Em có thể đánh anh...anh nguyện ý cho em đánh, chỉ cần giúp nỗi đau đớn trong em phát tiết ra được, bao nhiêu anh cũng sẽ nhận...”

“...”

“Chính là...Tiểu Diễm, em đánh xong rồi, hãy trở lại như khi trước, có được không?”

“Van cầu em, hãy là em khi trước, được không?”

“Tiểu Diễm mà anh biết, Tiểu Diễm của anh, là một người rất ôn nhu, rất rất ôn nhu...”

Tôi đã không thể ngừng rơi nước mắt. Khuôn mặt anh trong mắt tôi càng trở nên mịn màng.

Người ôn nhu đối tốt với anh, sớm đã không còn nữa rồi. Đã đổi thay rồi.

Anh, anh tưởng tượng nỗi không? Giày xéo tình cảm của anh lại là một niềm vui của tôi, anh có hiểu nỗi cảm xúc đáng chết ấy không?

Tôi đi đến bước đường này, là ai ép, ép như thế nào, tôi lúc này cái gì cũng không nhớ nữa. Tất cả đều mơ hồ, tôi nghĩ không ra, cũng không muốn phải suy nghĩ.

“Anh...anh đã từng trải qua cảm giác bị nhốt trong một căn phòng tối đen, bị người khác lãng quên chưa?”

Thanh âm của tôi rất nhỏ, nhỏ đến mức chính mình nghe cũng khó.

“Nơi đó thứ gì cũng không có, vừa lạnh lẽo vừa tối đen như một phần mộ, nơi mà ánh sáng và nhiệt sống đều không chạm đến. Ở nơi đó...giống như là bị chôn sống vậy, từ từ chết đi, cảm giác đối với mọi thứ xung quanh cũng dần thay đổi.”

“Anh, anh biết cảm giác đó không? Bị chính người trong nhà đem vào đó chôn cất? Cái loại tuyệt vọng như từng chết đi một lần ấy, anh trải qua chưa?”

Là không phải không?

Là không...Bởi vì mẹ anh yêu anh như vậy, yêu đến không suy nghĩ gì mà phá tan hạnh phúc ra đình người khác, bằng cách nào cũng phải cho anh một gia đình đầy đủ ba và mẹ.

Thật tốt. Tôi cũng hoài niệm đến quá khứ mình từng có những người yêu thương mình vô điều kiện như thế.

Đã từng, là đã từng có một ma ám như thế.

Đã từng, chỉ là đã từng thôi, rất hạnh phúc.

“Anh, anh không, anh không...”

Tiếng anh khóc thút thít truyền đến. Anh cúi đầu quỳ gối bên chân tôi, hai vai đều run lẩy bẩy.

“Cái cảm giác chết đi một lần ấy, em đã một mình trải qua. Anh có biết trong ba tháng anh hôn mê nằm viện, em cũng là một lần biết đến cái chết?!”

“Anh có thể tưởng tượng...cảm giác của em khi đó sao?”

“Ở bệnh viện, ngồi trước giường bệnh của anh, trong lòng chỉ lo sợ anh sẽ không mở mắt nữa! Sợ có nhiều chuyện không thể nói cho anh biết! Sợ không bao giờ có thể ôm anh, chạm đến anh! Anh có biết bấy nhiêu điều đã đủ sợ hãi lắm không?! Anh có biết cảm giác người quan trọng nhất có khả năng sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại tra tấn đến nhường nào không?!”

“...”

“Đúng vậy...”

Anh đột nhiên nở nụ cười. “Anh có rất nhiều điều, rất nhiều tâm ý muốn nói cho em biết khi em nằm mê man sau tai nạn. Anh đã quyết khi em tỉnh dậy nhất định sẽ nói cho em. Chính là sau đó, anh lại sợ hãi, thế rồi anh nghĩ, sau này vẫn còn cơ hội. Cứ như vậy kéo dài liên đến tận bây giờ, vẫn chưa từng dám mở miệng nói với em.”

Nói xong, ngẩng mặt, ánh mắt hàm chứa biết bao yêu thương và sự kiên quyết, nhìn thẳng vào tôi.

“Hiện tại, chính là hiện tại...anh không muốn giấu nữa!”

“Anh, anh đừng nói...”

Nghe đến đó, trong đầu tôi đã ổn rồi loạn hoàn toàn.

Bởi vì dường như tôi biết điều anh muốn nói, tôi biết, luôn biết...

“Anh đừng nói, đừng nói! Ngàn vạn lần đừng nói!”

Không thể đâu anh, tôi không muốn nghe.

Đôi mắt anh lộ rõ sự quyết tâm, mà tôi thì chỉ muốn đôi tai mình khi ấy hoàn toàn không nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa. Nghe xong thì sao? Tình cảm anh em sẽ thế nào?

Cho dù cuối cùng có không còn là anh em đi nữa, một góc nào đó trong tôi vẫn luôn nghĩ đó là anh trai của mình.

Là tự mình đoán bóng gió thì còn có thể an ủi mình, tự nhủ rằng đó là tại mình nhạy cảm, vì anh thương xót, là tình cảm anh em, không hơn.

Vậy mà anh lắc đầu.

“Tiểu Diễm, anh thích em, anh thích em...” Không thèm để ý tôi lắc đầu phản đối, anh vẫn cười mà nói ra lời đó.

“Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã muốn ở cạnh em. Anh yêu em, yêu em, là yêu...Tiểu Diễm.”

Cả thế giới khi đó dường như trống rỗng, tay chân tôi trở nên luống cuống vô cùng.

“Anh...anh nói bậy...Anh điên rồi sao!”

“Anh không điên.” Anh ngẩng mặt lên, vươn tay lại chỗ tôi. “Anh biết rõ điều mình nghĩ, biết rõ điều mình làm. Anh biết, nói ra, khả năng vĩnh viễn là sẽ mất em. Thế nhưng còn cách nào khác sao? Bởi vì không nói...em cũng ngày một cách xa anh...”

“Tiểu Diễm, em biết không, anh rất sợ mất em. Anh rất sợ, sợ đến mức phát điên lên được! Em rõ ràng ở ngay bên cạnh, mà tại sao vẫn xa như vậy? Anh rõ ràng nên là người thân cận nhất bên em, rõ ràng phải là người may mắn nhất, được ngủ bên người mình yêu, được nắm tay người mình yêu...”

“Nhưng tại sao...tại sao vẫn là đau khổ đến vậy...tại sao...anh rốt cuộc đã làm sai cái gì, để khiến em chán ghét anh như thế...”

Đám người Lôi Nam Vũ đứng vây quanh bọn tôi, mà lúc này đã há hốc mồm kinh ngạc không nói được gì.

“Anh à...yêu? Anh có phải điên rồi không? Thành ra như vậy... Anh cút đi! Biến khỏi tầm mắt em! Em không muốn thấy anh nữa!” Tôi gào lên.

“Haha..haha..”

Tôi những tưởng anh sẽ khổ sở, sẽ khóc, anh luôn bởi vì tôi mà khóc, thế nhưng lúc này đây, anh lại ngẩng cao đầu mà cười, đôi mắt hoàn toàn trống rỗng.

Tôi không chịu nổi khi phải trông thấy đôi mắt như thế, lúc này trong đầu chỉ có duy nhất một chữ: trốn.

Trốn. Tôi muốn chạy trốn!

Tình cảm của anh, khiến tôi muốn trốn chạy thật xa. Tôi không muốn ở đây, không muốn thấy bộ dạng rõ ràng thống khổ mà lại cất tiếng cười, tôi...tôi...

“Kỳ Diễm, Kỳ Diễm, em đi đâu?” Lôi Nam Vũ quát.

“...”

“Kỳ Diễm, tên nhóc này, đừng chạy!”

Tôi không chạy quá xa tìm một góc khuất ngồi xuống, bản thân cố gắng suy nghĩ. Một lúc sau Lôi Nam Vũ cũng chạy đến, ngồi kế bên tôi. Hai chúng tôi ngồi tựa lưng vào chân tường, cả hai đều im lặng. Rất lâu sau đó...

“Đáng chết, anh muốn khuyên nhủ em gì đó, nhưng hoàn toàn không biết nên nói gì. Đáng chết, đây là lần đầu tiên bắt gặp chuyện như vậy. Rất khủng bố đó! Cả hai người đều khủng bố như nhau!”

Lôi Nam Vũ phá tan bầu không khí trầm lắng trước.

“...”

“Anh...haha...thật sự là muốn khuyên bảo em, nhưng hiện tại...chỉ muốn cười. Hai anh em em hành ra chuyện gì thế này? nãy cũng không phải anh nghe sai đi? Anh em nói như vậy...máu đều muốn phun ra đây. Thế này chẳng phải là đồng tính luyến ái sao, còn là loạn luân.”

“Không có quan hệ huyết thống, nên không phải loạn luân.”

“Hả?”

Tôi vùi mặt xuống đầu gối. “Chỉ là không nghĩ anh ấy vẫn luôn xem em như con gái! Thật tức chết! Thế nào đối xử với em đặc biệt tốt như thế! Đáng hận!”

“Anh Nam, anh nói xem em có giống con gái không?!” Tôi đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi. “Chẳng lẽ những người đó nói em lớn lên trông đẹp là vì giống con gái?”

Lôi Nam Vũ vỗ vỗ toi, lắc đầu. “Em trông đẹp thật, nhưng tuyệt đối không phải kiểu con gái. Anh dám lấy danh nghĩa mười tám đời nhà anh ra cam đoan, Kỳ Diễm một chút cũng không giống con gái. Anh mà nói dối thì sẽ bị sét đánh chết! Hơn nữa em nhìn mình xem, ớn lên có điểm nào giống con gái anh liền không lấy vợ!”

“Nhưng mà...Kỳ Diễm à.” Lôi Nam Vũ nói nhẹ nhàng trở lại. “Cho dù anh trai em thích em, cũng không cần tức giận như thế.”

“Đổi lại là anh anh sẽ không tức? Nếu người anh luôn coi là anh em tốt nhất với mình lại nói thích anh, anh có tức không?”

“Sao phải tức? Được người khác thích là điều tốt mà? Thích đương nhiên so với chán ghét vẫn là tốt hơn.”

“Thật sự anh không tức sao? Một ai đó thích anh, nghĩa là người đó cố tình khiến cho anh cảm động, khiến cho anh có cảm giác có thể dựa vào, kì thật toàn bộ đều xuất phát từ ý nghĩ cá nhân mà thôi! Nếu không phải vì thích anh, người ta cũng sẽ không tốt với anh nữa!”

“Liên quan gì? Đối tốt với một người, chỉ cần không mang ý đồ xấu xa, như là vì tiền, vì quyền. Nếu không phải vì những thứ đó, thật tâm đối tốt với một người thì tình cảm đó là yêu hay là tình cảm thông thường khác, cũng không phải điều quan trọng nhất.”

“Nhưng như thế này rõ là có mục đích! Thích một người không phải vì muốn có được hay sao? Nếu mãi vẫn không có được thì ai mà tiếp tục thích?”

“Biết không có được mà vẫn có người thích đấy thôi...” Lôi Nam Vũ híp mắt lại nhìn tôi. “Mà này Kỳ Diễm, em đang nói như thể sợ một ngày cậu ta không thích em, không quan tâm em nữa vậy?”

Trong lòng cảm giác như bị một vật nhọn xuyên vào, lạnh thấu xương.

“Anh nói bậy bạ cái gì? Lôi Nam Vũ anh cũng bị điên sao? Sao thế giới này toàn những người điên như vậy? Em sẽ sợ anh ấy không tốt với mình nữa? Em ước anh ấy đừng dây dưa với mình còn chẳng kịp đấy. Em muốn anh ấy biến mất! Từ nay về sau không cần xuất hiện nữa!”

“Này, anh cũng chỉ nói thế, đừng tức nữa.”

Nói cũng không được! Đang định phản bác, một người trong đám Lôi Nam Vũ vừa thở hồng hộc vừa chạy đến.

“Anh Nam! Kỳ Diễm! Không hay rồi, Trình Trí Viễn ngất xỉu rồi!”

-Hết chương 37-

38. Chương 38

Bình thường dì Mạnh luôn ở nhà, hôm nay lại chẳng biết đi đâu. Lúc ở bệnh viện tôi gọi điện rất nhiều lần về nhà đều không có ai bắt máy.

Còn lâu lắm mới đến giờ ba tan làm, nếu không phải có Lôi Nam Vũ xoay tiền cho giúp, tôi thật không biết làm thế nào lo liệu cho anh.

“Sao còn chưa có người lớn đến? Hiện tại cần dùng thuốc giảm đau, không có người lớn là không được đâu.”

Vào viện chưa được bao lâu anh liền tỉnh, vì đau mà tỉnh.

Tôi cho đến bây giờ chưa gặp qua anh bị đau như vậy, cả người vật lộn trên giường, đau đến cắn chặt mép chặn, tay nắm chặt lấy mép giường. Bởi vì anh nháo quá nên phải có mấy hộ sĩ đến giữ anh lại, chỉ thiếu nước cột anh vào giường luôn.

“Thuốc giảm đau...Thuốc giảm đau...”

Đầu óc tôi hoàn toàn hoảng loạn, chỉ muốn anh mau giảm đau đốn đi một chút. “Không kí tên trước không được sao? Anh ấy, anh ấy...”

“Chờ một chút.” Lôi Nam Vũ lên tiếng. “Cũng không phải là phẫu thuật, thuốc giảm đau cũng phải kí tên sao?”

“Cậu ấy bị đau như vậy phải dùng morphine liều cao, có khả năng, một chút thôi, là sau này sẽ để lại di chứng, kí tên chính là để đảm bảo không có vấn đề tranh cãi giữa bệnh viện với người nhà bệnh nhân. Nhưng không được rồi, đã thành thế này, không chờ được.”

“Morphine...” Tôi run lên một chút. “Morphine là...thuốc phiện?”

“Chỉ dùng một lần thôi, không sao.” Lôi Nam Vũ bảo. “Không còn cách nào khác đâu Kỳ Diễn, hiện tại Trí Viễn đã thế này rồi, không dùng thì cậu ấy sẽ chết!”

Nhìn bác sĩ đi chuẩn bị, hai chân tôi mềm nhũn.

“Này này! Kỳ Diễn, không sao chứ?!” Lôi Nam Vũ đỡ tôi, lay lay. “Trấn định lại cho anh! Mau tỉnh táo cho anh! Bác sĩ không phải nói rồi sao, cậu ấy sẽ ổn! Không phải phẫu thuật, chỉ là một cơn đau thôi, đừng có vô dụng thế!”

Tôi vô thức gật đầu.

“Lúc Lưu Vũ cầm dao đến đâm em cũng chưa thấy chân em nhuyển, hiện tại đã vô lực như vậy.” Lôi Nam Vũ nhẹ giọng than thở. “Ngoài miệng thì chửi bới cay nghiệt như vậy, nhìn thấy người ta bị đau liền không chịu nổi.”

Tôi tựa hồ muốn phản bác. Chính là, không biết vì sao, vừa hé miệng liền thấy mặn chát.

Nước mắt không tự chủ mà rơi xuống, không ngừng lăn dài. Hình ảnh anh quay cuồng khổ sở trên giường bệnh, thân thể cuộn tròn lại, như chiếc lá trong gió không ngừng run lên thoảng qua trong đầu tôi.

Tôi chỉ có thể đứng một chỗ, nhìn anh như thế, làm gì cũng không được.

...Nếu, nếu còn có kiếp sau, tôi muốn dùng cơ thể khỏe mạnh của mình để đổi lấy cơ thể đau ốm ấy của anh. Như vậy là tốt rồi.

Cho dù kiếp sau chẳng còn nhớ, chỉ cần anh luôn mạnh khỏe là tốt rồi.

Chỉ cần biết, tôi trở thành một phần trong anh, như vậy cũng là hạnh phúc, cũng có thể an tâm.

“Anh chết đây, em xem em khóc!”

Lôi Nam Vũ chưa từng nhìn thấy bộ dạng tôi hư bấy giờ, lấy khăn tay cho tôi.

“Đau lòng sao? Bấy giờ biết đau lòng rồi sao? Cậu ấy đau sau đó bất tỉnh rồi cũng không biết em đang đau lòng đâu! Nói thật lúc cậu ấy quỳ xuống dưới chân em, anh đã nhận ra cậu ấy không ổn. Sắc mặt khó coi như thế, đứng một bên nhìn còn biết cậu ấy đau, thật không hiểu sao em không nhận ra.”

“Anh đừng nói nữa...”

“Rồi rồi rồi, không nói. Không lại bảo anh nói làm cho khóc thành Mạnh Khương Nữ luôn! Nào, tỉnh táo lại, đợi một lát nữa có thể vào thăm rồi.”

Tôi đi rửa mặt cho đến khi nhìn không ra trước đó vừa khóc sau đó mới quay lại phòng bệnh của anh.

Anh đang nằm nghiêng, sau khi dùng thuốc xong tinh thần có vẻ tốt hơn, chính là khuôn mặt vẫn mang vẻ vô cùng mệt mỏi.

“...”

Tôi có rất nhiều lời muốn nói.

Tôi muốn nói xin lỗi. Tôi muốn ôm anh một cái, bởi vì bây giờ trông anh tiêu tụy đến đáng thương. Thế nhưng nhớ đến lúc anh thổ lộ trước mặt mình, tôi liền không thể nào làm điều mình muốn, không biết nói gì với anh.

“Tiểu Diễm...”

Giọng anh có chút khàn. Anh nhìn tôi, ánh mắt có chút mờ lung, lại vẫn thấy một tia ấm áp.

“Khụ khụ.” Lôi Nam Vũ đứng phía sau tôi đột nhiên ho khan. “Thật ra, Kỳ Diễm, Trí Viễn, anh còn có việc, không quấy rầy. Viện phí anh đã trả rồi, Kỳ Diễm em có thể đưa anh em về nhà đúng không? Có chuyện gì thì gọi điện cho anh.”

“Hôm nay cảm ơn anh, mai em nhất định sẽ trả tiền.”

“Không cần gấp thế.” Lôi Nam Vũ khoát tay cười. “Tiền không qaun trọng, anh đi trước!”

Lôi Nam Vũ đi rồi, tôi ngồi xuống cạnh giường anh.

“Trước tiên cứ ở đây đợi đã. Thuốc giảm đau có tác dụng 4 tiếng, nếu bác sĩ thấy anh ổn rồi thì em sẽ đưa anh về.”

“Ừ...”

Anh khẽ gật đầu.

“Tiểu Diễm...em có thể luôn ở cạnh anh không?”

Tôi lắc đầu. “Bác sĩ bảo anh có thể ăn thứ gì đó lỏng, em đi mua cháo, anh đến giờ vẫn chưa ăn gì.”

“Anh không ăn.” Mới vừa đứng lên đã bị anh nắm lấy bàn tay. Anh nhìn tôi, ánh mắt khẩn cầu. “Em đừng đi, Tiểu Diễm, xin em, đừng để anh một mình.”

“Anh, đây là bệnh viện, bác sĩ có, y tá cũng có, không phải chỉ có mình anh.”

“Không có em, chính là...chỉ có một mình. Tiểu Diễm, xin em, xin em, xin em...”

“...” Tôi rất muốn gạt tay anh ra, nhưng nhìn đến hốc mắt anh đã đỏ lên, sức lực để gạt anh ra cũng không còn nữa. Nhìn đến anh đau yếu như vậy, mọi sự cố gắng để trở nên cứng rắn khi trước liền lung lay rồi sụp đổ.

Làm sao đây, làm sao đây, làm sao đây...

Anh, anh như vậy, anh luôn như vậy, bảo em phải làm sao đây?

Tôi không thể không chế mình thôi đừng đau lòng cho anh nữa, lại cũng không thể không chế nổi hận trong lòng...

Tôi rầu rĩ ngồi xuống, vẻ mặt không kiên nhẫn, nội tâm ngập tràn giày vò.

Mà anh, cứ nằm đó, ánh mắt si ngốc nhìn tôi.

Nhìn làm gì...

Cùng ở trong một phòng, rõ ràng cảm thấy không thoải mái. Trải qua nhiều chuyện, mọi thứ đều là một mớ hỗn độn, bây giờ lại có thêm anh...Tôi không tin anh yêu tôi, không dám tin vì điều đó quá tàn khốc. Nhưng đã khổ sở đến vậy, vì sao anh...còn muốn kiên trì? Thậm chí còn...

Quên đi không phải tốt hơn sao? Thích người khác không phải tốt hơn sao?

Trên đời này còn nhiều người tốt hơn tôi, tôi cũng tin rằng sẽ có vô số người thích một người như anh, chỉ là tôi thì không thể. Thế nhưng vì sao anh lại chọn tôi?

Đây là anh tự ngược, cũng là tra tấn tôi.

*morphine: Có tác dụng ức chế vỏ não và các trung khu ở gian não, ức chế cảm giác đau một cách đặc hiệu và chọn lọc. Có nhiều trường hợp dùng Morphine sẽ thấy bồn chồn, bứt rứt, thậm chí nếu dùng liều cao cho trẻ em có thể gây co giật.

-Hết chương 38-

39. Chương 39

“Tiểu Diễm...em...ghét anh sao?”

Yên lặng chưa được bao lâu, anh lại lên tiếng.

“Anh dùng morphine, hiện tại đầu óc không bình thường, không nói chuyện với anh.”

“Anh...bình thường rồi mà.” Anh cười khổ. “Thà rằng bây giờ đầu óc tê liệt, ít nhất sẽ không cảm thấy ...khó chịu trong lòng.”

“Đúng vậy, em ghét anh cũng là đúng. Thân thể anh như vậy, chỉ biết gây phiền toái cho em, còn làm em bị thương, trên tay em giờ vẫn còn sẹo. Em hận anh, anh hiểu...”

“...”

“Nhưng mà...Tiểu Diễm, kì thật...anh thà bị thương. Bởi vì trong lòng anh, em chính là bảo bối, vậy mà lại làm em tổn thương... Ngày đó anh rất hối hận. Lúc em tát anh, trên tay đầu máu, anh...anh lúc ấy vừa sợ hãi vừa khó chịu...nhiều máu như vậy...lại là do anh...”

“Anh đừng nói...” Tôi ngắt lời. “Em không muốn nghe.”

“Được, anh không nói. Tiểu Diễm, anh...”

“...”

“Em...trả lời một câu được không?”

Anh lo sợ mà nhìn tôi, thấy tôi không phản ứng liền nghiêm túc hỏi. “Tiểu Diễm, nếu chúng ta...không gặp nhau trong hoàn cảnh đó, em có khả năng...thích anh không?”

“Nếu sự tồn tại của anh không tổn hại gì đến người thân của em, phá tan gia đình em, nếu như chỉ là hai người bình thường không quen biết. Tiểu Diễm, nếu là như vậy...khi anh đem trái tim mình cho em, em có bao giờ sẽ...tiếp nhận anh không?”

“Không có khả năng, anh.” Tôi lạnh lùng nói. “Em thích con gái.”

“Nhưng anh cũng không phải...là thích con trai.” Về mặt anh lúc đó khó coi vô cùng. “Anh chỉ như vậy với em thôi.”

“Nhưng em là con trai, Trình Trí Viễn, như vậy là biến thái.”

“...Biến thái..sao? Không sao, anh vốn không bình thường, không sao hết...”

“Em thì khác, anh, em hiện tại nói lại cho anh rõ.” tôi tiến tới gần mặt anh, không thèm nhìn đến đôi mắt bị thương đó, hung hăng nói. “Đừng kéo em vào mấy chuyện rắc rối phức tạp, những lời kia anh nói, em không muốn nghe lại lần thứ hai, anh hiểu chưa?”

“Những lời kia...là anh bảo thích em, yêu em sao?”

“...” Tôi thực muốn nổi giận! Vừa mới nói xong mà đã lần thứ hai nghe lại.

Tôi cảm thấy gân xanh trên trán mình cũng nổi lên, mà dường như anh cũng nhìn thấy, cho nên chậm rãi cúi đầu.

“Được rồi...em không thích, anh sẽ không nói nữa. Nhưng...sau này, em có thể lại coi anh là anh trai không?”

“Anh vốn không phải.”

“Nhưng mà...nhưng mà...” Anh vội la lên. “Tiểu Diễm, anh có thể không nói anh yêu em nữa, nhưng chúng ta vẫn là người nhà chứ? Vẫn là người nhà! Chẳng lẽ sau này làm anh trai em cũng không thể sao?”

“Người nhà?” Tôi cười lạnh. “Xin anh đấy, ngay cả ba cũng đã không muốn là người một nhà, chẳng có ai là người thân ở đây hết. Anh, gọi anh chẳng qua chỉ đơn thuần là anh mà thôi, không phải quan hệ gia đình, được chưa?”

“Không được! Tiểu Diễm, em không thể làm thế... Chúng ta vẫn là người một nhà, là người thân!”

“Không phải anh nói thế nào liền thế ấy, thực sự, anh, anh rất phiền!”

Ngoài khung cửa sổ, bầu trời trông có vẻ rất u ám, cỡ lẽ sắp mưa nên sắc trời tối sầm lại. Trong tâm tôi vốn đã âm trầm, giờ lại càng thêm trầm xuống.

“Em đi gọi điện thoại cho dì tới đón anh, đi trước.”

Ở bên ngoài gió thổi rất mạnh, những hạt mưa cuối cùng cũng lác đác rơi xuống. Trong người chỉ còn vài xu lẻ, ở đầu dây bên kia vẫn là tiếng tút dài không người nghe máy. Dì đã đi đâu mà rốt cuộc giờ này vẫn chưa về nhà?

Dì không đến, tôi không thể đi.

Tuy rằng trong lòng chán ghét, nhưng để anh một mình trong bệnh viện, tôi chính là không làm được.

Cũng chẳng hiểu đây là cái chuyện gì nữa...Mâu thuẫn như vậy...

Tôi đứng đó lo nghĩ. Mà trong khi đó anh thấy tôi không trở lại cũng rời khỏi giường bệnh, một thân suy yếu xuống dưới tìm tôi. Lúc anh đứng trước mặt, tôi hận không thể đập cho anh một trận.

“Anh cứ nghĩ...em đã đi rồi.” Anh nhìn tôi, biểu tình như bị vứt bỏ, cuối cùng lộ ra một tia cười. Tuy rằng chưa xót nhưng vẫn là yên tâm.

“Đi kiểu gì? Mẹ anh còn không nghe điện thoại!Mưa to như thế, em lại không mang theo tiền! Vừa mới hỏi mấy y tá, trong bệnh viện cũng không có ô dự phòng, nếu vẫn cứ mưa như vậy thì không thể về!”

“Không sao đâu Tiểu Diễm.” Anh cười. “Mưa sẽ tạnh thôi.”

Thế nhưng mưa thực sự không tạnh. Đã bốn tiếng rồi mà mưa vẫn chưa ngớt. Đã là bảy giờ tối, tôi vẫn không ngừng gọi điện về nhà mà vẫn không ai bắt máy.

Hoàn toàn không bình thường chút nào.

Ba mà tăng ca đến giờ này chưa về là chuyện bình thường, nhưng giờ này anh chưa về thì dĩ nhiên là phát điên lên đi? Hay đến trường để tìm? Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không có khả năng. Con dì giờ này chưa về, ngồi nhà phì phò oán giận tôi mới là cá tính của dì.

Tóm lại...không thể cứ ngồi chờ ở bệnh viện. Anh nếu không về nhà thì học sẽ lo lắng.

“Mưa có nhỏ hơn một chút, bác sĩ nói anh đã không sao, Tiểu Diễm, chúng ta về đi.” Anh cũng muốn sớm về nhà.

“Trước tiên nói cho anh biết, nếu anh đi mưa mà đổ bệnh, cũng đừng để mẹ anh đổ vạ lên đầu em.”

“Ừ.” Anh gật đầu.

Cơ thể anh vẫn còn yếu, cho nên tôi không thể không giúp anh. Trời đã tối đen một mảng, dưới chân toàn là nước, mỗi một bước đi đều không thoải mái gì.

Trời mưa to là thế, đèn đường cũng không có, trăng đương nhiên cũng mất dạng, xung quanh bao trùm bởi nền đen, vài giờ liền mưa xuống khiến cho trên đường càng vắng vẻ, như là đang đi ở chỗ mờ ảo không có một bóng người, toàn bộ thế giới, ngoại trừ mưa lạnh rất quật vào người cùng với bàn tay còn sót lại chút hơi ấm của anh, thì cái gì cũng không có.

“Tiểu Diễm...trời tối quá...”

Đúng vậy, tối đen. Mỗi bước đi đều phải cẩn thận, thật sự khiến người ta thấy phiền muốn chết, mau mau về đến nhà thì tốt rồi.

-Hết chương 39-

40. Chương 40

“Nếu con đường này...không có đích đến thì tốt rồi.” Đột nhiên anh khẽ lẩm bẩm.

“Nói cái gì hả? Không có đích? Không có đích thì anh định về đâu?”

“Đi đến đâu cũng không quan trọng. Chỉ cần có thể nắm tay em mà đi...cứ đi...cho dù con đường có hoàn toàn tối mịt, cho dù vĩnh viễn không thấy đoạn cuối, cũng...không lo...”

Tôi lại muốn nổi giận, mưa lại lớn hơn nữa, thậm chí chạm vào da có cảm giác đau rát, mà lúc này anh đứng bên cạnh tôi, bàn tay đột nhiên nắm chặt lại.

“Làm sao, bụng lại đau?”

“Một chút.”

“Có sao không? Cần quay lại bệnh viện không?”

“Không sao.” Anh lắc đầu. “Không phải rất đau, đau như thói quen thôi. Không sao.”

“Thật chứ?” Tôi đỡ lấy anh, trong đêm tối nhìn cũng không rõ sắc mặt anh.

Nhưng tôi biết, anh có thể chịu đựng được. Tình trạng của anh anh chẳng mấy khi để lộ ra cho người khác biết, ngay cả khi tôi bỏ mặc, có khi anh cũng cứ thế té xỉu chứ không thềm cầu tôi.

“Này, anh đi chậm quá, em công anh, chúng ta nhanh về nhà đi.”

Nói xong tôi ngồi thấp xuống. Anh chần chờ một lát, sau đó ngoan ngoãn leo lên lưng tôi.

Anh lại nhẹ đi? Hay là tôi khỏe lên vậy?

Mưa to quá khiến cho quần áo cũng nặng sũng nước, thế nhưng người ở trên lưng tôi dường như không có một chút sức nặng nào hết.

“Tiểu Diễm, cảm ơn em.” Một lúc sau anh lên tiếng. “Tiểu Diễm, em...em rất tốt với anh...”

“Đừng nói nữa!” Nghe anh bảo mình tốt, tôi lại phản ứng như mọi khi.

“Tiểu Diễm...”

“Anh nói một chữ nữa em sẽ quăng anh xuống đấy! Không đùa đâu!”

Cảm giác người anh co rúm lại, chốc lát sau đó, trong tiếng mưa vẫn rơi không ngừng, tôi nghe được anh cố nén tiếng khóc.

Mưa, nước mắt, lạnh như băng hòa cùng với nóng bỏng, chảy xuống cổ tôi.

“Khóc cái gì, Trình Trí Viễn! Rốt cuộc anh làm sao?”

Kia là chuyện con con, tôi quát có một câu, như thế anh việc gì phải khóc?

Được rồi...cả ngày hôm nay đúng là xảy ra nhiều chuyện, anh có lí do để khổ sở, có nhu cầu phải phát tiết ra bên ngoài.

Thế nhưng nhiều chuyện đến mấy mà khóc cũng vô dụng, thế thì khóc làm gì?!

Sau khi tôi rống lên, tiếng khóc bên tai nghe càng rõ, không ngừng thút thít, cả khuôn ngực cũng phập phồng, khiến cho tôi càng phiền chán.

“Anh rốt cuộc làm sao?! Anh muốn thế nào đây?! Cả ngày giả vờ ủy khuất, giả vờ đau đớn, giả vờ yếu đuối, anh nói xem đầu mới là con người của anh?! Sao anh muốn diễn nhiều như vậy?! Anh nói đi!”

“Tiểu Diễm...em đừng giận...”

Tiếng khóc nghẹn lại, dứt quãng trong tiếng mưa xối xả.

“Anh chỉ muốn ở một chỗ với em..Anh biết em chán ghét anh, nhưng mà xin em...không cần tức giận đến vậy...Anh cũng không phải cố ý...yêu em..”

Tôi dừng bước.

Phía đầu ngõ bên trái có một ngôi nhà không người ở, phía trước còn có mái hiên treo ngọn đèn, ánh sáng rất yếu, nhưng xem như đó là thứ ánh sáng duy nhất trong màn đêm đen kịt lúc này. Tôi nhanh bước công anh tới đó, đem anh ngồi xuống, ở dưới ánh sáng nhạt nhạt nhìn thấy khuôn mặt anh, tôi nói: “Lúc trước em nói gì, và anh đã đồng ý gì? Em nói rồi, những điều đó em không muốn nghe lại bất cứ lần nào nữa, anh cũng đã đồng ý! Em hỏi anh, anh có trí nhớ không hả?! Trong đầu anh chứa cái gì vậy? Dừng trang trí thôi sao?”

“Đồng ý gì...có liên quan gì đâu?”

Trên mặt anh lúc này nước mưa lẫn nước mắt không phân biệt nổi, cười khổ bảo tôi: “Tiểu Diễm, anh muốn ở bên em...bởi vì anh thích em. Anh có thể làm gì đây? Đến làm người nhà cũng không được, thế giới của em không hề có chỗ cho anh...anh nên làm gì đây? Anh không dám tưởng đến khi không nhìn thấy em, không nghe giọng em...anh sẽ chết...nhất định chết...”

Nháy mắt đó tôi thấy mình không thở nổi, nghĩ anh nhất định điên rồi, liên lụy tôi cũng điên rồi.

“...Thần kinh!”

“Đúng vậy, thần kinh.” Anh gật đầu, nói. “Anh biến thái, em muốn nói anh thế nào cũng được, không sao hết.Nhưng mà...Tiểu Diễm, em nói anh thần kinh, em không thể sao?”

“Em?” Tôi nhíu mày. “Đừng gộp em vào với anh.”

“Chính là...Tiểu Diễm, em cũng thích anh đúng không?”

Anh yên lặng nhìn tôi, dưới ánh sáng mờ nhạt, đôi mắt đen láy ấy như sáng ngời, phảng phất một tia sáng mạnh mẽ soi thẳng đến góc tối trong tâm can tôi.

“Em cũng thích anh phải không, Tiểu Diễm?”

“Chính là em không thừa nhận thôi, là em không chịu thừa nhận, em bắt chính mình không được thừa nhận, bắt chính mình oán hận, là có thể..có thể bỏ đi tình cảm này...Nó không tồn tại sao?”

...

Cái gì a, anh đang nói cái gì...

“Em...thích anh? Anh! Anh tưởng tượng cũng phong phú quá rồi!”

“Là tưởng tượng sao?” Anh bỗng nhiên vươn tay, chạm vào ***g ngực tôi. “Tiểu Diễm, nếu em thật sự không để tâm, thì nói cho anh biết, vì sao vòng cổ anh tặng em vẫn luôn đeo?”

Tôi cúi đầu nhìn. Bên trong lớp áo, chính là chiếc vòng bạc ngày đó, chiếc vòng có thể đặt ảnh ai đó bên trong. Đó là món quà sinh nhật năm mười hai tuổi mà anh tặng.

“Cái này sao...” Tôi cầm mặt dây chuyền lên, mở ra, bên trong là một tấm ảnh nhỏ màu trắng, người phụ nữ trên ảnh cười rất rạng rỡ.

Tôi chậm rãi đưa đến trước mặt anh.

“Anh có biết ai đây không?”

Sắc mặt anh khê biến, tôi lại có một chút ác ý, đem ảnh đó càng sát anh hơn. “Đó là mẹ em.”

“Anh nhìn kĩ đi, đây chính là mẹ em, bộ dạng rất xinh đẹp đúng không? Thế nhưng có ý nghĩa gì, bỏ lại tất cả, bỏ lại đứa con này, bị ép tự tử cũng không phản kháng, chỉ là một người đáng buồn mà thôi.”

“Cho nên, bởi vì sao em vẫn chưa ném chiếc vòng này đi? Là bởi vì bên trong có ảnh của mẹ, không vì vòng anh tặng. Có tấm ảnh này theo, mỗi giờ mỗi khắc đều nhắc em không quên, vĩnh viễn không quên mẹ, vĩnh viễn cũng không quên vì sao mẹ chết!”

-Hết chương 40-

41. Chương 41

“...”

Tôi nhìn anh, người vẫn cố duy trì sự bình tĩnh lúc này. Anh có thể lừa dối chính mình, nhưng làm sao có thể lừa cả tôi? Trông anh rõ ràng là luống cuống, cả người đều phát run. Anh nhìn của anh bị ai và tuyệt vọng, lại mang theo chút gì đó đáng thương vô cùng.

Anh lúc nào cũng đẹp trai hết, đặc biệt là đôi lông mày luôn khiến cho người đối diện có cảm giác anh là người rất kiên cường, đồng thời cũng bị anh thuyết phục.

Cho nên khuôn mặt anh lúc này mà nói, kì thật sẽ khiến người khác vô cùng thương tiếc.

...Kì thật..bản thân anh vô tội...

Và cũng rất đang thương.

Anh thực mờ mịt, không biết nên làm thế nào, thế nhưng tôi khi đó cũng không biết mình phải làm sao cả.

Anh vẫn chưa từ bỏ ý nghĩ đó.

“Thế nhưng...Tiểu Diễm, anh hỏi lại em...Vì sao nhiều lần như vậy, dẫu có thể bỏ mặc anh, để cho anh tự sinh tự diệt, em đều không làm thế? Khi anh bị lạnh, em nguyện ý dùng thân thể mình giúp anh sưởi ấm, em chăm sóc, lo lắng cho anh... Em hận mẹ anh, cũng hận anh, thế nhưng tại sao chưa từng đối xử với anh như với mẹ anh?”

Anh cũng không phải mẹ anh, tại sao muốn tôi đối xử với anh như với người phụ nữ đó?

“Theo như em nói, đó chỉ là em vốn lương thiện, được rồi...Vậy hôm nay thì sao? Tại sao bảo vệ anh? Tại sao khi sắp bị đâm một dao lại quay người ôm lấy anh, che chắn cho anh?”

...

“Tiểu Diễm, nếu em thực sự hận một người, tại sao sẽ vì người đó mà sinh mệnh của mình cũng không quan tâm?”

...

“Nếu...có thể dùng sinh mệnh của mình để bảo vệ anh, vậy thì vì sao không thể nói có yêu anh?”

...Tôi...

Thực sự có chút giận.

Những điều anh hỏi, tôi đều không thể trả lời. Tôi giận dữ, không biết phải làm gì, nhìn anh một ngời góc bộ dạng đáng thương, bỗng nhiên đầu óc nóng lên, sau đó làm ra hành động mà chính mình cũng không hiểu nổi.

Tôi một phen cởi áo anh ra.

Cả người đương nhiên là ướt sũng, thế nhưng dán chặt lấy người anh. Quần áo chúng tôi cũng không phải loại cao cấp gì, tôi chỉ kéo ra một cái, cúc áo cũng bật ra, để lộ một bên ngực của anh.

“Anh...đây là anh tự tìm!”

Anh ngây ngẩn cả người, theo bản năng kéo lại cổ áo, vừa ngạc nhiên vừa phòng bị nhìn tôi.

Tôi liền nở một nụ cười, cái cười này không nhiều ý tốt đẹp gì, chính là cười lạnh mà thôi. Hoặc là một ý nghĩa nào khác mà chính tôi cũng không rõ.

“Anh không phải thích em sao?!”

Tôi sát lại gần, không quản trên mặt dính đầy nước mưa, quỳ xuống đối diện anh đang ngồi, mà chân anh lúc này đã bị tôi giữ, áo cũng sắp bị tôi cởi hẳn.

“Thích em không phải có ý này?” Cách chiếc áo ướt nước, tôi vuốt ve như thể mô phỏng đường nét da thịt anh, khiến cho anh lại một trận run rẩy.

“Đừng...đừng...Tiểu Diễm, không được.”

Cả người anh cứng nhắc, khăn trương túm lấy áo mình, run rẩy không ngừng.

“Sao hả...còn nói trái tim chính mình cũng không giữ lại mà giao cho em, thế nhưng mới chạm vào như vậy anh đã sợ?”

Là tôi ác ý, thở dài một tiếng.

“Lần nào cũng thế, anh luôn như vậy, hết thấy những lời anh nói đều rất êm tai, thế nhưng chỉ là nói mà thôi. Lúc mẹ anh cầm dao đâm em thì không sao cả, đến khi em nhặt dao lên liền bị đẩy ngã. Trong lòng anh rốt cuộc muốn thế nào?!”

“Cái gì mà thích? Anh, muốn gạt người cũng không phải cứ thế là được, không nghĩ đến trả giá, đã nghĩ đến lừa gạt em như vậy?”

Nói như thế xong, trong lòng tôi là nghĩ..chạm vào anh cảm giác tốt lắm, tuy rằng cách một lớp quần áo, thế nhưng cảm giác nhỏ ấy vẫn rất chân thật.

“Anh, nếu thực sự thích em, thì đêm nay liền để em ở trên giường coi hết đồ của anh. Nói là thích thì phải có chứng minh. Anh dám không?”

“...”

“Anh nếu dám, em sẽ tin tưởng anh. Hay là tại đây luôn?”

“Tiểu Diễm, anh...”

Trong nháy mắt đó tôi dường như lâm vào hoàn cảnh mà ngay cả bản thân cũng không xác định được cảm xúc khi đó, lại còn nói ra những câu khiến chính mình giật mình.

Giật mình thật sự, mấy lời đó nói rồi cũng không xoay chuyển được. Nếu như...anh thực sự đồng ý, chúng tôi sẽ phát sinh cái gì đây.

Đã càng chệch hướng thì rốt cuộc vẫn thật khó để đi đúng trở lại.

Không ngờ chính là giờ phút này nhìn thấy anh run rẩy yên lặng không nói gì, bản thân lại thấy mất mát.

“Quả nhiên anh không dám.”

Tay tôi chống xuống đất, đang muốn đứng dậy. Thế nhưng trong nháy mắt đó vạt áo bị nắm lại, tôi ngay lập tức ngã trở về tư thế ban đầu.

Lại ngẩng đầu, trước mặt là anh, ánh mắt vừa bình tĩnh lại vừa điên cuồng.

Anh tự mình cởi từng chiếc cúc áo, cởi áo ra, để xuống đất. Sau đó trước anh mắt tôi vẫn không thay đổi, anh khẽ cắn môi, chậm rãi kéo thắt lưng ra.

Mưa to gió lớn như vậy, lại ở một ngôi nhà không người ở, tuyệt đối sẽ không lo bị ai trông thấy.

Cùng chỗ sinh hoạt lâu như thế, cũng từng nhìn qua thân thể anh vài lần, chính là giống núc này.

Có ánh đèn chiếu vào, làn da anh trông rất rõ nét, lại bị mưa làm cho ướt, càng thêm gợi cảm.

Khiến cho người khác bị khuynh đảo, khiến cho người khác nảy sinh ý muốn được đụng chạm. Làn da rất có dẫn lực khiến người khác thêm muốn, mà ngay cả bụng anh, mặc dù có nhiều vết sẹo cũng không khiến cái nhìn thay đổi.

“Tiếp tục, cởi sạch thì thôi.”

Tôi không dời mắt khỏi cơ thể trước mặt, chỗ tư mật kia từng chút từng chút cũng đã sắp lộ ra. Về mặt anh tuy rằng là xấu hổ và giận, nhưng chưa cởi ra, tôi đã cảm tưởng như nơi đó muốn bành trướng.

“Cởi đi.”

Tiểu Diễm...xin em...”

“Không cỏi phải không? Em giúp anh cỏi!”

“A a...”

Trong nháy mắt khi bị tôi chạm đến, nơi kia đã nóng rực lên, dị thường cứng rắn, đây là anh...đối với tôi khát cầu sao?

“A...a...a...a...”

Biểu tình của anh như là thống khổ, lại như là đang tận hưởng, ánh mắt trở nên mê man. Tôi không khỏi có chút đắc ý

“Tiểu Diễm...Tiểu Diễm...a...”

-Hết chương 41-

42. Chương 42

“Vô liêm sỉ.” Thanh âm của anh...Thanh âm rất mê hoặc, bị anh gọi như thế tôi cũng hoàn toàn hưng phấn. Trực tiếp ôm lấy thắt lưng anh, để cho thân thể anh dán lên thân thể mình, cọ xát lẫn nhau.

“A...”

Anh, anh...

Nhìn đến người trước mặt tôi đã hoàn toàn có ý chiếm hữu. Anh ở ngay bên, lại mỹ vị như vậy, khiến cho tôi chỉ muốn ăn tươi nuốt sống. Tay tôi lần xuống dưới, tìm đến khẩu huyết, nó đã trở nên ướt át. Tay anh ôm lấy cổ tôi, vì sợ hãi mà càng thêm lịch liệt run rẩy.

Đúng vậy...anh sợ...run rẩy thành như vậy, nói không nói nên lời.

Có phải tôi...hơi quá đáng không? Hơn nữa thân thể anh đang yếu vậy, có thể chịu đựng được không?

“Tiểu Diễm..dừng lại...”

Cái gì? Bản thân còn đang do dự, lại nghe anh nói thế, còn tưởng mình nghe lầm. Anh đã xấu hổ đến mức đỏ bừng cả mặt.

“Tiểu Diễm, Tiểu Diễm,...vào đi...”

“Thế nhưng...thế nhưng thân thể anh...”

“Không sao, không sao.” Anh vùi mặt vào hõm vai tôi, dùng sức mà lắc đầu. “Tiểu Diễm, van cầu em, anh muốn... Tiến vào, không sao, phá hư anh đi...”

Trong đầu tôi ong một tiếng. Không nghĩ tới ngày thường anh dễ ngượng như vậy, lúc nào cũng chững chạc, đứng đắn, bây giờ lại khao khát quần lấy tôi, chủ động hưởng ời mời gọi.

Rất thành thực, rất gợi cảm, lại cũng đáng yêu...

“Anh, anh thật *** đáng.”

Tôi ôm lấy thắt lưng anh, cúi xuống cắn nhẹ lên đầu nhũ, một tay chậm rãi đưa vào nơi ấm nóng kia. Một ngón, rồi hai ngón, anh run rẩy đến lợi hại.

“Tiểu Diễm, Tiểu Diễm, không được rồi...”

Lúc anh giật nảy người lên cũng là lúc tôi tiến vào.

“Aaaa...”

Chật...rất chặt...

“Thả lỏng, thả lỏng...Anh, đau không?” Tôi ôm chặt lấy anh, cắn cắn lỗ tai anh. Anh rõ ràng là khổ sở muốn chết lại không ngừng lắc đầu.

“Không...không đau...A...A...Tiểu Diễm, Tiểu Diễm đang ở trong cơ thể anh...”

“A...a...trong cơ thể anh...cách anh...gần như vậy...”

“Ôm anh, ôm anh, đừng sức ôm anh, Tiểu Diễm.”

“A...Aaa...”

“Anh, anh...” Tôi một bên động, một bên không ngừng hôn anh.

“A...”

Đây là lần đầu tiên tôi làm chuyện này, nụ hôn đầu bất kể thế nào cũng luôn thuần khiết. Mà nói đến lần đầu tiên làm, không nghĩ đến không phải ở trên giường...mà là ở ngoài trời mưa gió thế này, cùng một người con trai khác.

Cuộc đời quả là không nói trước được điều gì.

Ít nhất một năm trước, tôi tuyệt không nghĩ đến bản thân mình slam loại chuyện này.

Kỳ Diễm ngoan ngoãn, Kỳ Diễm ưu tú, vô luận thế nào cũng không có khả năng làm ra chuyện thế này. Sợ rằng cũng không thể nào tìm được một người như tôi ở cái nơi này!

Hôn anh, trừ bỏ nước mưa, còn có vị mặn. Nâng mặt anh lên, cả khuôn mặt dần dựa nước mắt.

“Đau không? Em làm anh đau đúng không, anh?”

Anh lại cố gắng lắc đầu, đưa tay lau nước mắt. Lúc này đây là anh chủ động hôn tôi, nụ hôn vô cùng nhàng, ôn nhu. Sau đó tôi nhìn thấy anh cười, ý cười hạnh phúc.

Ngực trái vì thế cảm thấy đau đớn.

Là như vậy...thích tôi...như vậy sao?

Anh thích tôi như thế sao?

“A a, Tiểu Diễm...”

“Ha...a...thật thoải mái...Tiểu Diễm, thoải mái...”

Thân thể *** đang, đôi mắt mê man, ở dưới thân tôi mà rên rỉ, giống như anh, mà lại không phải là anh. Không lâu lắm anh đã phóng ra hai lần, như thể chỉ cần là tôi đụng chạm liền có thể cao trào. Bất kể tôi thế nào, anh vẫn yêu tôi, nháy mắt cuồng dại.

“Oaaaa...”

Thân thể anh đang đưa, co rút một trận, anh bắt đầu lớn tiếng kêu khóc.

“Tiểu Diễm...Tiểu Diễm...Ha...a...a...chậm...Đau...”

“Aaaa...xin em...không cần...chậm lại...đau...”

“Tiểu Diễm...anh thích...thích em...”

Đó là một loại khoan khoái đến run rẩy da đầu, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, chỉ cảm thấy thân thể trong lòng mình nảy lên sau đó nháy mắt rũ xuống.

“Này, anh? Anh, tỉnh, tỉnh!”

Lại một lần nữa cao trào, sau đó liền bất tỉnh. Bị tôi lay một lát anh cũng mở mắt ra, đôi mắt có chút hoảng sợ, lúc định thần lại rồi thì khuôn mặt lại đỏ lên.

“Ô...đau...”

Anh vừa cử động liền có máu chảy ra. Mà giờ khắc này, độ ẩm cơ thể cũng hoàn toàn biến mất, tôi lần thứ hai cảm giác mưa lạnh ăng.

Đầu óc rối tung, thật sự không thể...Đúng là làm vậy rồi, anh nhất định sẽ bị cảm.

Sau đó tôi tự hỏi mình đã làm gì thế này...

Thân thể anh lạnh toát khiến cho lí trí tôi quay về. Vừa rồi còn điên cuồng như vậy, hiện tại anh co ro trên nền đất, trên người đầy dấu vết hoan ái.

Ông trời...

Điên rồi sao? Thần kinh rồi sao? Tôi lần đầu tiên, không nghĩ lại làm cùng con trai...lại cùng anh...

Tuy rằng cảm xúc lẫn lộn, nhưng tôi không thể tự dối mình rằng khi ôm chặt lấy anh tôi không cảm thấy điều gì kì quái, cũng không cảm thấy có gì không ổn, càng không có cảm giác ghét bỏ, không thể chấp nhận.

Rõ ràng phải cảm thấy ghê tởm, rõ ràng bản thân tuyệt đối không thể làm như thế, không nghĩ đến sẽ cùng anh làm, bất kể xuất phát từ nguyên nhân.

Vậy mà, tất cả những gì mới xảy ra là như thế nào?

Tôi thế nhưng còn rất hưởng thụ, cho đến hiện tại nhìn đến chứng cứ còn lưu lại trên người anh, tôi không có nửa điểm phần nộ hay tức giận, chỉ là thấy mê man.

Là tự tôi...cởi đồ của anh, mặc dù ban đầu là vì tức giận, chỉ muốn hù dọa anh, vậy mà lúc sau, không hiểu sao...

-Hết chương 42-

43. Chương 43

Là anh, là anh câu dẫn tôi...

Tôi đã tìm ra lí do ấy.

Tôi lúc mới đầu cũng không nghĩ làm loại sự tình này, là anh..là anh câu dẫn tôi làm như thế...

Nhưng mà...tại sao...

Đó là một cái lí do thật tốt, đem tất cả đều đổ lên đầu anh, còn tôi thì vô cùng trong sạch, thế nhưng hoàn toàn không chấp nhận lí do đó được, nói rằng “Là anh câu dẫn em!” là việc tôi không thể nào làm, không thể vô trách nhiệm đến thế.

Người cầu xin tôi, người mong tôi phá hư chính mình, rõ ràng không giống người anh mà tôi biết, thế nhưng thực sự mê người, đến mức không chút do dự liền mắc câu, để đến bây giờ mọi thứ không biết đâu mới là đúng, sai.

Tôi...rất cuộc đã nghĩ những gì?

“Tiểu Diễn...”

Anh cất tiếng gọi, khàn khàn đến dị thường, còn mang theo một tia *** chưa mất, anh nhìn tôi, đôi mắt đen láy sáng ngời ấy hiện tại mang theo vẻ khổ sở cầu xin.

“Đừng giận được không...đừng bỏ anh lại một mình.”

Anh vươn tay, nắm chắc lấy vạt áo tôi.

“...Ai nói sẽ bỏ anh lại một mình?”

Tôi là loại người lúc này có thể để anh một mình trong mưa hay sao? Trong suy nghĩ của anh, tôi xấu xa đến mức ấy sao?

Giúp anh nhặt lên quần áo đã ướt đẫm, mặc sơ sơ cho anh.

“Đau...”

“Bị thương...tại em dùng sức.”

Lúc mặc quần, có thể coi là tra tấn, tùy tiện động một chút là anh đã đau đến cắn chặt răng. Vất vả lắm mới mặc xong quần, tôi bế anh lên.

“A...”

“Bị thương rồi, đi không được đâu...em bế anh về nhà.”

Ban đầu là sưng sờ, tiếp đến khuôn mặt đỏ lên vì xấu hổ, cũng một chút vì tức giận, trông rất đáng yêu.

Ôm một nam sinh so với mình còn cao lớn hơn thế nhưng lại thấy không có gì sai biệt. Cũng bởi anh gầy yếu, cho nên đại khái mà nói thì tôi không cần mất nhiều sức cũng có thể làm được việc này.

Mà lúc này anh lại đang gục mặt vào ngực tôi, trochăng khác nào vợ ngã vào ngực chồng.

“Này...anh đừng tưởng có quan hệ này...việc trước và sau vốn bất đồng nhau. Em cũng chưa...chấp nhận.”

Tôi nhẹ giọng nói xong, cũng chẳng biết anh có nghe thấy hay không.

Tôi nghĩ đến dì Mạnh mà biết chuyện này, có khi lậtngược mái nhà lên vì tức giận.

...Không còn cách nào khác, nếu vậy tôi sẽ theo đến cùng thôi. Dù sao hôm nay cũng xảy ra chuyện tương đối đặc biệt, con của dì thành người của tôi, dì muốn ồn ào cũng là chuyện có thể lí giải.

Nhìn đến người mình đang ôm trong lòng, tôi nghĩ hôm nay sẽ không pphản kháng dì.

Thế nhưng ngoài ý muốn, lúc đi đến dưới tòa nhà, ngẩng đầu lên lại thấy cửa sổ nhà mình tối om.

Hai người đó đã đi đâu cả rồi?

Lúc mở cửa, tôi vừa bật sáng đèn phòng khách, chợt nghe đến tiếng kêu sợ hãi của anh. “Mẹ!”

“Tiểu Mộng?”

Bên trong phòng khách, dì đang bất tỉnh nhân sự, mà phía sau chúng tôi, ba cũng vừa về.

“Chỉ là mệt mỏi quá độ thôi, huyết áp hơi thấp, chú ý nghỉ ngơi sẽ không có vấn đề gì.”

Đến khi nghe bác sĩ nói thế, anh mới yên tâm, cả người cứng nhắc lúc này mới chậm rãi buông lỏng.

“Anh xem, không sao cả.” Tôi vỗ vai anh. “Không có việc gì, chỉ có người tốt mới không sống lâu, dì tuyệt đối là một loại dai dẳng, ông trời cũng sẽ không mang mẹ đi sớm thế.”

“Tiểu Diễn, con lại nói lung tung cái gì!” Ba trừng mắt quát.

“Đều tại con...xin lỗi mẹ, con làm cho mẹ lao tâm nhiều quá, mới thành ra...”

Anh cúi đầu, khẽ nói.

Xin lỗi? Xin lỗi cái gì? Tôi không hiểu được, người phụ nữ hết ăn lại nằm một chỗ có cái gì mệt nhọc quá độ, cho dù thực sự là mệt nhọc quá độ cũng không liên quan gì đến anh.

Còn ba, cũng thật khó nói, có phải là sinh hoạt vợ chồng quá độ hay không mà có thể té xỉu?

Sau khi truyền, dì đã tỉnh táo lại nhiều, nhìn thấy anh liền bảo: “Tiểu Viễn sao con ở đây? Đừng lo lắng cho mẹ! Mau về đi ngủ. Ngày mai còn phải lên lớp, sắp thi chuyển cấp rồi, đừng phân tâm vì mấy chuyện này.”

“Mẹ, mẹ không sao chứ?”

“Mẹ thì có thể làm sao? Mau trở về. Mà con xem con đó Tiểu Viễn, sắc mặt kém như vậy, dọa chết người. Mau nghỉ ngơi đầy đủ đi, mẹ truyền xong cũng sẽ rất nhanh trở về nhà.”

Nđi nói thế, tôi quay sang nhìn anh, quả thực cả mặt anh đã trắng bệch. Nghĩ cũng phải, cả ngày xảy ra bao nhiêu chuyện như thế...

“Đúng rồi, hôm nay anh ấy...”

“Tiểu Diễn!” Anh đột nhiên kéo tôi. “Mẹ nói cũng phải, trời cũng khuya vậy rồi, về nghỉ ngơi sớm! Có ba ở lại nên không cần lo nữa. Vậy ba, mẹ, bọn con về trước.”

Trên đường bị anh lôi đi, tôi hỏi. “Anh hôm nay đau đến mức phải dùng thuốc giảm đau liều mạnh! Chuyện như thế cũng không nói một câu mà được sao?” anh không muốn làm mẹ thêm lo nữa. Dù sao bây giờ đã ổn rồi, chuyện ở bệnh viện coi như không có, được không?”

“Chẳng liên quan gì đến em.” Tôi nói. “Nhưng lấy đâu ra tiền trả cho Lôi Nam Vũ?”

“...”

“Tiền tiêu vặt gộp lại cũng chẳng đủ đâu! Nếu không nói ra thì còn làm gì được?”

Anh yên lặng một lát. “Anh...sẽ đi làm thêm.”

Tôi chán nản. “Cái nơi nhỏ bé này sẽ có chỗ thuê chúng ta sao? Hơn nữa thân thể anh như thế, đi làm chỉ có thêm bệnh. Để em cùng Lôi Nam Vũ nói chuyện một chút, xem có thể trả chậm một ít ngày hay không. Nhưng mà anh đừng có một mình đi làm này nọ, nếu đi thì em đi cùng! Anh biết chưa?”

“Tiểu Diễn...”

“Còn nữa, lên đây, em công anh về!” Tôi lại đến trước mặt anh rồi cúi xuống. “Buổi chiều mới dùng thuốc giảm đau, buổi chiều lại... Còn mưa lớn thế nữa, vừa rồi lại đến đây gấp như vậy, anh sẽ bệnh! Thế nên tốt nhất đừng để bị bệnh! Đến lúc thi cử không tốt mẹ anh lại đổ thừa cho em...”

“Tiểu Diễn yên tâm, sẽ không bệnh.” Anh nằm trên litoi, nhẹ giọng đáp.

“Em tốt với anh như vậy, anh nhất định sẽ không bị bệnh đâu.”

Kết cục, trải qua một ngày dài như thế, anh thực sự không phát bê

Mùa hè thế rồi cũng đến, kì thi chuyển cấp cũng rất mau sẽ có kết quả.

Tôi chuyển đến một trường trung học bình thường, vẫn tiếp tục đi với nhóm Lôi Nam Vũ, ngược lại anh thành tích xuất sắc, thi đỗ vào một trường trọng điểm, trở thành niềm tự hào của cả nhà. Còn đi thì như người phát bệnh thần kinh, gặp ai đi qua cũng kể lể, khoe khoang về con trai mình.

-Hết chương 43-

44. Chương 44

Tôi ngoài miệng nói thật tốt quá, anh vào trường trọng điểm, từ nay về sau rõ ràng là khác nhau một trời một vực, trừ bỏ yên tâm, lại thấy rất mất mát.

Sau này...không thể thường thường ở bên chăm sóc cho anh.

Nhưng mà...liên quan gì đến tôi đâu? Anh nhất định sẽ tìm được người chăm sóc cho mình. Anh như thế, thật sự có rất nhiều người muốn được tự tay chăm sóc anh.

Sau lần đó, chúng tôi làm rất nhiều lần, càng ngày càng không hiểu nổi bản hân đã vượt qua rào cản đó từ bao giờ.

Không có cách nào khác, tuổi trẻ khí thịnh, đêm lại dài. Ai bắt anh nửa đêm cứ chui lại gần tôi làm gì, lại còn ôm tôi, khiến tôi không kiềm được.

Nửa năm nay tôi cũng đã có kĩ thuật hơn trong khi làm sự tình này, mà sức chịu đựng của anh lại tăng lên đáng kể.

Tôi cũng cảm thấy chúng tôi làm thế không phải không để lại dấu vết gì, hơn thế càng ngày lại càng nhiều hơn, anh trong mắt tôi càng trở nên khiêu gợi. Có nhiều lúc tôi cảm tưởng như đi đang nhìn tôi bằng ánh mắt thâm trầm oán hận, như thể đi đang giấu sau lưng một con dao vậy, mọi chuyện chúng tôi làm đi đều

sáng rõ, nhưng vẫn nhẩn nại không nói gì, đến khi tìm ra điểm mấu chốt mới rút con dao kia ra, bấm tôi thành trăm mảnh.

Nhưng cũng có thể là do tôi nghĩ niều, chuyện gì đi cũng không biết, không nghĩ ngờ.

Không thể không nói nửa năm này, trong lòng tôi đã cảm thấy khá lên rất nhiều. Không giống như trước dễ xúc động, vội vàng xao động, không còn sự âm trầm, cam chịu gì nữa.

Nhiều lúc tùy hứng liền đem anh ấn xuống giường mà làm, nhìn đôi mắt đầy ủy khuất nói gì lại thôi của anh, rồi đắm chìm vào mộng mị, điên cuồng, hết thấy đều trở nên dễ dàng hơn trước.

Kì nghỉ hè cũng sắp hết, đột nhiên cô tôi gọi điện tới, nói rằng bà đang nguy kịch. Tôi đối với bà, vẫn luôn mang những cảm xúc không biết diễn tả ra sao. Bà rất yêu thương tôi, đó là đương nhiên, bởi vì tôi là cháu trai duy nhất của bà, bà còn nuôi tôi khi tôi bị đuổi khỏi nhà khi trước. Thế nhưng năm đó, khi mẹ tôi cần người ủng hộ biết bao, thì bà lại một mực đứng về phía ba, nói ba ở ngoài có người khác nhất định là do mẹ. Do mẹ không đủ làm một người vợ tốt, đảm đang, biết chăm lo cho chồng, không giữ nổi chồng thì không trách ai khác được.

Mặc dù mẹ bao che cho con trai là điều dễ thấy. Thế nhưng vẫn có chút châm chọc.

Nếu như bà không có suy nghĩ đó, ba không được bao che cho như thế, gia đình tôi có lẽ đã không tan tác thế này.

Ba vốn là muốn đưa tôi cùng đến chỗ cô để nhìn mặt bà lần cuối, thế nhưng khi ba nhắc đến việc dùng tiền để cùng với cô lo hậu sự sau này cho bà, dì Mạnh liền tỏ ra thực hung. Tóm lại là bởi chút chuyện nhỏ đó, cho nên ba không đi đến chỗ cô được, vì nếu như ba đi, người phụ nữ kia lại nháo lên đòi thất cổ tự vẫn.

Cuối cùng, chỉ còn một mình tôi ngồi xe lửa đến chỗ cô ở.

Lúc tôi đi mua vé tàu thì anh cũng đi cùng, còn giúp tôi chuẩn bị này nọ. Đến lúc về nhà lại bảo rằng bên ngoài nguy hiểm, một mình tôi đi như vậy sẽ lo lắng, muốn đi cùng với tôi.

Dì đương nhiên là không đồng ý, nhưng mà không ép được anh ở nhà, lại khóc lóc kể lể với ba tôi, vậy nhưng kết quả cũng không thay đổi được.

Lúc chúng tôi chuẩn bị đi, dì dặn dặt dò dò anh cả một ngày, chuẩn bị túi lớn túi nhỏ cho anh, còn cho không ít tiền, sau đó lại quay sang tôi nhắc nhở nửa ngày, vẫn là quay về chuyện tôi không hiểu chuyện, đã đi lại còn kéo theo con trai dì. Tóm lại, sau đó đưa chúng tôi ra trạm đón tàu.

Cô tôi sống ở một thành phố phía Bắc, ngồi hơn hai mươi giờ xe lửa mới tới nơi, lại còn ngồi ghế cứng. Ngoài cửa sổ mọi khung cảnh vùn vụt thoáng qua, anh mệt cho nên mơ màng tựa vào vai tôi, tôi nghiêng mặt sang là có thể nhìn thấy cái mũi thẳng tắp, hàng lông mi dài của anh. Thế rồi không hiểu sao lại cảm thấy yên tâm đến lạ.

Có một số người, tưởng như thật gần, mà thật sự rất xa.

Thế nhưng con người ta vẫn sẽ tưởng tượng một chút, rằng nếu giờ phút đó có thể là vĩnh hằng, nếu có thể vĩnh viễn nắm tay người kia, từ nay về sau cái gì cũng không lo nghĩ nữa, cứ vậy an yên, hạnh phúc. Nếu có thể như thế, thì tốt rồi...

Nếu chuyến tàu này cứ đi mãi không dừng lại, vĩnh viễn cũng không có điểm đến...

Là một thành phố nhỏ ở phương Bắc, mặc dù đã là cuối mùa hạ nhưng so với chỗ chúng tôi cũng không khác là bao. Lúc chúng tôi tới nơi đã muộn, bởi vì bà đã ra đi. Mọi người đều đã đội khăn tang mà khóc, ôi cũng bước đến dịp đầu quỳ lạy người bà luôn yêu thương mình trong lòng oán giận ba không lương tâm, ngay cả lần cuối cùng nhìn mặt mẹ mình cũng không đến.

Mà anh lúc đó, có chút không tự nhiên, đứng gọn một bên, bởi vì họ hàng bên này không ai biết anh.

Anh đứng một bên cũng phải, bởi với người đã khuất ở trước mặt, anh dường như không có mối quan hệ nào cả. Là con riêng của sau của con trai bà, cho dù ba nhận anh làm con, thì anh cũng không có thân thích, tình cảm gì với bà.

Thế nhưng xa xôi như vậy, không họ hàng thân thích như vậy, thậm chí mờ nhạt như vậy, nhưng anh vẫn đến đây, bởi vì lo lắng cho tôi.

Gia đình họ hàng bên này cũng rất loạn, cũng bởi vì vấn đề không giúp tổ chức hậu sự chu đáo cho bà giữa cô và ba tôi mà tôi cũng nhận được những ánh nhìn mấy hòa nhã. Nhưng vì tôi vẫn là con cháu trong nhà cho nên vẫn bảo tôi ở lại ngủ một đêm, nhưng anh lại chẳng phả người trong nhà, ở lại sẽ không thoải mái, cho nên tôi đem anh ra ngoài tìm chỗ trọ. Anh đi xa ngàn dặm cùng tôi đến đây, tôi cũng không thể đến nơi rồi thì bỏ mặc anh thế nào cũng được.

Đứng ở ban công nhỏ ngoài phòng khách trọ, nơi đất khách xa lạ, bầu trời lại lấp lánh những ngôi sao đến mức thoát cao sa. Người ta vẫn nói khi một người mất đi, trên bầu trời sẽ lại có thêm một vì sao. Mẹ đi rồi, bà đi rồi, những người tôi yêu, đều từng người một ra đi...

“Tiểu Diễm, đừng đau lòng...”

Mà anh thì ở phía sau lưng tôi, đem cho tôi cái ôm ấm áp. Rồi sẽ có lúc anh cũng cách xa tôi thật xa phải không?

“Anh...”

Gió đêm mang theo hơi lạnh tản qua, tôi hơi quay đầu nhìn người đang ôm mình. Lông mi anh thật dài, con ngươi lúc nào cũng đen láy, tóc mềm rũ xuống trán, ôm tôi, ấm áp.

Đây là hơi ấm duy nhất tôi có thể dựa vào.

Thật sự, nếu như có thể dừng lại vĩnh viễn vào thời khắc này thì tốt rồi. Bởi vì ít nhất còn có anh bên tôi, vô điều kiện mà yêu tôi.

Mặc dù hiện tại tôi có lẽ đã không cần hơi ấm người khác, đã không cần vì tình yêu của ai mà tồn tại, cũng đã nghĩ sẽ không lại yêu thêm ai khác, không tin tưởng bất cứ người nào... Thế nhưng ẩn sâu trong lòng mỗi người, hẳn vẫn có những thứ không thể xoay chuyển đúng không?

-Hết chương 44-

45. Chương 45

Cho dù đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi, đã muốn cứ thế ngã gục xuống, thế nhưng vẫn có nơi để tựa vào, tránh đi giông bão trong cuộc đời là một điều tốt đẹp biết bao. Mà anh chính là một sự tồn tại như thế. Anh giúp tôi cảm thấy an tâm trước bão giông ủa tới, anh chính là chấp niệm không thể xoay chuyển trong lòng tôi...

Kể cả là mộng cũng tốt, chỉ là mộng thôi cũng sẽ khiến tôi phi thường thỏa mãn, bởi vì nó đã duy trì lâu như vậy, trong những khó khăn, đau đớn đã an ủi tôi thật nhiều.

Thật sự đẹp đến mức bản thân không tài nào buông xuôi. Anh lại là một người tốt như vậy.

Cái đó và yêu không liên quan gì đến nhau, tôi không yêu người cùng giới, nhưng mà không yêu con trai vẫn lại bị anh hấp dẫn...

Mỗi lần khi anh nhẹ nhàng ôm tôi, dùng ánh mắt ôn nhu, đau lòng cho tôi mà nhìn tôi, tôi thực sự cảm thấy không phải mình không có lí trí... mà là bị ánh mắt như thế nhìn, bị người như thế yêu, thế gian này không ai là không động tâm. Bởi vậy dù biết rõ không nên, biết rõ sẽ không đi đến đâu, biết rõ khoảng cách rất lớn, cũng không muốn quản nhiều như vậy.

Tôi so với những người bình thường thì càng bình thường hơn. Hiện anh được ôm ấm áp đến vậy, thật sự chỉ muốn đem anh hòa vào làm một với mình. Muốn âu yếm anh, phá hư anh, khiến anh lộ ra biểu tình thống khổ cùng vui thích, để anh phát ra tiếng rên rĩ mê hoặc. Để cho tôi biết à thuộc về tôi, một người hoàn mỹ như vậy lại thần phục tôi... Cho dù chỉ là khoảnh khắc, cũng cảm thấy thật ưu việt.

“A...” Tôi đưa tay chạm vào hạ thân anh, anh để yên cho tôi đụng chạm, chân đã muốn nhuyền ra.

“Sao mới chạm nhẹ như vậy đã lớn lên rồi, anh?”

“Tiểu Diễn...”

Tôi xoay hẳn người lại, mỉm cười, nơi yếu ớt nhất của anh đang được tôi xoa, niết. Anh hô lên một tiếng kinh hãi, đứng đã không còn vững, tôi bế anh lên từ ban công bước vào rồi thả anh xuống ghế sofa trong phòng. Nằm lên bên trên anh, tôi đưa tay vào trong áo quần anh, cũng không cởi từng cúc mà cứ thế kéo ra, sau đó túm lấy tay anh, dùng áo buộc lại.

“A...Tiểu Diễn em...” Khuôn mặt anh đỏ bừng, hoảng sợ cực độ. “Em muốn làm gì?”

“Anh, hôm nay chúng ta chơi trò gì đó đi.”

Không phải tôi có ác ý gì hết, thế nhưng thấy cơ thể anh phát run, thấy anh sợ hãi mà bất lực, thật sự rất mê người, khiến cho dục vọng của tôi không tài nào kiềm lại được nữa.

Hơn nữa, yêu thương như vậy, điên cuồng như vậy, là bởi vì không biết khi nào là kết thúc, nói không chừng đó cũng sẽ là lần cuối cùng.

Cho nên thừa dịp còn có cơ hội, sao không làm đến cực hạn đi? Chính là ngoài điên cuồng chỉ có điên cuồng. Đêm đó anh cuối cùng chống đỡ không nổi mà ngất đi. Ngày hôm sau cũng chưa tỉnh táo hoàn toàn.

“Thật xin lỗi...khó có khi không ở nhà, phải kiêng nể gì hết, cho nên...”

Nghe tôi giải thích như vậy, anh chỉ xấu hổ mà nhè nhẹ lắc đầu.

Sau khi tang sự của bà xong xuôi, tôi cũng không muốn ở lại đó lâu thêm. Họ hàng hẳn là không đồng ý với cách cư xử của ba tôi trong chuyện này, lại bởi vì ba không có ở đây cho nên cứ vậy mà ở trước mặt tôi nói bóng nói gió, tôi cũng không phản bác, nghe tai này xuyên luôn qua tai kia.

Ngược lại anh lại tỏ ra đau lòng. Anh là người ngoài, nghe những điều họ nói đều không thể làm gì, chỉ có thể quan tâm tôi nhiều hơn, cẩn thận nhiều hơn, khiến tôi vui vẻ nhiều hơn.

Tôi cũng không tỏ vẻ gì hết. Kì thật mỗi lần anh làm ra hành động gì đó đều khiến tôi cảm thấy uất ức.

Cho dù không phải lúc nào cũng thế, thế nhưng vẫn là, có anh ở đây, tôi...

Ít nhất quãng thời gian trước mắt đã thực may mắn, thực hạnh phúc.

Lúc ngồi xe lửa trở về nhà, anh vẫn như cũ dựa vào vai tôi mà ngủ.

Lúc xuống xe, ra nhà ga, một giây trước còn kéo tay tôi đi, một giây sau đã khụy xuống đất, lúc ấy tôi mới phát hiện ra anh không ổn.” Anh, anh không sao chứ?”

Anh lắc đầu. Thân thể nóng bừng, tôi lại tự trách, tay anh lúc nào cũng nắm lấy tay tôi mà nhiệt độ lên cao thế tôi vẫn không hề hay biết.

Anh cũng không nói chỗ nào khó chịu, chỉ là có chút nôn nao trong người. Sau khi trở về nhà, liên tục vài ngày liền, tôi đều chăm sóc cho anh hết sức chu đáo, thế nhưng anh vẫn sốt cao.

Tôi đương nhiên là bị mắng, bởi vì anh theo tôi ra ngoài trở về mới bị bệnh, dĩ nhiên tôi là điều không thể chối cãi.

Anh nằm giường ba ngày, tôi đều giúp anh ăn cơm, tắm rửa. Nhưng đến ngày thứ tư, tôi phải đến trường khai giảng, mà buổi chiều hôm đó đi vào giúp anh lau người, ngạc nhiên vô cùng trước những dấu vết chưa mờ đi trên người con trai mình.

“Tiểu Viễn, trên người con...”

Vỡ lở.

Khắp người là dấu hôn, vết máu bầm tím, đủ các loại dấu vết đều tồn tại trên da thịt người con trai mười lăm tuổi. Thế là trong lúc đang ở truonwgf, căn bản chưa hiểu chuyện gì xảy ra, tôi đã bị ba và dì mặt xanh mét lao vào lớp lông tôi về nhà.

“Kỳ Diễn! Hôm nay thành thật trả lời! Con... anh con sao trên người nhiều vết thương như vậy, đến tột cùng là làm sao!”

“...” Tôi đứng trong phòng khách, cúi đầu, kiết nên trả lời ra sao.

Anh có lẽ vẫn đang nằm mê man trong kia. Lúc này tôi có thể chọn nói toàn bộ sự thật, thừa nhận những vết ấy là do tôi làm...Nhưng còn chưa biết anh thế nào, nếu tôi thừa nhận, nhất định sẽ bị hai người này hung hăng giết chết. Còn như nói không biết, chẳng khác nào bảo tôi là kẻ ăn xong rồi chùi mép, lại có thể ngẩng cao đầu nói dối. Thế nên lựa chọn im lặng.

“Đang hỏi mày đó, nói đi!” Dì kêu lên, mười ngón tay bấu chặt lấy tôi, tôi lùi lại phía sau, dì vẫn không buông tha, lại tiến đến, dồn tôi vào góc tường. “Nói đi!Nói đi! Đang nói chuyện với mày hiểu không!”

Vẫn tiếp tục yên lặng.

“Nói chuyện với mày đó! Tại sao Tiểu Viễn sốt lâu như vậy?! Tại sao trên người nhiều vết, trên người...? Có phải mày không! Là mày! Nhất định là mày! Mày...mày...mày...đồ độc ác, mày cường bạo con tao?!”

“Phốc!” Tôi nhin không được, bật cười.

“Mày...mày còn cười?! Làm ra loại sự tình này mà mày còn cười?!”

-Hết chương 45-

46. Chương 46

Tôi còn chưa kịp nói gì, ba tôi đã nhảy dựng lên: “Tiểu Mộng! Mọi chuyện còn chưa rõ ràng thì đừng nói linh tinh! Chuyện khác thì không nói, nhưng chuyện này...bọn chúng đều là con trai! Tiểu Diễn nó...nó...làm sao có khả năng. Loại chuyện này không thể đổ cho nó như thế được!”

Thật sự tôi cảm thấy càng buồn cười hơn.

Chuyện gì cũng có thể đổ thừa cho tôi, chuyện này sao lại không?

Hơn nữa họ có tư cách gì nói tôi? Trước, tôi không nói đến người phụ nữ kia toàn làm ra những loại hành vi khiến tôi sôi máu, mà chỉ nói ba. Ba khiến mẹ chết rồi, vì người phụ nữ khác mà đuổi con trai đi rồi, đem con trai nhốt lại một chỗ rồi, ngay cả mẹ mình ra đi cũng không đến đưa tiễn cũng đã làm được rồi.

Thế nhưng con mình là đồng tính luyến ái, ngủ cùng con người phụ nữ đó, không được?

Như vậy có dễ nhìn không?

“Vậy mày nói đi!” Dì lại thét chói tai. “Mày nói cho rõ ràng. Sao trên người Tiểu Viễn lại như vậy? Không phải mày, thì là ai? Lúc đến nhà cô mày đã xảy ra chuyện gì? Tại sao nó biến thành như vậy, còn mày thì không sao?”

Tôi nhìn gương mặt vằn vẹo đó, lại nhìn thoáng qua gương mặt thật khản trương của ba. Tất cả đều là bộ dạng sợ anh em chúng tôi làm ra chuyện sai trái kia.

Bỗng nhiên cũng rất muốn trêu đùa họ. Thế là tôi diễn kịch.

“Dì nói những lời này không đúng rồi.” Tôi chậm rãi nói, giọng có vẻ ám muội, cười cười. “Tuy rằng trên người anh nhiều vết này nọ, khụ khụ...tôi cũng không phải vết gì cũng không có. Trên người tôi còn đầy vết con dì cào này, nhìn như mèo cào luôn, anh cũng khỏe lắm đó, dì có muốn nhìn thử không?”

Mặt của dì càng vằn vẹo hơn trước, cao giọng thét: “Hai đứa rốt cuộc đã làm cái gì! Mày rốt cuộc làm gì Tiểu Viễn!”

“Chính là đập muỗi thôi.”

“Hà?” Dì hiển nhiên chưa kịp phản ứng.

“Mùa hè mà dì, muỗi rất nhiều, lúc nào cũng vo vo bên người. Hai người chỉ giúp nhau đuổi muỗi thôi, rồi mới vô tình để lại nhiều vết thế. Dì cảm thấy còn có thể là vì sao?”

Lí do này vô cùng dễ chấp nhận hơn lí do ghê tởm của dì nhiều, thành công khiến cho dì biến sắc, nhìn tôi điên cuồng quát. “Chết tiệt! Mày không phải là người, lúc này mà còn nói đùa với tao! Anh mày như thế mày còn có thể cười!”

Nói xong liền đưa tay lên muốn đánh tôi.

Tôi cảm thấy không nhất thiết phải nói gì nữa, tôi đã không còn là đứa nhóc trước kia dễ dàng để người khác đánh đập, hành hạ mình. Dù sao cũng đi theo bọn Lôi Nam Vũ một thời gian, hiện tại không những bảo vệ được mình mà còn có thể đánh được những kẻ lớn hơn cậy mạnh, hơn thế ngay cả ba tôi cũng từng động tay động chân, người phụ nữ này còn tự mình tìm đến?

“Này, tôi không muốn đánh phụ nữ, đừng bắt tôi phải động tay động chân.”

Đặc biệt dì lại là người mà tôi hận thấu xương, là người hại chết mẹ. Hiện tại có thể coi là mẹ mới, thậm chí là “mẹ vợ” gì đó...Dù sao nếu ra tay tôi cũng chẳng thấy có lỗi gì với dì, chỉ là hơi khó giáp mặt với anh.

Dì bị tôi bắt lấy tay, muốn thoát cũng không thoát được. Lại dùng chân đá đá tôi, tôi dĩ nhiên né được, chiêu này là Lôi Nam Vũ dạy cho tôi. Dì giãy giụa một hồi mà không làm gì được tôi, lại bắt đầu gào khóc.

Tôi luôn chán ghét người khác khóc. Thế nhưng ở người phụ nữ này thì không sao. Dì khóc, tôi ngược lại vui sướng.

“Ô ô ô, Tiểu Viễn, con thế nhưng lại bị thằng tạp chủng này cường bạo, Tiểu Viễn đáng thương của mẹ, ô ô ô...”

Dì khóc loạn lên, nói cũng loạn lên khiến tôi không nhìn được cười, càng muốn giấu cợt dì.

“Cường bạo, cường bạo cái gì chứ?” Tôi cúi lại gần, nói bên tai dì. “Dì có nghĩ tới hay không, tôi cùng con trai dì là lưỡng tình tương duyệt*?”

“Mày...đồ tạp chủng! Mày là chó! Tao muốn chém chết mày, chém chết đồ vô liêm sỉ như mày!”

Tôi thoải mái mà cười: “Dì à, nếu tôi là chó, con của dì chính là làm chuyện đó cùng chó. Dì hiểu không?”

“Mày...tao giết mày! Tao giết mày!”

“Tiểu Mộng, Tiểu Mộng, bình tĩnh!” Ba đi lên giữ chặt dì lại, lại quay sang nói tôi: “Kỳ Diễm mày là đồ vô liêm sỉ! Đã là lúc nào mà còn nói giỡn như thế! Còn không giải thích rõ ràng cho dì rồi nhận lỗi đi!”

Nhận lỗi ư? Vì sao phải nhận lỗi? Tôi nhún mày suy tư, chẳng lẽ nói “Thực xin lỗi dì Mạnh, tôi đã ngủ với con dì, cho nên thực xin lỗi”?

“Nói mày đó!” Thấy tôi vẫn không nói gì, ba trợn mắt, nóng nảy. “Trên người anh mày vì sao như thế? Nó gặp phải chuyện gì? Mau nói sự thật ra để dì không đoán mò linh tinh!”

Tôi vừa mở miệng đang định nói gì đó làm bọn họ tức chết, cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra.

Anh mặc đồ ngủ, đứng đó, mặt trắng bệch, một tay đang ôm bụng.

“Anh, anh không sao chứ?” Tôi chạy ngay đến, bỏ mặc đang bị chất vấn. “Có phải lại đau ở đâu không?”

“...” Anh thế nhưng không để ý đến tôi, nhìn chăm chăm ba với dì, môi hơi run run.

“Anh?”

“Ba, mẹ, thật xin lỗi, con thích Tiểu Diễm.”

Hả....?

Tôi chấn động, còn chưa kịp phản ứng đã bị anh kéo ra phía sau mình. Anh đứng phía trước tôi, dùng chính mình che chở cho tôi, mà lúc này tôi mới hình dung anh vừa nói cái gì, trên mặt liền nóng lên, tim cũng đập loạn.

“Mẹ...con xin lỗi. Con thích Tiểu Diễm.”

Anh lại lặp lại một lần nữa.

...

Tôi không nghĩ tới anh lại thừa nhận như vậy.

Tôi khâm phục dũng khí của anh, đồng thời cũng có chút tiếc nuối. Bởi vì quan hệ không thể cho ai biết này, theo lời nói của anh, có lẽ cũng sắp chấm dứt.

Tôi nghĩ nó sẽ chấm dứt, chấm dứt hoàn toàn khi anh nói ra. Tôi thực sự quyến luyến hơi ấm này, nhưng bản thân lại không đứng ra thừa nhận, không nói rằng mình thích anh, muốn cùng anh một chỗ.

Điều này căn bản không có khả năng.

Cho dù tôi yêu anh, chúng tôi như vậy, tuyệt đối sẽ bị chia rẽ. Huống chi tôi vẫn chưa xác định được tình cảm mình dành cho anh, cũng chưa đáp ứng anh.

Tôi ngược lại thà rằng cái gì cũng không nghĩ, chỉ cứ vậy ở bên anh mà thôi.

Đứng sau lưng anh, tôi yên lặng thở dài.

Thật là...tại sao anh lại muốn nói ra?

Là thứ gì áp bức trong tim anh, khiến một người như anh, lại quyết định nói ra tất cả?

Dì nghe xong, vẻ mặt vắn vẹo đến tận cùng, còn ba là khiếp sợ.

-Hết chương 46-

47. Chương 47

“Tiểu Viễn, còn nói đùa phải không?” Mẹ anh đột nhiên hỏi như là hi vọng gì đó, giọng điệu như không tin những gì anh mới nói.

Anh lắc đầu.

“Tiểu Viễn, con nói bậy đúng không? Con không thể nào...không có khả năng...Con nhất định hồ đồ rồi...”

“Mẹ, con không hồ đồ. Con thích Tiểu Viễn. Con thực sự thích em ấy, con không tự lừa dối mình được, cũng không lừa mẹ, không lừa bất cứ ai...”

Giọng anh cất lên, ngoài run run chính là khiến người khác vô cùng đau lòng.

Chỉ có hai mẹ con với nhau, tôi hiểu vị trí của dì trong lòng anh rất rất quan trọng, thế nhưng anh lại vì tôi, vì người mà mẹ anh ghét nhất, thừa nhận chuyện không bao giờ có thể thừa nhận.

Trái tim tôi đột nhiên co rút đau đớn.

Nếu tôi thích anh, nếu trước mặt chúng tôi là mẹ tôi, thì tôi có dám thừa nhận hay không?

Anh thích tôi bao nhiêu, thích đến bao nhiêu để chấp nhận làm tổn thương đến người thân của mình...

Dì hóa đá tại chỗ, mãi sau đó mới tiếp thu sự thực này, tầm mắt chuyển đến tôi, vô cùng hung tợn.

“Mày...mày đem con tao biến thành đồng tính luyến ái! Xem tao đánh chết mày!”

Anh đương nhiên bảo vệ cho tôi, chỉ là hiện tại dì không quan tâm đến con trai bảo bối của mình đang ở trước mặt, hung hăng gạt anh qua một bên, tiến tới muốn ăn thịt tôi.

Tôi dễ dàng tóm được hai tay dì, chậm rãi áp sát khuôn mặt dì mà nói:

“Dì, dì nghe rõ đây. Dì có thấy con dì nói gì không? Là con dì thích tôi. Con dì thích tôi là thế nào dì hiểu không? Tôi không thích con dì! Là con dì đơn phương muốn ở cạnh tôi dì hiểu không?!”

Dì Mạnh vẻ mặt không tin. “Tiểu Viễn, nó nói lung tung, nói bậy, đúng không?!”

“...”

Anh ngậy người, đầu cúi xuống, nước mắt dần dần lăn dài trên má, khẽ lắc đầu.

“Không phải, mẹ. Tiểu Diễm không nói lung tung. Là con...chỉ có con thích...”

“Tiểu Viễn con nói lung tung! Con sốt nên chỗ nào không thoải mái sao? A! Có phải nó bắt con nói thế không? Có phải nó bắt con nói thế không?!”

Anh chậm rãi lắc đầu.

“Tiểu Viễn con nói dối! Nhất định là nó ép con! Nói thật! Nói thật đi!”

“Mẹ, con nói thật!” Bởi bị ép hỏi đến cùng, anh cũng không nhịn được mà gào lên. “Con vẫn thanh tỉnh! Ba, mẹ, thật xin lỗi. Con không phải đứa con tốt, con chính là không như ba mẹ mong muốn...con thích Tiểu Diễm, con yêu Tiểu Diễm!”

Anh nói xong, giống như là mất hết khí lực, gập người lại, nhìn đôi vai rũ xuống vô cùng đơn bạc.

Trong nháy mắt đó, tôi quả thực thiếu chút nữa đã lao đến ôm anh vào lòng. Nhưng không được, không thể được.

Nếu thế sẽ thành ra thế nào? Nếu như vậy, chỉ là giúp dì khẳng định tội lỗi đều do tôi, đều do tôi dụ dỗ khiến cho đứa con thuần khiết của dì thành ra như vậy.

Tôi cũng không phải thần thánh gì, cả ngày chỉ biết chịu tiếng xấu thay người khác.

Mặc kệ như thế nào, dẫu sao anh cũng đã nói ra rồi, tôi cũng muốn nhìn dì còn có thể làm gì!

“Đã thấy chưa, ba, dì?” Tôi cười lạnh. “Là ai muốn sống chết với ai? Nói rõ cho mấy người biết, tôi chính là nhìn thấy anh ấy chỉ thêm phiền, tôi cũng không phải biến thái, đừng nên vu cho tôi dụ dỗ anh ấy. Tôi một chút hứng thú cũng không có đâu!”

Thân thể anh mảnh liệt run lên, tựa hồ từ trên xuống dưới, từ thể chất cho đến tinh thần đều đã chịu không nổi.

Dì liền tới muốn dìu anh, thuận tay muốn đem anh kéo đi, anh lại vươn tay cầm lấy tay tôi, dì kéo anh, anh càng kéo tôi thật chặt.

“Tiểu Diễm...”

Anh giờ phút này giống như đang cheo leo ở vách đá, còn tôi thì là thứ duy nhất anh có thể bám lấy.

“Tiểu Diễm, xin em...”

Anh nhìn tôi, lại khóc. Anh không có sức, nên chỉ cần tôi vung ra thì anh nhất định nắm không được.

Tay tôi vẫn để anh nắm, không hề động đậy.

Bỗng nhiên một cánh tay vỗ xuống, hung hăng lôi tay anh xa ra khỏi người tôi.

“Anh!” Dì nhìn ba. “Anh...anh là gì mà dám làm thế?!”

“Tiểu Mộng! Tiểu Viễn đã như thế, còn không nghiêm túc mà dạy dỗ hay sao?! Nói...nói như vậy, chẳng phải Tiểu Diễm là bị kéo vào chuyện này hay sao?”

Dì liền xông tới đẩy ba một cái. “Con tôi mới bình thường, con tôi mới không phải bị thần kinh! Đều là...đều là Tiểu Diễm dụ dỗ nó! Thằng con anh hỏi đầu cả ngày liên không mặc quân áo, nó, nó...đúng rồi, trên người Tiểu Viễn, nó đã làm gì Tiểu Viễn, làm gì!”

“Tôi không...”

Tôi còn chưa nói hết lời, ba đã thể hiện đúng vai trò là trụ cột trong gia đình, găm lên.

“Tiểu Mộng được rồi, không cần hơn nữa! Như thế nào cũng mặc kệ, nhưng nền nếp gia đình thành thế này là không được! Từ nay về sau đừng nghĩ sẽ lớn tiếng quát tháo gì trong nhà, cũng đừng để cho anh không chủ ý mà đánh nó!”

“Anh, sao anh lại như vậy? Anh nói như vậy, em đánh con anh là có chủ ý sao? Anh nói cho rõ ràng, nói cho rõ ràng!”

“Tiểu Mộng em đừng có làm loạn nữa!”

Dì từ trước tới giờ chưa từng bị ba tôi rống giận, sắc mặt hết xanh lại trắng.

Lúc này anh một bên phát ra tiếng nức nở, quỳ rạp dưới đất, ôm lấy bụng, mồ hôi lạnh lại từng giọt từng giọt chảy xuống khuôn mặt.

“Anh?”

“Kỳ Diễm con đừng động vào nó!” Ba tôi quát.

Bệnh viện.

Cái chỗ này một năm tôi không biết đã đến bao nhiêu lần, cũng đã thành thói quen.

Dì sau khi đăng kí lấy thuốc men thì chạy lên chạy xuống mãi, mà anh đau đến mê man, tôi ôm lấy anh để anh tựa cả vào mình.

Ba của tôi thấy thế nét mặt xem chừng không được tự nhiên, anh thì đang đau như thế, cho nên chỉ im lặng đứng một bên nhìn tôi.

Sau khi làm kiểm tra, anh bị giữ lại nằm viện, bác sĩ dặn dò một tràng, tóm lại bệnh tình của anh đã tương đối nghiêm trọng, mấy ngày nữa nên làm tiểu phẫu.

Dì vừa nghe xong đã khóc, trong lòng tôi cũng như bị một tảng đá đè nặng, cảm giác không thể bình thường nổi.

Tôi muốn mấy ngày nay buổi tối sẽ đến chăm sóc anh và ngủ lại luôn, thế nhưng lòng tốt trong mắt dì sẽ trở thành lòng lang dạ sói. Cả ba lần dì đều bắt tôi về nhà, tiếp tục đi học, không cho đến bệnh viện, không cho nhìn anh.

Thế là tôi chỉ còn cách đến trường như mọi ngày.

Dẫu vậy tâm tư tôi cũng không đặt vào bài vở cho nổi, sau khi lên trung học tôi cùng học lớp Lôi Nam Vũ, mỗi ngày đến trường chính là cùng bọn họ nói chuyện mà thôi, hoặc có lúc sẽ đi lang thang trên phố.

Cứ như vậy, ngày anh phải làm tiểu phẫu cũng đến.

“Kỳ Diễm, Kỳ Diễm, Kỳ Diễm, này này này!”

“A...Hả?”

“Làm sao đấy?” Lôi Nam Vũ đập tôi một cái, một bàn tay không ngừng múa loạn trước mặt tôi. “Nhìn em đang thấp thỏm lo lắng, có chuyện gì sao?”

“Không.” Tôi lắc đầu. “Anh của em...hôm nay làm tiểu phẫu.”

“Thảo nào.” Lôi Nam Vũ kêu to. “Vậy em còn ở đây lông bông cái gì? Không đến bệnh viện xem Trình Trí Viễn thế nào?”

“Anh nghĩ em không muốn đi sao? Dì không cho đến, trước đến vài lần đều không được gặp.”

“Tại sao?” Lôi Nam Vũ hỏi. “Biết là không thích em, nhưng chỉ đến thăm mà cũng không cho vào?”

-Hết chương 47-

48. Chương 48

“Thảo nào thảo nào thảo nào!”

Sau khi nghe tôi nói hết mọi chuyện đã xảy ra, Lôi Nam Vũ vẻ mặt kinh ngạc. “Không phải nói quá...nhưng mà hai người cũng gan quá đi? Dám ngả bài với ba mẹ sao?”

“Là tự anh ấy...” Tôi thở dài. “Không liên quan em.”

“Khụ khụ, Kỳ Diễm, em nói thật đi, em thích anh trai em không?”

Lôi Nam Vũ cười cười vừa kì quái vừa xấu xa mà hỏi. Tôi có chút ngạc nhiên, lại có chút phiền toái, tức giận nói: “Em không biết!”

Lôi Nam Vũ sững sốt, sau đó cười rộ lên. “Này này, đối phương là con trai đó, trả lời không biết giống như là trong lòng đã có kết quả rồi...em hiểu không?”

“Hiểu cái gì! Em không thích anh ấy!”

“Được rồi. Nhưng mà ít nhất vẫn thấy lo lắng đúng không? Muốn đi gặp đúng không?”

“...Đúng.”

“Vậy đi! Đi, chúng ta cùng đi.”

Lôi Nam Vũ dứt khoát lôi tôi đi hướng bệnh viện.

“Nhưng mà...”

Lôi Nam Vũ đi ở phía trước, vừa đi vừa xua tay. “Nhưng mà cái đầu em! Bọn họ không cho em gặp em liền ngoan ngoãn không gặp sao? Đây là Kỳ Diễn sao?”

...Nhưng mà.

Thông thường, lời di chúc chỉ như gió thoảng bên tai tôi mà thôi. Nhưng không đến bệnh viện là vì không muốn di sinh sự nữa.

“Nha, ở trường không học hành mà đàn đúm một lũ sao?”

Che lỗ tai. Nghe thấy giọng nói chua ngoa bên tai mình, tôi lại nhớ ra thêm một lí do vì sao mình không đến bệnh viện.

Dì luôn có mọi cơ để có cơ hội chỉ trích tôi.

Lôi Nam Vũ kì thật là lần đầu gặp dì, nhưng nghe tôi kể cũng không phải lần một lần hai. Việc này ngày qua ngày cũng có hiệu quả, khiến cho trong nhận thức của Lôi Nam Vũ, người phụ nữ này chính là vô cùng độc ác, di ghê Bạch Tuyết cũng theo không kịp.

Nhưng mà phản ứng của Lôi Nam Vũ lúc này thật khiến tôi không lí giải nổi. Đứng trước mặt dì, nhú mày lại nhìn một lúc, sau đó gơ tay chỉ thẳng vào mặt dì, bảo: “Đồ độc ác!”

Mặt dì liền biến sắc.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, hai người đó đã đứng ở hành lang bệnh viện mà to tiếng cãi nhau.

Tôi biết dì có thể mắng cũng có thể đánh, mà hôm nay mới biết Lôi Nam Vũ ngoài đánh nhau cũng còn biết mắng. Hai người nói qua nói lại không ngừng, tuyệt không dùng đến những lời thô tục, nhưng sẽ làm đối phương tức chết. Chính vì những lời họ mắng nhau quá cao siêu, cho nên tôi ngốc lảng đứng một bên nghe xong cũng không nhớ.

Cãi vã rất mau khiến cho người trong bệnh viện tụ lại. Cuối cùng phải đến khi có bác sĩ đến khuyên can: “Có chuyện gì vậy? Bệnh viện là nơi không được phép to tiếng ồn ào. Cậu là học sinh? Trường học không đến đến đây cãi vã gì? Mau về trường học.”

“Đi thì đi.”

Lôi Nam Vũ không muốn tiếp tục lớn chuyện, kéo tôi, hướng ra phía ngoài.

Cứ như vậy ngày đó tôi vẫn không gặp được anh.

Tan học trở về nhà, nghe ba bảo tiểu phẫu rất thành công, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau cuộc tiểu phẫu tôi thật sự càng muốn đến xem xem hiện tại anh thế nào

Lôi Nam Vũ như không có chuyện gì xảy ra, hỏi tôi: “Kỳ Diễn, còn muốn đến thăm Trình Trí Viễn không? Anh nghĩ ra ý này. Bà kia hẳn là vẫn nhớ mặt anh, hay là anh đến kiểm chuyện lôi bà ta đi chỗ khác, em tranh thủ lúc đó vào xem Trí Viễn thế nào?”

“Có được không?” Tôi hơi do dự. “Dì ấy...đánh người thực không hề bận tâm, em sợ anh chịu thiệt thôi.”

“Có cái gì! Anh em với nhau không tiếc gì mạng nha!” Lôi Nam Vũ cười nói. “Huống gì có đánh cũng làm sao đánh lại được anh? Yên tâm!”

Tôi nghĩ thấy cũng phải.

“Anh Nam...”

“Cái gì?”

“Anh thật tốt.”

Lôi Nam Vũ lắc lắc đầu: “Hiện tại mới biết?”

Trên đường đến bệnh viện, lúc đi ngang qua một cửa hàng, tôi bước chậm lại.

“Sao đấy?”

“Đi thăm bệnh, cũng phải mua quà chứ nhỉ?”

Nhìn đến những món đồ đằng sau cửa kính của cửa tiệm đó, tôi chợt nhớ đến chiếc khăn của anh, nó đã sớm mất từ hơn một năm trước rồi. Bên trong cửa tiệm xem chừng có rất nhiều loại khăn khác nhau, chắc chắn cũng sẽ có một món thích hợp với anh.

“Cái gì mà đi xem bệnh mua quà chứ?” Lôi Nam Vũ nói. “Chẳng qua em muốn tặng quà cho người ta thôi!”

Gói kĩ một chiếc khăn màu xám phi thường mềm mại, lúc đến trước bệnh viện tôi lại mua thêm hoa quả, Lôi Nam Vũ đi phía sau tôi cứ thế mà mang theo khuôn mặt như đang xem trò cười.

“Mục tiêu kia rồi! Ở hành lang bên kia. Anh qua trước, sau đó tự mình chạy vào xem Trình Trí Viễn nha!”

Trước lúc đi Lôi Nam Vũ còn quay lại giơ ngón tay cái đại ý thắng lợi, tôi cũng gật đầu một cái, nói: “Được, trông cả vào anh.”

Tựa vào vách tường lạnh băng, tôi đợi một lát, nghĩ cũng được rồi liền đi, mà chưa được vài bước đã đụng mặt dì.

Tôi nhìn xung quanh, Lôi Nam Vũ đâu rồi? Không phải nói đánh lạc hướng dì sao?

Thế nhưng nhìn xung quanh không hề thấy Lôi Nam Vũ. Ngược lại dì nhìn thấy tôi, hai mắt trợn lên.

“Đến đây làm gì?!”

“Tôi...tôi chỉ muốn nhìn anh.”

Dù gì cũng bị bắt, thà ăn ngay nói thẳng luôn từ đầu.

“Mau rút!” Không ngoài dự liệu, dì ngay lập tức giơ tay đuổi tôi. “Đồ hồ ly, đem con tao lừa thành như vậy còn chưa đủ? Lại còn muốn đến đây? Mau rút! Con tao không cần mày thăm!”

Tôi lười cãi. “Tôi đi, tôi đi. Nhưng dì có thể đem mấy thứ này đến cho anh ấy được không?”

“Hừ, Tiểu Viễn nhà tao không cần đồ của mày! Tóm lại dính đến mày chẳng bao giờ có chuyện tốt! Đồ của mày hẳn cũng chẳng may mắn gì!”

“Dì Mạnh.” Tôi thở dài. “Tôi không có ác ý, thực sự là lo lắng anh ấy mà thôi.”

Tôi thật sự là...có chút nhớ.

Hơn nửa tháng không gặp. Trước lúc tiểu phẫu tôi cũng đã không thể đến chăm sóc.

Nếu không phải bởi vì muốn gặp anh, hiện tại tôi sao phải đứng đây ăn nói khép nép?

-Hết chương 48-

49. Chương 49

“Lo lắng? Tiểu Viễn nhà tao không cần mày lo lắng! Mày tránh xa nó là tốt cho nó rồi!” Dì nói đến đó, trong mắt dường như có gì khác thường, tiếp đó liền giơ móng vuốt lên muốn cào cấu tôi. “Aaa! Tao biết rồi! Mày nhỏ thế mà thật không đơn giản!”

“Muốn dụ dỗ con tao để trả thù sao? Mày thật lợi hại! Nghĩ ra trò hoang đường như vậy!”

Dì mới thật hoang đường. Bởi vì tự dì nghĩ ra cho nên mới hoang đường làm sao.

“Mày dụ dỗ con tao, rốt cuộc đã cho nó ăn bùa mê gì? Biến con trai tao thành như vậy, mày cũng thật lợi hại! Mày học mẹ mày phải không, đồ hồ ly tinh, hai mẹ con mày đều là hồ ly tinh!”

“Mẹ tôi dụ dỗ?” Tôi cười lạnh. “Mẹ của tôi mà là hồ ly tinh thì làm sao phải chết như thế, làm sao có chỗ cho người không biết xấu hổ như dì?”

Dì mới nghe đến thế đã lại cuồng lên.

“Mẹ mày không phải hồ ly tinh thì là ai? Chết rồi hồn còn không tiêu tán! Chết rồi vẫn còn để lại mối họa như mày! Tiểu Viễn còn chưa đủ đáng thương hay sao? Mày nhẫn tâm như thế...đối với đứa ốm yếu như nó còn làm ra chuyện như thế! Mạng mày thật dai, hại chết mẹ mày, hại chết bà mày còn chưa đủ! Giờ còn muốn hại chết cả con trai tao!”

Tôi cảm thấy người phụ nữ này đã phát rồ.

“Tôi hại chết? Dì mới là người rồ nhất vì sao cơ thể anh lại ốm yếu như vậy.”

Dì sửng sốt. “Vì...vì sao? Mày có ý gì?!”

“Còn không phải là dì làm nhiều chuyện xấu xa quá, cho nên báo ứng đều đổ hết lên người con trai hay sao?!”

Choang!

Có thứ gì rơi xuống, vỡ nát. Tôi giật mình.

Quay đầu lại, không biết là anh đã đứng đó từ bao giờ, đang ngơ ngác nhìn tôi.

“Tiểu Viễn...”

Anh mờ mịt đứng đó, hơi nhăn mi lại, dùng ánh mắt nhìn người xa lạ mà nhìn tôi, nước mắt thế nhưng rơi trên khuôn mặt từ lúc nào không biết.

Tôi thì như vừa làm chuyện xấu, cả mặt nóng lên, trái tim cũng kịch liệt đập loạn, hận không thể biến mất ngay lúc đó.

Vừa rồi những lời kia khẳng định bị anh nghe thấy, nghe toàn bộ.

Tôi không khỏi có chút âm thầm sợ hãi, lại có chút sầu khổ.

Anh, có phải nên chán ghét tôi rồi không?

Chính tai nghe tôi nói anh là nhận báo ứng, coi như cũng nhận rõ bộ mặt của tôi rồi phải không?

Dù sao ngay từ đầu tôi cũng không hiểu tại sao anh có thể nghĩ tôi là một người tốt đẹp, thánh thiện đến thế.

Tôi chẳng có cái gì tốt. Tôi sau lưng anh cười nhạo anh vụng về, cười nhạo anh si tình quá, tôi còn cảm thấy đó là báo ứng từ mẹ anh, cũng chính tôi nói mình làm chuyện đó với anh nhưng lại không có tình cảm gì cả. Tất cả, đều tự tại anh nghe hết.

Anh nhìn tôi cười một nụ cười u ám, lại ngây người, nước mắt vẫn không ngừng rơi, môi mấp máy như là muốn nói điều gì đó, lại bởi vì oan uổng mà không biết nói gì.

Anh cứ đứng vậy mà rơi nước mắt, ngày càng dồn dập mà thổ dốc, cuối cùng dùng tay áo lau nước mắt, lúc bàn tay đưa lên, ánh mắt chợt thất thần. Cũng may tôi phản ứng nhanh, trước khi anh ngã xuống mặt đất

liền đem anh vưng vàng ôm lấy. Anh ở trong lòng tôi vẫn không ngừng rơi nước mắt, thế nhưng đôi mắt đã khép lại, mà tay tôi vì chạm phải thủy tinh vỡ mà đau đến nhói từng cơn.

Bên tai lại vang lên tiếng thét của dì.

Sau khi mắng chửi, đuổi tôi đi chán chê, dì kiệt sức, ngồi xuống băng ghế ngoài hành lang, vẻ mặt oán giận nhắm mắt lại dưỡng thần.

Lúc hơn mười một giờ đêm anh tỉnh lại.

“Tiểu Viễn muốn mày vào.” Dì đương nhiên đi vào trước, không lâu sau trở ra, đứng trước mặt nói với tôi một câu như thế, đồng thời ngón tay cũng ghim vào ót tôi đến đau. “Tao nói cho mày biết, mày mà nói gì kích động khiến nó ngắt đi lần nữa, tao sẽ giết mày!”

Tôi...cũng đâu có ý.

Thực sự không có ý. Bởi tôi không nghĩ anh sẽ nghe được.

Lấy lại tinh thần, tôi đẩy cửa bước vào. Anh đang ngồi trên giường, sắc mặt ảm đạm rất khó nhìn, đôi mắt rũ xuống.

“Anh, anh không sao chứ?”

Lần đầu tiên từ khi quen nhau đến nay, tôi nói chuyện với anh, anh cũng nghe thấy, mà không trả lời.

“Anh...” tôi thở dài. “Xin lỗi.”

Anh vẫn yên lặng.

Nếu đã không có gì muốn nói tại sao lại bảo tôi đi vào?

“Không có chuyện gì thì em đi trước.”

Tôi xoay người định bước ra, lúc này anh mới lên tiếng. “Tiểu Viễn, đó là suy nghĩ thực lòng của em sao?”

“...”

“Tiểu Viễn thật sự...không thích anh sao?”

“...”

“Anh đơn phương thích em, em thì ngược lại... Anh chỉ nghĩ đó là vì em hận mẹ anh, thế nhưng...toàn bộ đều là em thật lòng nghĩ thế sao?”

“...”

“Anh cho rằng...cho rằng...Tiểu Viễn, em có một chút, một chút thích anh.”

Anh nói, thanh âm nức nở.

“Tại sao anh cho rằng như vậy?” tôi quay đầu lại hỏi, nước mắt anh đã chực trào.

“Bởi vì chúng ta đã làm thế, không phải sao? Nhiều lần như vậy, không phải sao? Nếu...không thích anh, vì sao em lại làm vậy?”

“Làm chuyện đó và có tình cảm hay không không quan hệ, anh.”

“Vậy sao...”

Anh ngẩn ngơ, nước mắt cuối cùng rơi xuống, nhưng lần này, khóe miệng lại vẽ nên một nụ cười buồn.

“Tiểu Viễn...em cảm thấy, anh bệnh tật...là báo ứng sao...”

“...” Không, đương nhiên không phải thế.

Thế nhưng tận tai anh nghe rồi, bây giờ bảo không phải thì có ý nghĩa gì đâu. Giải thích sẽ càng thêm vẻ giả dối.

Cho nên tôi không nghĩ sẽ giải thích, dù sao chuyện cũng đã rồi, đã muốn phá hủy tất cả, chẳng lẽ còn muốn để anh thấy mình là kẻ dối trá?

Lặng yên hồi lâu, như thể tâm anh cũng dần chết, người cũng không khí lực mà cúi xuống.

“Nếu như anh chết...” Anh lẩm bẩm. “Nếu như anh chết, em vẫn sẽ hận mẹ con anh sao?”

...

“Anh. Em không hận anh, em chỉ hận mẹ anh.”

Anh lại lắc đầu. “Như nhau cả thôi.”

“Như nhau cả thôi. Em hận mẹ anh, cho nên hận anh. Em vĩnh viễn cũng không thích anh...cho nên anh chết đi, có lẽ sẽ tốt hơn một chút...”

Tôi thực sự không thích nghe từ “chết” từ miệng anh.

“Anh, anh hà tất phải vì một chuyện nhỏ như thế này mà không muốn sống?”

Anh cười khổ, một bàn tay đưa lên che phủ khuôn mặt, cả tấm lưng run rẩy.

“Không..không đâu, Tiểu Viễn. Em không hiểu.”

“...”

“Em căn bản không hiểu! Không giống!”

Anh đột nhiên gào lên như thế. Người anh ôn nhu mà tôi luôn biết, giờ khác này lại trở nên mất bình tĩnh như thế.

“Có lẽ trên đời này có rất nhiều người, cả đời bọn họ...có rất nhiều thứ để yêu, nhưng anh không thể. Anh...anh...chỉ muốn một lần là tốt rồi. Tiểu Viễn, chỉ cần có em là tốt rồi. Đổi thành người khác...đổi thành bất cứ ai đều không được!”

Anh che mặt, cuối cùng gào khóc.

Tôi ngơ ngác đứng nhìn, trái tim bị tiếng khóc ấy làm cho đau đớn.

“Anh...”

Đầu óc còn chưa phản ứng, thân thể đã hành động.

Tiến đến cạnh anh, tôi chính là muốn dang tay ôm anh vào lòng. Thế rồi một tia lí trí áp lại, tôi chậm rãi buông hai tay xuống, chỉ ngồi bên anh, chậm chậm vỗ vai anh.

“Tiểu Viễn...em hẳn là cảm thấy anh...rất buồn cười đúng không?”

Anh thút thít, tự giễu.

“Thế nhưng...không cười nổi...”

“Cả đời này...không có được hạnh phúc, một cơ hội nhỏ cũng không có...chính mình...thế nào cũng không cười nổi...”

“Tiểu Viễn...”

Tôi vẫn là không nhịn được mà ôm lấy bờ vai hao gầy ấy, để anh dựa vào mình. Trông mỗi một giọt nước mắt lăn xuống, tôi lại cảm thấy tim mình bị ai bóp nghẹt. Qua một hồi lâu anh mới ngừng khóc.

“Tiểu Viễn, chúng ta...bỏ trốn đi?”

Anh bỗng ngẩng đầu, dùng chất giọng dị thường mỏng manh nhưng hết sức rành rọt nói với tôi. “Chạy trốn cùng anh...chạy trốn...được không?”

Tôi quả thực không tin vào những lời mình vừa nghe thấy. Một người so với tôi bình tĩnh hơn, so với tôi suy nghĩ thấu đáo hơn, lại có thể nói ra lời hoang đường đó?

Tôi nhìn anh, đôi mắt anh ngập tràn sự kiên quyết.

“Đi...đến nơi không ai biết chúng ta. Đi đến nơi...em có thể quên hết thấy đau buồn, đến nơi em không còn hận anh nữa.”

Bỏ trốn sao...

Nếu thật sự có thể trốn, tôi nguyện ý cùng anh trốn chạy.

Nhưng hiện tại, anh mười lăm, tôi mười ba, cho dù trốn, thì trốn tới đâu?

Ai nuôi anh? Ai nuôi tôi?

Thế giới rộng lớn là thế, nhưng tìm chỗ dung thân đâu dễ.

“Anh...chúng ta là chạy không thoát.”

Thật sự chạy không thoát.

Anh ngây người, dùng loại thanh âm cực kì thống khổ, cực kì đau đớn, lần thứ hai, khóc nức lên.

-Hết chương 49-

50. Chương 50

“Kỳ Diễm, ngày hôm qua thật sự không cố ý!” Lôi Nam Vũ chấp tay xin lỗi. “Thật không nghĩ lại gặp đồng nghiệp của ba anh! Lúc ấy cách người đàn bà kia đúng hai bước, thế nhưng bị chặn lại, hỏi vì sao lại ở đây, vì sao không đến trường, có phải đến đây cùng ba hay không. Hỏi đến mức anh chạy không nổi, về nhà cũng vì bị phát hiện mà ăn một trận đòn của ba.”

Thấy tôi vẫn không nói gì, Lôi Nam Vũ lại bảo: “Này, Kỳ Diễm...hôm qua...như thế nào rồi? Em gặp được anh em chưa?”

“Còn có thể...như thế nào được.” Tôi thở dài, không muốn nhắc lại.

“Là thế nào? Tóm lại đã gặp hay chưa?”

“Lôi Nam Vũ...”

“Ừ?”

“Bất kể em làm gì, đều không có ý muốn hại anh ấy. Em...không phải muốn anh ấy đau...”

“Anh biết a.” Lôi Nam Vũ dừng một chút, bỗng nhiên hoảng sợ nhìn tôi. “Kỳ Diễm...em...”

“Em làm sao?”

“Em khóc.”

“Hả...?” Đưa tay lên mặt, sự thật. Chạm đến nước trên mặt, đứng liền không vững, tôi ngồi xổm xuống, ôm đầu.

Lôi Nam Vũ đứng bên cạnh nhìn tôi hồi lâu, thở dài, bất đắc dĩ sờ sờ đầu tôi.

“Anh em em quả thật...”

Qua vài ngày, anh cuối cùng xuất viện.

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, ba tôi với dì thần kinh căng độ sắp đứt, dĩ nhiên không cho chúng tôi tiếp tục ngủ chung.

Trường học hiện tại của anh có ký túc xá cho học sinh, vì thế anh liền chuyển vào đó. Còn cuối tuần anh về thăm nhà, tôi sẽ ngủ ở sofa.

Hiện tại mọi mối quan hệ trong gia đình đều vô cùng cứng nhắc.

Dĩ nhiên không có ai nhắc lại chuyện anh thắng thắn nói thích tôi, thế nhưng mỗi khi ở nhà, anh đều cúi thấp đầu, cả ngày chẳng nói năng gì, cũng không dám nhìn thẳng ba mẹ.

Dần dần, lầy lí do ở trường học tập bận rộn, đến cả cuối tuần anh cũng không về nữa.

Cứ như vậy nửa năm trôi qua, tôi và anh không gặp nhau, không nói chuyện.

“Kỳ Diễn, chiều nay đến trường trung học trọng điểm đánh người, đi không?”

“Đi chứ.” Lòng tôi hơi động nhưng nét mặt không đổi, hỏi. “Nhưng cái trường đó mà cũng có người không lo học tập mà đi đánh nhau này nọ sao?”

“Sao không? Cả trường cũng không phải ai cũng ưu tú. Tên kia nghe nói từng qua lại với bọn Lưu Vũ! Những kẻ như thế chẳng phải chỉ biết dùng tiền hay sao? Em cho rằng ai cũng học giỏi và được chọn vào như anh trai em chắc?”

“...Khụ khụ.” Tôi vỗ vỗ Lôi Nam Vũ. “Nói đến nhiều tiền, sao anh cũng không chen một chỗ?”

“Đương nhiên là vì ba anh với anh hết cách rồi, haha.” Lôi Nam Vũ cười. “Vội lại gần nhà, mà còn được tụ tập mấy anh em một chỗ vui vẻ!”

“Thế vụ lần này là làm sao?”

“Nó họ Lý, là hàng xóm nhà anh. Thôi không nhắc nữa, nhắc đến liền thấy khó chịu! À mà người đồng nghiệp của ba lần trước gặp ở bệnh viện cũng là ba nó luôn! Em xem, nếu không phải tại ông ấy thì em với người phụ nữ kia nói chuyện cũng không bị anh em nghe thấy, cũng không khiến cho quan hệ hai đứa em thành như bây giờ. Nói xem có nên cho một trận không?”

“Nên.” Tôi kéo tay Lôi Nam Vũ.

Con trai bác sĩ kia rất nhanh xuất hiện trong tầm mắt. Kì thật là một người con trai bộ dạng không tồi, nhìn cũng chừng chạc. Chính là cái cách tên đó nhìn người khác rất khó chịu, mặt đường như lúc nào cũng vênh váo tự đắc.

“Đã lâu không gặp.” Hắn rất bình tĩnh mà hất cằm nói với Lôi Nam Vũ. “Lôi thiếu gia, tôi lại chọc giận gì cậu sao?”

“Người cậu chọc là tôi.” Tôi đứng ra, không phân trần gì liền bước ra.

Tôi biết hắn cũng không hẳn gây chuyện với mình, thậm chí lỗi cả ba hắn vào thì đúng là vô tội. Ai có thể ngờ chỉ bằng việc ba mình ở bệnh viện hỏi han một thằng nhóc mà dẫn đến cơ sự này chứ?

Nhưng mà, tất cả các người, vì tất cả những người này mà anh chán ghét tôi.

Tuy rằng bị chán ghét là kết cục tốt nhất, nhưng nghĩ đến vẫn thấy rất khó chịu trong lòng.

Mà khó chịu thì phải phát tiết, góp phần gây sự, cho nên cũng đáng bị đánh.

Thế nhưng không nghĩ tới tên này bên trong thật không thống nhất với bên ngoài. Ban đầu rõ ràng bày ra bộ dáng cao cao tự đại, chẳng biết gì là sợ, cũng không lộ ra ý tứ sợ hãi hay muốn chạy trốn. Khiến cho tôi nghĩ không chừng tên này cũng biết võ hay sao? Thế mà hắn chỉ phản kháng hết sức nhu nhược, tôi mới đánh có hai cái, hắn đã vô cùng khoa trương kêu gào.

“Này này! Vô liêm sỉ! Lôi Nam Vũ! Bình thường toàn cậu đánh tôi coi như xong, hôm nay vì sao là người khác? Đừng cho rằng tôi sẽ không phản kháng!”

“Đau! Muốn phản kháng a! Phản kháng!”

Hắn luôn miệng nói muốn phản kháng, thế nhưng tay chân chẳng làm ra hành động gì. Hay hắn nghĩ rằng giãy giụa một tí rồi kêu lên như thế là phản kháng?

“Lôi Nam Vũ cậu vô liêm sỉ! Ai u! Lại đánh, lại đánh tôi tìm ba tôi tới!”

“Còn muốn mách?” Lôi Nam Vũ nhai nhai một cây cỏ, cười. “Kỳ Diễn, tiếp tục đánh cho anh! Đánh cho ba nó không nhận ra thì thôi!”

“Tiểu Diễn?” Bỗng nhiên một thanh âm quen thuộc vang lên, trái tim tôi chững lại.

Tôi còn chưa kịp làm gì, cái tên đang bị tôi đánh đã lại gào lên: “Trình Trí Viễn! Cứu mình! Cứu a! Cứu a!”

Tôi quay người lại, anh đang từ phía sân thể dục bước đến. Anh có cao hơn, mà tựa hồ cũng gầy hơn trước, tóc cảm giác như lâu rồi không cắt, một ít tóc vương xuống che khuất gương mặt.

Anh nhìn tôi, đáy mắt hơi động, lại nhìn sang kẻ đã bị tôi đánh sắp sững cả mặt.

“Tiểu Diễn, sao em lại đến đây?”

Anh bước nhanh đến trước mặt tôi, giọng điệu nghe như có phần trách.

“Anh, trường anh là nơi hội tụ toàn nhân tài, cho nên đối với loại phá hư này, em chỉ giúp dọn dẹp chút.”

Anh nhú mày, chỉ tên kia, hỏi: “Tiểu Diễn, sao em đánh cậu ấy?”

“Thấy chương mắt không được sao?”

“Đây là lí do gì? Người ta trêu chọc em sao? Thả ra đi, không phải em cũng từng trải qua chuyện như vậy sao, không thấy vô tội sao?”

Tôi khó chịu. “Hắn là cái gì? Là cái gì mà em phải thả?”

“Cậu ấy là bạn anh.”

Bạn? Nghe mới thật chói tai.

Anh lúc nào cũng có bạn bè, mà cẩn thận ngẫm lại, cũng dường như không có. Tôi tốt xấu gì cũng có Lôi Nam Vũ, còn anh thì hết chuyển trường, chuyển lớp, lại gặp nhiều chuyện khác, cảm giác xung quanh anh có rất nhiều người nhưng lại không thân cận lắm.

Bạn sao...tôi đối với kẻ mình đang đánh lại có thêm vài phần chán ghét.

“Nếu em không muốn thì sao?”

Thấy tôi cười xấu xa không thả tên kia ra, anh không nói gì mà trực tiếp quăng cặp xuống đất.

“Này, này, muốn diễn một màn anh em cãi cọ sao hả?” Lôi Nam Vũ không quên nhảy vào. “Kì thật anh cũng muốn xem thử xem hai người ai mạnh hơn.”

Tôi thấy anh như thế cũng thực sững sốt, người này thực quan trọng thế? Anh vì một tên bị tôi đánh đến sắp không nhận ra mà định đánh nhau với tôi?

“Trình Trí Viễn!” Tên kia còn có sức kêu. “Không phải thân thể không tốt sao? Đừng có đánh nhau!”

“Vui nhỉ? Biết thân thể anh ấy không tốt, muốn không đánh nhau thể cậu kêu anh ấy đến làm gì?!” Tôi húc hắn một phát.

“Ô...Không phải...không phải cố ý kêu! Vừa rồi chính là phản ứng thông thường mà thôi! Mấy người muốn đánh cứ đánh tôi đây, đừng làm thương tổn Trình Trí Viễn!”

Tôi nghe thế vừa bực mình vừa buồn cười, đá mông hắn một cái, thả hắn ra.

“Thương tổn mẹ cậu! Đó là anh tôi!”

“Hả?”

-Hết chương 50-

51. Chương 51

“Hả cái gì? Người này chính là anh tôi, người anh yêu quý nhất.” Tôi cười cười, đi đến khoác tay lên vai anh, trừng mắt nhìn tên kia. “Bởi vì không muốn đánh nhau với người này cho nên hôm nay tha cho cậu. Anh Nam, hôm nay thế này thôi. Coi như xong?”

“Được!” Lôi Nam Vũ hì hì cười, ngay tức khắc thay đổi nét mặt quay sang liếc tên kia. “Coi như cậu may mắn. Biển.”

Tôi kịp nói thêm một câu trước khi hắn đi. “Nhớ tránh xa anh tôi ra một chút.”

Lại một tuần sau đó anh mới trở về nhà, tôi liền kéo tay anh hỏi: “Anh còn chơi với tên kia không? Lôi Nam Vũ nói đó không phải người tốt, anh tốt nhất không nên thân thiết quá.”

Dĩ nhiên Lôi Nam Vũ gì cũng không nói.

Tôi chỉ là vừa nghĩ đến tên kia ở gần anh là đã thấy không thoải mái.

Anh lắc đầu: “Bạn cùng lớp mà thôi, em việc gì phải...”

“Xem ra anh ở trường mới nhiều bạn tốt nhỉ!”

Anh ngẩn người, cười khổ. “Em chán ghét anh, cũng mong khắp nơi đâu đâu cũng có người ghét anh hay sao?”

Tôi không đáp được gì, trong lòng nén giận.

Thời gian cứ thế trôi qua, tôi cảm giác khoảng cách giữa tôi và anh cũng ngày một tăng lên, có lẽ cứ như vậy rồi cũng thành người xa lạ.

Chính là vận mệnh dù sao cũng không thể đoán trước, sự thật đã chứng minh duyên phận của tôi và anh không phải cứ thế mà kết lại.

Có một hôm đang cùng lang thang trên đường, di động Lôi Nam Vũ chợt vang lên. Ngày ấy trong cái thị trấn nhỏ này, người ở lứa tuổi chúng tôi mà dùng di động như Lôi Nam Vũ có thể đếm trên đầu ngón tay, nhận điện thoại xong liền đưa cho tôi, cười cười rất có ý đồ.

“Kỳ Diễn, Trình Trí Viễn gọi.”

Tôi vô cùng kinh ngạc mà cầm lấy điện thoại, nghĩ không thể nào như thế được. “Tại sao anh em...sao lại có số của anh...”

Lôi Nam Vũ chỉ cười.

Tôi vốn tưởng Lôi Nam Vũ đùa, ai ngờ lúc nghe, truyền đến chính là giọng nói thân thuộc của anh.

“Tiểu Diễn, em đang ở đâu?”

Thanh âm của anh dường như run rẩy, có vẻ đang lo lắng gì đó. Tôi vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì, anh. Làm sao vậy?”

“Anh đang ở bệnh viện trung tâm. Em có thể qua không...xin em, Tiểu Diễn, đến một lát được không?”

Tôi vừa nghe đến “bệnh viện” liền toát mồ hôi lạnh. “Anh sao lại ở viện? Không sao chứ?”

“H...hả? Anh không sao...Nhưng mà mẹ anh...” Anh dừng lại. “Tiểu Diễn, anh rất sợ, đến đây một lát được không? Xin em...”

“Em đến bây giờ!”

Chạy vội tới bệnh viện, tôi cuối cùng cũng tìm thấy anh đang ngồi một mình trên băng ghế bên ngoài phòng bệnh ở tầng hai, nhìn đến anh, hết thấy đều bình thường, ngoại trừ đôi mắt đỏ ngầu, tinh thần rất không ổn.

“Xảy ra chuyện gì, anh, xảy ra chuyện gì?”

Anh ôm cổ tôi, cả người run lẩy bẩy.

Chốc lát sau đó ba của tôi cũng tới.

Dì Mạnh bị ngắt.

Lần trước đó không kiểm tra toàn diện mà chỉ đo huyết áp, lần này kiểm tra xong lại phát hiện tử cung có vấn đề cho nên phải khám kĩ càng thêm. Dựa theo tấm phim chụp, tình hình quả thật nghiêm trọng, có khả năng phải cắt bỏ tử cung.

Anh sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, luôn miệng hỏi bác sĩ mẹ sẽ không sao chứ?

Tôi tương đối thờ ơ, chỉ đứng lẳng lặng bên cạnh anh. Mà lúc này trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh đang giờ tay giờ chân của dì lúc bảo tôi “Tao có tuổi trẻ, tao có thể sinh con cho ba mày, không có mày cũng chẳng sao cả!”

Cắt bỏ tử cung? Cắt đi rồi còn sinh con cho ba được sao? Lấy gì mà sinh?

Báo ứng. Quên rằng trên đầu vẫn có ông trời, vẫn có mẹ tôi luôn dõi theo hay sao?

Trong lòng tôi vui là thế nhưng tuyệt đối không biểu lộ ra ngoài. Huống chi anh đứng cạnh tôi lúc này, cả người lạnh lẽo, tuy rằng ghét người kia, nhưng đó lại là mẹ anh, tôi không có khả năng khiến anh càng thêm lạnh lẽo lúc này.

Dì lúc nghe tin này bị dọa không nhẹ, dù sao cũng đã có tuổi, làm phẫu thuật gì đó cũng phải chú ý. Ba thì bắt đầu chạy vạy lo tiền nong, dì ở lại trong bệnh viện đều là anh đến chăm sóc. Tôi dĩ nhiên là không làm gì, mặc dù nghĩ đến việc đi thay anh, nhưng mà tôi với người phụ nữ đó hai người xung khắc nhau ở cùng trong một phòng bệnh, phỏng chừng chỉ làm cho bệnh tình của dì càng thêm nặng.

Chính là khốn đốn chật vật như vậy, anh rất nhanh lại yếu đi, cuối cùng ốm. Nằm phát sốt trên giường, bác sĩ tới khám thì bảo bị cảm lạnh, không có gì nghiêm trọng.

Ba bận đến sút đầu mẻ trán, trong nhà dùng một cái hai người ngã bệnh, đã thế phải cật lực kiếm tiền. Ba lo chuyện tiền nong, chuyện cơm nước, thuốc thang của hai người kia đương nhiên thành phần tôi.

Tôi nghĩ, thời gian khi trước cùng bọn Lôi Nam Vũ đi linh tinh trên đường, bây giờ bỏ ra làm việc tốt hơn mà thôi.

Một lần mang đồ đến bệnh viện, trên hành lang đụng mặt một người. Tôi ngẩng lên nhìn, trông rất quen mắt, hóa ra là bác sĩ chữa trị cho tôi lần tôi gặp tai nạn.

“A, là cháu sao!” Bác sĩ ấy vẫn nhận ra tôi. “Tốt quá! Thật tốt quá, đã khỏe mạnh như này rồi! Anh trai đâu?”

Sao lại hỏi anh?

“Anh ấy bị bệnh cho nên đang nằm ở nhà ạ.”

“À, vậy tới lấy thuốc cho anh trai sao?” Vị bác sĩ thân thiện hỏi. “Tốt, tình cảm anh em như vậy rất tốt. Cháu phải đối tốt với anh mình, cậu ấy rất thương cháu. Trước kia lúc cháu còn đang hôn mê, anh cháu ngày nào cũng tới, ngày nào cũng gọt một quả táo thành hình con thỏ cho cháu. Y tá bảo cậu ấy không cần ngày nào cũng đến, dù sao cháu cũng chưa tỉnh, nhưng đều đặn ngày nào cậu ấy cũng đến đúng giờ, liên tục nhiều tháng như vậy, lúc ấy chúng ta đều nghĩ tình cảm hai cháu thật tốt.”

Tôi có chút hổ thẹn mà cúi đầu.

Đúng vậy, anh luôn đối tốt với tôi lắm.

Anh yêu tôi.

Tuy rằng tôi không biết người như mình có chỗ nào đáng để yêu.

Anh dường như cũng từng nói, thích tôi là bởi vì nụ cười của tôi, lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười đó đã nghĩ còn rạng rỡ hơn nắng.

Hiện tại nghĩ lại thấy thật quái dị. Lần gặp đầu tiên chẳng phải khi anh cùng dì đến nhà tôi sao? Lúc ấy đây một bụng mâu thuẫn, tôi có cười rạng rỡ được hay sao?

Mà từ đó về sau, bao nhiêu chuyện xảy ra, tôi cũng không nhớ được có khi nào mình từng cười như thế.

Cho nên, anh nhìn thấy tôi cười như thế khi nào?

Nghĩ nghĩ một hồi, tôi cứ thế đi từ khu bệnh nhân sang khu tập thể của bác sĩ từ lúc nào không biết.

-Hết chương 51-

52. Chương 52

“Anh ơi, bóng!”

Chợt nghe tiếng trẻ con, tôi sững sốt, nhìn đến quả bóng lăn dưới chân mình, lại nhìn thấy phía bên kia có một đứa nhỏ đang gọi mình, tôi liền đá quả bóng lại chỗ nó. Nhìn khuôn mặt tươi cười của đứa nhỏ, bỗng nhiên trong đầu nhớ đến một hồi ức, một hồi ức từ lâu chậm rãi thức tỉnh.

Bóng đá...?

Đúng rồi...bỗng nhiên nhớ lại, hình như đã ở đây...gặp được người kia.

Là khi nào? Gặp trong tình huống nào?

Chậm rãi, từng mảnh vá chắp lại, hiện lên.

Đó là ba, bốn năm về trước, có một ngày ba tôi đón tôi đi học về nhưng không về nhà ngay mà đến đây thăm bạn.

Lúc gặp người bạn đó, đó là một người phụ nữ tôi chưa từng gặp qua. Hai người đi chỗ khác nói chuyện, liền chỉ còn tôi với một cậu con trai khác ngồi trong phòng chơi đùa.

Hiện tại nghĩ thật kĩ, người phụ nữ ngày đó tám chín phần là dì Mạnh, mà đứa con trai khi đó, chắc hẳn là anh?

Tôi là một đứa trẻ rất nghịch, ngày đó còn mang theo quả bóng mà ba mới mua cho. Ba ít khi mua đồ chơi cho tôi, nên mỗi lần nhận được gì tôi đều rất háo hức.

Mà giờ nghĩ đến, dường như ba dùng đó làm thứ thu hút sự chú ý của tôi thôi. Đưa đồ chơi cho tôi, tôi liền không để ý đến ba và người kia gặp nhau để làm gì.

Ba tôi đã thành công.

Lúc này tôi cũng không còn nhớ khuôn mặt của cậu trai khi đó, đừng nói đến ngày đó cả hai đã chơi đùa như thế nào. Nhưng với tính cách của tôi, quả thật có thể đối với người con trai bé nhỏ nằm trên giường bệnh kia nở một nụ cười xán lạn.

Nhớ ra rồi, nhưng gì cũng mập mờ không còn rõ nữa.

Chúng tôi gặp nhau từ lần đó sao?

Anh, từ ngày đó thích tôi sao?

Về nhà, anh vẫn sốt, mơ màng ngủ.

Tôi bắt đầu làm cơm chiều.

Gần đây trong nhà chẳng có ai cả cho nên tôi là người nấu nướng. Cũng chẳng có gì đáng kể, gặp phải tình huống như này thì đây là cách giải quyết duy nhất.

Đồ ăn tôi nấu cũng rất đơn giản. Bụng anh không tốt cho nên cũng chỉ ăn thức ăn mềm như cháo gì đó. Còn cơm cho dì, tôi cũng chỉ nấu cơm và một vài món bình thường, cũng không nghĩ sẽ hao tâm tổn sức vào việc như thế.

“Ba vào viện buổi tối, ban ngày sẽ đến chỗ làm luôn. Trong nhà chỉ có con và anh trai, trong khoảng thời gian này tuy rằng ở nhà ôn tập cũng không được nghỉ học quá nhiều, biết chưa?” Ra đến cửa ba vẫn còn dặn.

“Vâng.”

“Còn nữa, lúc chăm sóc anh trai thì không tính.” Ba hạ giọng thấp hơn một chút. “Lúc không chăm sóc thì cách xa ra một chút.”

Tôi ngẩn người, lập tức hiểu ý ba. “Ba yên tâm, con không có khả năng làm đồng tính luyến ái.”

“Ừ.” Ba thở dài. “Cho dù đầu óc nó không bình thường, con nhất định không được nghĩ theo như thế! Con không có tiền đồ ba nhận, học tập không giỏi ba không nói, cùng con trai làm... Nói dối tông đường cũng không thể luôn!”

Tôi nhướn mày. Cái gì a? Lúc này đây ba đang trông cậy tôi nói dối tông đường sao?

Không khỏi có chút buồn cười. Ba, ba bức mẹ chết, thiếu chút cũng bức tôi chết, vì người phụ nữ kia mà đánh tôi, đuổi tôi...Thế nhưng vẫn trông cậy tôi sẽ nói dối tông đường?

Sao ba lại có suy nghĩ ấy nhỉ?

“Ba, đầu óc anh thực bình thường.”

“Làm sao mà bình thường? Nó rõ ràng...”

“Ba, làm người cũng không thể như vậy sao? Trước luôn coi anh tốt, anh hoàn hảo, sau phát hiện anh không như trong tưởng tượng liền thành “đầu óc không bình thường” sao?”

“Nó...nó thích con trai. Thích con. Như thế chẳng phải không bình thường sao?”

“Ba, anh chỉ là thích người không nên thích mà thôi. Cho dù đầu óc không bình thường, nhìn nhận anh là con trai người phụ nữ ba yêu, ba sẽ không thấy thế.”

“Miễn bàn Tiểu Mộng, nhắc tới lại bức.” Ba lắc đầu. “Thật không nghĩ ba đui mù như vậy. Thật không nghĩ Tiểu Mộng lại không nguyên tắc như thế.”

Tôi thật sự muốn lay ba vài lay.

Người phụ nữ đó bức chết mẹ tôi, đánh tôi nhiều lần, như vậy vẫn là có nguyên tắc. Thế mà con trai người đó thích tôi, ba chịu không nổi, liền thành không có nguyên tắc, liền thành oán hận trước kia đui mù.

Anh tốt với tôi, anh chính là thích tôi mà thôi. Như vậy lại không được.

Ba đi rồi tôi mới quay trở vào phòng ngủ, nhẹ giọng gọi anh.

“Anh, anh có đói bụng không?”

Anh lắc lắc đầu. Cho dù trong phòng không bật hết đèn, vẫn có thể thấy khuôn mặt tái nhợt của anh. Tôi đỡ anh ngồi dậy, để anh tựa lưng vào ngực mình, khẽ lắc đầu. Anh gầy như vậy. bây giờ còn sờ thấy xương.

“Không đói cũng ăn một chút gì đi? Một chút thôi.”

“Anh...thật sự...không muốn ăn.” Anh lắc đầu. Tựa hồ động tác đơn giản ấy thôi cũng thật khiến anh không thoải mái, anh ho khan vài tiếng.

“...Tiểu Diễn, rất khó chịu.”

“Ừ, em biết.” Tôi ôm anh, yên lặng đau lòng.

“Tiểu Diễn.”

Anh lại gọi, thế nhưng chẳng nói gì cả, chỉ có nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Tôi càng khấn trương mà ôm lấy anh.

Tôi cả đêm ấy không sao ngủ ngon. Anh hơi cự một chút tôi liền tỉnh, sau đó lại lấy thuốc, lấy nước, tận lực mà chăm sóc. Nửa đêm anh sốt cao, cũng may sáng hôm sau đã hạ sốt, cũng chịu ăn một chút.

Ánh sáng mùa đông xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào tạo thành vài đường sáng giữa phòng, những hạt bụi li ti cũng chơi đùa trong ánh sáng len lỏi ấy, trở nên cực kì xinh đẹp, lung linh.

Đến trưa, anh vẫn không thoải mái trong người, cuộn mình trong chăn lẩn qua lộn lại.

Tôi có thể làm gì đều đã làm, giúp anh uống thuốc, chườm nóng, xoa bụng, thế nhưng anh vẫn khó chịu, vẫn đau, tôi ngồi bên giường, cảm thấy rất giày vò.

Vô luận là làm thế nào cũng không giảm bớt sự thống khổ ấy, cho dù dùng hết sức mình vẫn không thể.

Nói thật mấy ngày liền như vậy tôi đã rất mệt mỏi. Cái gọi là lao tâm lao lực quá độ, có lẽ chính là cảm giác của tôi lúc này, làm thế nào cũng không được, làm thế nào cũng không xong...

Nên làm sao đây? Có lòng không có lực, thế nào cũng không được.

Cũng không thể cứ như vậy, từ hôm qua đến giờ anh ăn một chút đồ cũng xem như chưa ăn gì.

Tôi tới bếp múc một bát cháo, tới gọi anh.

“Anh, ăn một chút đi.”

-Hết chương 52-

53. Chương 53

“Dạ dày...dạ dày đau...ăn không vào.”

“Ăn một chút thôi mà? Một chút.” Tôi nói xong liền ôm anh dậy. Anh mặt đến xanh cả mặt, chỉ lắc đầu.

Tôi cũng biết anh khó chịu, anh đau cho nên mới không đập cho anh một trận, nhưng mà dường như cứ nhẹ nhàng không phải là cách.

“Một chút thôi...”

“Không..” Anh né người, dùng tay gạt đi. Tay tôi cầm không chắc vì thế cả bát cháo liền đổ hết xuống sàn, bát cũng vỡ thành từng mảnh.

“Anh muốn thế nào đây!”

Tôi biết anh không phải cố ý, cũng không thật tâm muốn trách cứ. Chính là bị anh biến thành một dạng đau đầu và bất đắc dĩ, nhìn không được lớn giọng.

Anh bởi vì tôi tức giận mà ngạc nhiên, sau đó chuyển thành ủy khuất, cúi đầu không nói lời nào.

Tôi thực sự mệt, chăm sóc anh cả ngày, ngủ cũng không ngủ được, thu dọn xong liền không để ý anh nữa.

Ngày cũng dần tàn, ánh sáng bên ngoài cũng dần tắt.

Thời tiết dạo này rất thất thường, mới đó mà đã mưa.

Ngoài phòng khách điện thoại reo lên, tôi liền nhận, thật may không phải người tôi chán ghét gọi điện, mà là Lôi Nam Vũ.

“Kỳ Diễm, anh ở bên ngoài, chỗ gần quán cơm ở trường. Em...bây giờ có thể tới không?”

“Đang mưa to lắm.” Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ừ anh biết. Nhưng mà...có chút việc. Em có thể...qua đây mau đi.”

Tôi rất ít khi nghe Lôi Nam Vũ dùng giọng điệu như vậy nói chuyện.

“Xảy ra chuyện gì? Anh lại rước lấy phiền phức gì à? Có cần kêu các anh em khác tới không?”

“Không phải!” Bên kia là ngữ khí vừa tức vừa buồn cười. “Không cần gọi ai khác. Tối nay anh cũng đâu có đánh nhau. Tóm lại...cứ đến đi thì biết.”

Thật sự, Lôi Nam Vũ như thế...rất bất thường. Dường như có chuyện gì đó.

“Được rồi.”

“Có chuyện gì sao?” Vừa gác máy, xoay người lại, anh đã đứng sau lưng tôi. “Ai gọi thế? Có phải mẹ anh có chuyện gì không?”

“Không phải.” Tôi lắc đầu. “Là Lôi Nam Vũ...anh ấy muốn em ra gặp.”

“A.” Anh ngẩn người, nhẹ giọng hỏi. “Đi...lâu không?”

“Chắc không lâu lắm.”

“À...” Anh cúi đầu, trông rất tịch mịch. “Không đi...không được sao? Mưa lớn như thế.”

“Không thể không đi.”

Tôi phiền toái nhìn ra cơn mưa bên ngoài. Đã đồng ý với Lôi Nam Vũ rồi. Hơn nữa, anh tại sao lại lộ ra biểu tình như vậy, có phải tôi ra ngoài làm chuyện xấu đâu. Cả ngày đều ở bên cạnh anh, rõ ràng...cũng không thể có ý muốn chiếm tôi cả ngày được?

Tôi còn có bạn bè, còn có tự do của mình.

“Tiểu Diễm, em có thấy anh phiền không?”

Anh đột nhiên hỏi.

Tôi không thể nào trả lời. Anh đúng là phiền, nhưng tôi không thể nói thế.

Thấy tôi không trả lời, anh cúi đầu, cười khổ.

“Không giống bạn em đúng không. Người kia...khỏe mạnh, lúc nào cũng phấn chấn, vui vẻ, khác anh một trời một vực. Hơn nữa mặc dù lêu lổng chơi bời, gia đình cũng giàu có, đối xử với em rất tốt. Thời gian trước em không về nhà, đã chăm sóc em nhiều...so với anh, cái gì cũng tốt hơn đúng không?”

Anh nói liên miên một hồi, đại khái tôi nghe cũng hiểu, không khỏi giận. “Anh, không cần đem ra so sánh được không? Lôi Nam Vũ cũng rất bình thường!”

Anh rầu rĩ cười. “Cho nên anh...là không bình thường sao?”

Tôi lười đáp, cứ thế ra ngoài, đóng cửa lại.

Mưa rất to, tuy rằng có ô che mà lúc đến nơi, cả người tôi gần như ướt sũng. Lôi Nam Vũ quả thật không đi đánh nhau, lúc này đang ngồi một chỗ sáng sủa trong quán ăn, trên bàn bày vài món ăn bắt mắt.

“Anh Nam, có chuyện gì mà gấp vậy?”

“Anh gọi em tới là để nói tạm biệt.” Lôi Nam Vũ thở dài, sau đó lại cười. “Kỳ Diễm, bởi vì ba anh chuyển công tác, cho nên phải chuyển nhà, ngày mai phải đi rồi.”

“Hả? Sao đột ngột vậy?”

Tôi không thể tin được lí do gọi tôi đến đây lại là thế này, rất đột ngột.

“Anh cũng chẳng biết làm thế nào, ba là người làm viên chức nhà nước, cấp trên bảo chuyển công tác thì phải chuyển thôi. Anh vốn mong chúng ta sau này học lên vẫn cùng trường, còn có thể cùng nhau tụ tập mấy người với nhau vui vẻ, hiện tại không được rồi, ngày mai đi, một hành trình khác lại bắt đầu.”

Tôi nghe một trận, nhìn đồ ăn trước mặt, lại nhìn Lôi Nam Vũ.

“Vậy sao không gọi những người khác tới? Ăn xong đi uống, càng đông càng vui, cũng coi như tiệc chia tay anh luôn!”

“Nào nào nào.” Lôi Nam Vũ kéo tay tôi. “Anh chỉ muốn hai chúng ta... Những người khác, anh đều không nói gì.”

“Hả?” Tôi sửng sốt. “Anh không nói tạm biệt với họ sao? Tất cả đều theo anh lâu như vậy!”

Lôi Nam Vũ luôn vui cười, bây giờ lại lộ ra vẻ mặt buồn khổ.

“Nói thế nào đây? Để cho mọi người nhìn anh khóc sao? Hay là tất cả cùng nhau khóc? Mỗi ngày đều một đám người cùng cười nói, đột ngột bây giờ đi, em bảo anh phải nói thế nào? Kỳ Diễm, bởi vì em gia nhập cuối cùng, anh cảm thấy thời gian chúng ta ở cạnh nhau là ngắn nhất, em lại rất kiên cường, cho nên mới gọi em. Ngày mai em giúp anh chuyển lời đến bọn họ là được rồi, không cần tiễn anh.”

“Hả?” Tôi trước giờ không biết nguyên nhân nào như thế. “Cho nên, bởi vì chúng ta thân nhau chưa lâu cho nên mới gọi em tới sao?”

“Đừng hiểu nhầm ý anh. Chẳng qua đối mặt với một đứa nghịch ngợm như em, anh khóc không nổi. Em cũng bị kịch nhiều lắm, kém gì đâu, còn sức lực mà khóc sao?”

“...Gì?”

“Thật sự, Kỳ Diễm. Chỉ là chuyển nhà mà thôi, chỉ là nói tạm biệt bạn bè mà thôi. Không như em, chuyện ba em, người phụ nữ kia, anh đều không muốn nhắc, cả chuyện tình cảm anh em em nữa... Khụ khụ, tình anh em gì đó, thực sự...anh không dám so sánh với em. Kỳ Diễm, em hoàn toàn thắng khoản này.”

“Mẹ anh Lôi Nam Vũ!”

Lôi Nam Vũ không đáp. Tôi mặc dù biết mình bị kịch nhưng chưa từng nghĩ mình nhiều bị kịch hơn người khác.

“Nhưng mà nói thật Kỳ Diễm à...” Lôi Nam Vũ cúi đầu dùng dĩa chọc chọc thức ăn. “Anh phải đi rồi, không thể gặp em được nữa. Vậy...chờ anh đi rồi, em vẫn là nên trở lại làm học sinh ưu tú đi.”

-Hết chương 53-

54. Chương 54

“Cái gì?”

Lôi Nam Vũ ngẩng mặt lên, mỉm cười.

“Kì thật anh vẫn thấy mình có tội, anh cảm thấy mình là người hủy hoại em, em chính là đi theo anh cho nên mới trở thành như vậy.”

“Kỳ Diễm, trước kia ở trường học em thực nổi danh, anh khi đó đã sớm biết em rồi. Lúc mà em vẫn còn là học sinh ưu tú ấy, tuy rằng chúng ta ở hai thái cực khác nhau, mỗi lần ở trường học gặp thoáng qua, tuy rằng ngoài miệng nói là không ưa, nhưng thực ra trong lòng vẫn cảm thấy rất hâm mộ người như em, em biết không?”

“Hồi đó nhà em chưa xảy ra chuyện, khi đó em chính là dùng từ “hoàn mỹ” để hình dung. Bộ đáng cười rộ lên còn chối mắt hơn ánh nắng, còn những kẻ như anh chỉ khiến gia đình và nhà trường thất vọng không che giấu...Mãi đến sau này khi nghe chuyện em không học hành gì nữa, em còn đánh nhau, lúc thấy em đi lang thang trên đường mới đến bắt chuyện.”

“Anh ấy mà...” Lôi nam Vũ uống một hơi, lại cười. “Lúc ấy chỉ là muốn nhìn xem một người luôn ở trên cao như em, rốt cuộc sa đọa sẽ thành như thế nào mà thôi.”

“Nhưng mà không giống, Kỳ Diễm, bản chất của em không phải như vậy.”

“Anh chính là lừa dối, chỉ thích đánh nhau, gây chuyện, ghét học hành, một chút tiền đồ cũng không có, sống chỉ biết đến ngày hôm nay. Kỳ Diễm em...em lại không phải ban đầu đã thế. Em rõ ràng rất tốt, chỉ là cố tình sa đọa, chỉ là muốn như thế để trừng phạt những người tổn thương em, đúng không?”

“...”

“Đứa nhỏ như em, trong lòng mang thật nhiều nỗi khổ. Mỗi lần nhìn đến em, đều cảm thấy em thật thống khổ. Nhưng anh là người rất ích kỉ, mang theo em đi đánh nhau thật thích, cho nên không đánh thức em khỏi sự mê man ấy.”

“Nhưng mà hiện tại phải đi rồi, anh thật tâm muốn nói với em...không nên như vậy nữa. Em chính là ngọc, bọn họ chỉ là đá. Biết không Kỳ Diễm?”

“Em nên trở về con người khi trước. Em chính là để người khác ngưỡng mộ, không phải để người khác nghĩ em là đồ thừa, đồ bỏ đi. Em là một viên ngọc, không thể vì những tảng đá kia mà khiến mình không còn là mình nữa. Em hiểu không?”

Lôi Nam Vũ càng nói, tôi càng bực mình. Tuy biết đều là muốn tốt cho tôi, tuy rằng đều là sự thật, thế nhưng...

Lôi Nam Vũ dù sao cũng không phải tôi, người trong cuộc mê muội, kẻ bên ngoài thì bàng quan nhận rõ, làm sao hiểu được thống khổ rối rắm trong lòng tôi?

“Ai cần anh lo!”

Tôi thà làm một viên ngọc bị xây xát cũng không muốn bọn họ đắc ý!

Lôi Nam Vũ nhìn tôi, nhíu mày. “Càng lo là càng khác! Hôm nay anh muốn nói toàn bộ! Nhất là chuyện với Trình Trí Viễn.”

Tôi càng phát hỏa. “Đừng nhắc đến anh ấy!”

“Anh lại càng muốn nhắc!” Lôi Nam Vũ ném chiếc đĩa xuống bàn. “Tuy rằng chính anh cũng không hiểu tình cảm giữa nam và nam...nhưng em rõ ràng là thích người ta! Em không thừa nhận. Nói rằng báo thù cũng được, nhưng đừng quá đáng quá. Anh em thật đáng thương, em đối xử với anh em như thế, có lẽ đó là người cả đời này tốt nhất với em thì sao?”

“Đừng nhắc tên người đó! Anh nói nữa chúng ta trở mặt!”

“Trở a! Em đừng nhìn mặt anh nữa đi! Sợ em sao? Nếu không nói đến những chuyện chưa giải quyết được thì em sẽ giải quyết thế nào đây? Kỳ Diễm, anh là lo sau khi anh đi rồi, em nếu có bị đuổi đi, lại không có anh em thương em, anh cũng không ở đây, ai chiều cổ em, em biết tìm ai đây? Em sẽ sống nổi sao?”

“Không sống nổi thì chết!”

“Mẹ kiếp! Anh ghét nhất chính là lúc em thế này! Trốn tránh trốn tránh, một chút liên nghĩ đến rồi khỏi! Cuộc sống này em phải đấu chọi tới cùng, biết không? Anh thừa nhận cuộc sống của em bây giờ khó khăn hơn người khác rất nhiều, nhưng em cũng thật may mắn, vì em vẫn còn những thứ mà người khác không có!”

“Lôi Nam Vũ anh còn nói! Anh thật muốn bị đánh phải không?”

“Được được! Muốn đánh liền đánh đi!”

Chúng tôi ồn ào to tiếng, chủ quán cũng phải đến bảo: “Bình tĩnh, bình tĩnh a...có chuyện gì từ từ giải quyết...”

Hai chúng tôi một chút cũng không để ý đến câu nói đó.

“Lôi Nam Vũ, anh thật sự muốn bị đánh?”

“Người bị đánh là em mới đúng. Anh sợ em chắc?” Lôi Nam Vũ cũng không yếu thế chút nào. “Đi, đi theo anh, chúng ta ra ngoài giải quyết vấn đề này!”

Bên ngoài cửa tiệm, mưa vẫn to như cũ.

Bởi vì tiếng mưa rất lớn, Lôi Nam Vũ cũng không khỏi nói lớn giọng hơn, cơ hồ là rống lên.

“Kỳ Diễm, hãy nghĩ thông suốt một chút! Nếu muốn trả thù người phụ nữ kia, đem bắt cóc rồi trả thù. Em cần bản không có thù với Trình Trí Viễn, hiểu không? Em càng ưu tú bà ta càng khó chịu! Anh là muốn tốt cho em!”

“Lôi Nam Vũ! Đã bảo đừng nói nữa!”

Nóng nẩy! Nóng nẩy! Nóng nẩy! Tôi tức đến sùi bọt mép, đám một cú lên mặt Lôi Nam Vũ.

“Em dám đánh! Kỳ Diễm! Không thể tử tế nói chuyện sao? Còn dám đánh! Được!”

“Kỳ Diễm đồ ngu ngốc! Tức chết anh!”

Tuy rằng gầm lên giận dữ, Lôi Nam Vũ ghì chặt tôi lại.

Đây là lần đầu tiên khi tôi đánh nhau lại bị kìm kẹp lại như vậy.

Còn chưa lấy lại tinh thần, cả người tôi bị xoay qua, bả vai bị đập một cú, không nghĩ Lôi Nam Vũ dùng chiêu này, cả người tôi gục xuống nền mưa.

“Anh nói cho em biết! Hôm nay cho em biết thế nào mới thực là giang hồ đánh nhau!” Lôi Nam Vũ nghiêng rằng nói. “Em cho rằng em hơn anh trong chuyện này sao? Về nhà ngủ đi! Ngủ dậy thì ngoan ngoãn trở lại làm Kỳ Diễm đứng đầu trường học đi!”

“Anh...”

“Anh cái gì? Anh hôm nay dạy cho em thế nào mới là chân chính sa đọa!”

Nghe đến đó, tôi liền bị đánh.

Chống cự không có hiệu quả, hơn nữa tôi vẫn cảm giác được Lôi Nam Vũ vẫn nhẹ tay. Từ khi sinh ra đến giờ, tôi thực chưa bị quần như thế. Tôi đánh không lại Lôi Nam Vũ, sự thật chứng minh tôi hoàn toàn bại.

Lúc đánh nhau thường là tôi sẽ lên đánh, còn Lôi Nam Vũ lúc đầu sẽ khoanh tay đứng nhìn một màn đó. Cho nên từ trước đến giờ tôi vẫn nghĩ rằng mọi người đều một mực đi theo là vì Lôi Nam Vũ là một thiếu gia có tiền, có thể bao ăn bao uống mọi người, không nghĩ đến là dựa vào bản lĩnh thực sự!

Thật lâu sau đó tôi mới biết ba của Lôi Nam Vũ là công an trưởng ở thị trấn này. Tất cả các chiêu mà Lôi Nam Vũ dùng đều là học được từ ba, chẳng trách dễ dàng đả thương người khác.

Mà người như Lôi Nam Vũ mới thực sự là thuộc về phe giang hồ. Tôi coi như là một đứa đánh nhau được, như lời Lôi Nam Vũ nói, chính là vẫn chưa biết chân chính sa đọa là thế nào.

Cuối cùng đánh một trận đó xong, tôi cả người đau nhức cùng đầu óc hỗn loạn, dầm mưa trở về nhà.

Cửa không khóa, điều này làm tôi cảm thấy có chút khác thường.

“Anh?”

Không có ai trả lời, tôi nhìn thấy cái bàn xê dịch, ghế đều đổ, mọi nơi đều có dấu vết đảo lộn, trong lòng chợt đông cứng.

“Anh, anh, chuyện gì thế này, anh ở đâu?”

Anh đã đi đâu? Tôi liếc mắt qua chiếc đồng hồ, đã ba tiếng...tôi thế nhưng ra ngoài ba tiếng, để anh đợi lâu như vậy. Lỡ như anh bị đau, không có ai bên cạnh, vậy...

Tìm một vòng đều không thấy anh, tôi bắt đầu sợ hãi.

-Hết chương 54-

55. Chương 55

Mưa lớn như vậy, anh có thể đi đâu?

Chạy ra cửa, vốn muốn chạy xuống lầu, lại giống như có cái gì đó dẫn dắt, tôi hướng mắt lên thang lầu bên trên.

Đột nhiên có linh cảm anh đã lên trên đó.

Phía trên tòa nhà có thể lên được, trên ấy chủ yếu là nơi phơi phóng những ngày tạnh ráo. Xung quanh cũng có lan can, chỉ là rất thấp.

Nghĩ như vậy, cả người tôi khẩn trương hơn bao giờ hết, đầu tóc lông tơ đều dựng thẳng lên, tức tốc lao lên trên đó. Lúc đẩy cánh cửa ấy ra, mưa trắng xóa trước mặt khiến tôi không tài nào nhìn rõ.

“Anh, anh đang làm gì!”

Anh khi ấy đang đứng trên lan can. Tôi lúc ấy như muốn nổ tung, lao đến ôm chặt lấy người trước mặt, gất gao ôm chặt lấy.

“Tiểu Diễm....đừng cản anh.”

Mưa to trút xuống đầu, âm thanh anh đã khản đặc, cổ gãy giữa khối vòng tay tôi khiến đầu óc tôi trống rỗng một mảng.

Trái tim tôi hung hăng đập mạnh, sống chết ôm lấy anh. Tôi sợ, sợ đến điên cuồng. Nếu như đến chậm hơn thì sẽ thế nào? Sẽ không còn anh nữa!

Khóe miệng nếm thấy vị mặn, hóa ra tôi ôm anh, nước mắt đã muốn hòa vào mưa rơi xuống.

Tôi thực sự...sợ hãi...

Anh tại sao lại đứng ở đây? Anh tại sao muốn đứng ở đây?

Anh...không cần tôi nữa sao?

“Tiểu Diễm...buông tay. Anh muốn chết.”

Anh thực sự không cần tôi.

Tức giận, đau đớn, tôi gào lên: “Đang sống tốt tại sao lại muốn chết! Vì em ra ngoài với Lôi Nam Vũ anh liền muốn nháo thế này sao?!”

“Anh...nháo?”

“Hahahaha...” Anh ngẩn người, sau đó cười lớn. “Đối với em mà nói, anh lúc nào cũng cố tình gây chuyện phải không? Em sẽ sớm thấy rất phiền phải không? Vậy buông tay đi...buông ra sẽ không còn phiền phức nào hết! Vĩnh viễn sẽ không phiền nữa!”

“...” Tôi cũng không phải ý đó.

“Em buông tay, buông đi Tiểu Diễm, rồi em xem anh có dám chết thật hay không!”

Trái tim tôi giống như bị kim đâm đau đớn, càng khấn cấp mà ôm lấy anh.

“Buông tay đi! Để anh chết! Anh phiền vậy em giữ anh làm gì!”

“Anh, anh nếu chết, ai lo cho đi đây?!” Anh gần như điên cuồng, tôi biết cái này là hữu hiệu nhất, hiện tại chỉ có điều đó mới giữ anh lại được.

“...”

Quả nhiên anh sững sốt. Anh giống như đột nhiên mất đi sức lực, nháy mắt không còn giấy giữa nữa. Anh tỉnh trở lại.

“Đúng vậy, còn mẹ...”

Anh cúi đầu lẩm bẩm: “Chính là, ngoại trừ điều đó, sống còn có ý nghĩa gì đâu?”

“Mẹ bị bệnh như vậy, không thể...”

“Bất kể thế nào cũng không làm gì được...Đau quá, cứ sống như vậy, đến tột cùng để làm gì đây?!”

“Nếu mẹ đi rồi, trên thế giới này cũng không còn ai yêu anh nữa, rồi cuộc...không có.”

Đầu tôi như nổ bùm một tiếng.

“Thân thể anh như thế, chỉ làm người sống chung một mối mà thôi.”

Trước kia luôn cảm thấy, cả thế gian này chỉ có tôi dù sống hay chết cũng sợ chẳng ai thêm để ý.

Giờ mới phát hiện, anh cũng lo sợ như thế. Anh so với tôi có lẽ còn sợ hãi hơn.

“Tiểu Diễm, thực sự...lúc đó nếu mẹ chết rồi, anh sẽ càng liên lụy đến em. Bệnh tật của anh sẽ chỉ làm khổ em.” Anh nói, quay đầu lại nhìn tôi. “Cho nên Tiểu Diễm, van cầu em buông tay ra, liền làm như không nhìn thấy đi. Anh thà bây giờ chết, cũng không muốn sau này khiến em thấy phiền mà chán ghét mình.”

Phiền? Chán ghét? Anh nghĩ như thế sao?

Ngực tôi đau nhói, là bởi vì khi trước luôn không kiên quyết, cho nên tổn thương đến anh...

Thế nhưng hoàn toàn...không phải cố ý.

“Anh, nếu bây giờ anh nhảy xuống, dì sẽ không tha thứ cho anh. Em cả đời cũng không tha thứ cho anh.”

Anh yên lặng, lâu sau trấn tĩnh trở lại, nhẹ giọng khóc.

“Anh nên...làm thế nào đây...”

“Tiểu Diễm...xin em nói đi, phải làm thế nào đây?”

Tôi chỉ ôm anh, không nói được gì.

Anh cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn để tôi ôm trở về, anh vẫn nhẹ như cũ, tựa hồ xương cốt cũng chẳng có sức nặng gì.

Cả hai đều ướt đầm, tôi trực tiếp đem anh vào phòng tắm sau đó xả nước ấm từ vòi sen xuống, lúc dòng nước ấm chảy xuống tôi mới nhận ra vừa rồi lạnh lẽo đến nhường nào.

Anh phát ra một tiếng kêu rất nhỏ, tay che bụng, run rẩy.

Sắc mặt anh kém đến không thể kém hơn, toàn bộ sức lực giãy giụa khi nãy đã không còn, lúc này đang xụi lơ một chỗ.

Nhìn đến anh đau đớn như vậy, tôi cuối cùng đau đến không kiềm nổi, ngồi xuống ôm anh vào lòng.

“Thật xin lỗi, em không nên để anh lại một mình. Thực xin lỗi, anh...”

Anh cười khổ.

“Tiểu Diễm, chăm sóc anh như vậy...hao tâm tổn sức như vậy...rất mệt đúng không?”

Anh nâng một tay lên che mặt, yên lặng rơi nước mắt.

“Anh không muốn...để người khác phiền toái như vậy. Mẹ, rồi Tiểu Diễm, anh đều hi vọng mọi người có thể...sống vui vẻ. Anh không nghĩ sẽ trở thành trói buộc với bất cứ ai...không nghĩ...”

“Kì thật anh chết rồi sẽ khác...Anh chết, cuộc sống của mọi người sẽ nhẹ nhõm hơn...”

“Anh, em không muốn anh chết!”

“...”

Thân thể anh bởi vì câu nói ấy mà sững lại.

“Hơn nữa chăm sóc anh không phiền, không mệt!”

“...Em gạt người.”

“Em không gạt ai cả!” Tôi kéo bàn tay đang che mắt của anh ra, hung dữ nhìn anh bảo. “Em không chán ghét anh! Em chăm sóc anh cả đời...đều có thể!”

Anh ngẩn người, đôi mắt phẳng phất mơ hồ, lại ánh lên một chút mong đợi. Anh cười mà lại như đang khóc, hỏi tôi: “Tiểu Diễm, em biết cả đời dài bao lâu sao?”

Anh nói thế, tôi cũng chứng lại.

Cả đời thật lâu, thật sự lâu.

Tôi đã từng cảm thấy cuộc đời thật dài, buồn khổ cứ tiếp nối mãi, mà lúc này đang ôm anh, lại cảm thấy dù khổ, dù mệt đến đâu, có thể chăm sóc anh, có thể để anh làm liên lụy cả đời cũng không nhiều. Kì thật cả đời như vậy, chỉ như giây lát lướt qua.

Cả đời ở bên anh, nếu như giúp anh giảm đi phần nào đó nỗi thống khổ, nếu như có thể đổi lấy nụ cười vui vẻ thực sự của anh, khổ khó đến đâu tôi cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.

Tôi quả nhiên...

Đã không còn có thể lừa gạt bất cứ ai. Tôi cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán anh, tiếp đó là mũi, và dừng lại ở đôi môi.

Nháy mắt đó tôi cảm giác được cả người anh chấn động, tim đập nhanh hơn, lại hôn càng sâu.

Anh chỉ thoáng giãy ra, sau đó bắt đầu đáp lại. Hôn thật sâu, tôi lại nếm thấy vị mặn đầu lưỡi, tôi ngán người, đồng thời cảm nhận được sự vui sướng ngọt ngào cùng rung động từ tận đáy lòng.

Tôi yêu anh, vốn đã không lừa được chính mình.

Vô cùng thanh tỉnh khi ý thức được tình cảm bé tắc trong ngực, tôi đã không cách nào trốn thoát.

Tôi đã muốn đắm chìm vào đó.

Tôi yêu anh, hi vọng anh có thể sống hạnh phúc.

Tôi thương anh.

-Hết chương 55-

56. Chương 56

“A...em đang làm gì...Tiểu Diễn...buồn...”

Đề anh trên giường, tôi từ phía sau lưng cứ thế cọ cọ tóc mình vào da anh. Tóc khiến cho gáy anh ngứa ngáy, hơi cuộn người lại, tôi thích anh phản ứng như thế, càng không ngừng cọ cọ trên đầu.

“Haha...ha...Tiểu Diễn, đừng...”

“Anh~” Tôi như làm nũng mà cọ cọ. Cọ chán chê lại ôm anh thật chặt.

Anh nằm trong ngực tôi, tôi vòng tay ôm ra trước ngực anh, ngón tay đặt trên môi anh khẽ xoa.

“Như bây giờ...thật hạnh phúc.” Anh nhẹ giọng nói, giọng điệu vui mừng, lại tựa hồ có gì đó bất an.

Tôi ôm anh, nhẹ nhàng bảo: “Anh nếu muốn, mỗi ngày sau này đều như vậy.”

“Thật sao?”

“Thật! Em sẽ ở bên cạnh anh!”

Anh gắt gao nắm tay tôi, cười vui vẻ.

Sau cả một ngày dài xảy ra bao nhiêu chuyện, lúc này có thể dùng từ “vô cùng hạnh phúc” để diễn tả.

Trong nhà chẳng có ai khác, chỉ có tôi và anh, tôi có thể nhìn anh thỏa thích, chăm sóc anh, nấu đồ ăn cho anh ăn, mà anh cũng chỉ yêu tôi, cũng chỉ nhìn tôi.

Trừ những lúc ra ngoài mua thức ăn, chúng tôi chỉ ở trong nhà. Ngày trước lúc nào cũng lang thang trên đường, còn bây giờ lúc nào cũng ở nguyên trong nhà với anh, thế nhưng không có lúc nào cảm thấy buồn tẻ, ngược lại càng thấy thỏa mãn.

Giống như là tôi đang cất giữ một kho báu vậy, hay là chăm dưỡng một thứ rất quý giá, khiến tôi mê mẩn, dồn toàn bộ tâm trí của mình vào đó.

Có đôi lúc sẽ nghĩ đến Lôi Nam Vũ, nghĩ đến trận đánh đêm mưa kia. Kì thật bảo tôi không dám thừa nhận là hoàn toàn đúng.

Có thể nói thật lòng mình, không tiếp tục làm anh tổn thương, cứ đơn giản là sống và chăm sóc cho anh, có thể trên chộc khiến anh cười thật vui vẻ, như vậy thật tốt...

Trong khi tôi hoàn toàn hạnh phúc, anh lại không được như vậy. Bởi vì sau khi khám kĩ càng, dĩ nhiên đúng là phải chuẩn bị phẫu thuật cắt bỏ tử cung.

Chuyện này đối với anh mà nói có lẽ là đả kích lớn. Nhiều lúc muốn đùa cho anh cười, nhưng vẫn phát hiện anh sẽ có khi ngán người, ngẫu nhiên còn lộ ra một loại sợ hãi như thể sắp bị vứt bỏ.

“Anh, đừng lo lắng, tất cả sẽ tốt thôi.”

Tôi chỉ có thể an ủi nhường ấy.

“Tiểu Diễm...anh biết em không thích mẹ anh. Nhưng mẹ anh cũng đáng thương lắm.” Anh nhẹ giọng nói. “Nếu không phải anh bệnh tật ốm yếu liên lụy, ba anh cũng sẽ không đối xử tệ bạc với mẹ, cũng không say rượu sẽ đánh anh, nếu không phải vì bảo vệ anh, mẹ cũng sẽ không ly hôn...”

“Mẹ trước kia...không phải người như thế này. Chẳng qua vì cảnh anh bị đánh đập mà thành như vậy. Bây giờ còn...anh còn khiến mẹ mệt mỏi mà sinh bệnh...anh...quả nhiên, chỉ có thể làm liên lụy người khác.”

Anh nói, trong cổ họng nghẹn ngào. Hốc mắt phiem hồng, dĩ nhiên là muốn khóc mà khóc không được, nhìn thương tâm muốn chết.

Đúng vậy...người đáng giận đến đâu thì cũng có chỗ đáng thương. Tôi căm ghét dì như vậy, xét ở khía cạnh riêng cũng không phải tự nhiên muốn thế.

Nhưng mà trong lòng không dừng lại được nỗi hận đó. Dì đáng thương, dì vì anh mà hi sinh nhiều...nhưng đáng thương ấy thì liên quan gì tôi?

Dì cho dù đáng thương, nhưng cũng là người đến phá hoại gia đình tôi, khiến mẹ tôi chết.

Tôi không muốn tiếp tục chủ đề này, lại an ủi anh. “Anh, không thể chuyện gì cũng nhận hết về mình như thế. Như thế này cũng không phải do mệt mỏi mà thành. Dì bị bệnh không phải tại anh.”

“Phải không...”

Tôi thở dài, ôm anh. Cảm thấy cuộc đời này thật đáng buồn, thời thơ ấu của anh cũng bất hạnh không thiếu.

Bị ba vứt bỏ, bị đánh nhiều lần...Tôi bị đánh ít nhất vẫn là vì làm cho bọn họ không thể không đánh, còn anh bị đánh dấu anh chẳng làm gì, chỉ bởi vì thân thể không tốt...

Cho nên...bây giờ mới thế này đi.

Tuy rằng trông rất kiên cường, ủy khuất thống khổ gì cũng nén chặt vào trong, thế nhưng vẫn thật nhạy cảm, có chút chuyện vui thì vui vẻ không thôi, cũng chỉ có chút chuyện nhỏ cũng sẽ khiến anh khóc, anh thương tâm không ngừng. Anh luôn có một chút gì đó thiếu thốn về tình cảm, sợ bị vứt bỏ, người khác đối tốt với mình một chút liền ghi nhớ trong lòng, mà mỗi khi xác định tình cảm là gì thì có chết cũng không thay đổi...Cũng bởi vì như vậy mới cố chấp trong chuyện tình cảm này.

Cũng tốt...

Khăng khăng nhất mực với tôi, yêu thương tôi hơn rất nhiều người khác.

Ít nhất không phải là người chỉ biết nói, không biết làm, hay người trong lòng một kiểu, ngoài mặt một kiểu. Bởi vì anh yêu thương tôi, cho nên tôi có thể dùng cả đời này ở bên cạnh, chăm sóc cho anh.

Anh ở bên cạnh tôi, tôi sẽ chăm sóc hết thấy, đem tất cả những kí ức bị người khác tổn thương xóa sạch.

Tôi tuyệt đối sẽ không...phụ anh.

Tuyệt đối sẽ không như ba anh, ghét bỏ anh. Cho dù để tôi cả đời phải như thế, cả đời phải lo lắng, phục vụ anh, tôi cũng can tâm tình nguyện.

Bị chuyện bệnh tình của dì đã kích, tinh thần anh sa sút, lại một lần nữa ăn uống không vào, cơ thể cũng một lần nữa có dấu hiệu không ổn.

Ngày đó tôi ra ngoài mua thức ăn, lúc trở về, anh đau đến mức ngất xỉu.

Lúc đưa đến viện, bác sĩ nói phải làm phẫu thuật. Tôi nghe thấy câu đó, không khỏi mê man. Lần phẫu thuật trước cách đây bao lâu? Bây giờ lại làm tiếp? Anh vốn yếu như vậy, tại sao ông trời còn chưa buông tha cho anh?

Sau lúc anh tỉnh dậy vẫn không quá quan tâm đến chuyện này. Tôi ngồi bên cạnh giường anh, tay anh từ trong chăn vươn ra, nắm tay tôi.

“Anh sợ không?”

Anh nhìn tôi, lắc đầu. Rõ là lắc đầu, nhưng giọng điệu lại có chút run.

“Sẽ không sao.” Tôi an ủi. “Bác sĩ nói chỉ là một tiểu phẫu thôi, không nguy hiểm.”

“Rất đau. Kì thật, anh rất sợ đau, Tiểu Diễm, tuy rằng anh hay bị đau như vậy, theo lí mà nói hẳn là đã quen, nhưng mà...vẫn thấy sợ, vẫn sợ đau.”

“Hơn nữa, mỗi lần như vậy, cũng chỉ được một thời gian ngắn. Hiện tại bụng anh đã đầy sẹo mổ, như vậy...mười năm, hai mươi năm, đến khi đó trên bụng chỉ có sẹo, chẳng còn chỗ nào lành lặn để phẫu thuật tiếp...phải làm sao?”

“Anh...”

“Nếu anh biến thành bộ dạng đó...haha...hiện tại cũng đã thành bộ dạng bị phá hư rồi, giống như một món đồ sắp hỏng...”

“Tiểu Diễm, nếu như không có em bên cạnh...anh thực sự đã không còn dũng khí...”

Anh nói, ánh mắt hướng đến ngoài khung cửa sổ. “Thống khổ như vậy, mười năm, hai mươi năm, thật gian nan...thật sự rất gian nan.”

Tôi ôm anh, trong lòng rất khó chịu.

Tôi là dũng khí để anh tiếp tục sinh tồn, tôi có thể đem đến cho anh hạnh phúc, lại vĩnh viễn không thể giúp anh một phần đau đớn trên cơ thể.

Nếu anh bình phục...tôi thực sự...nguyện ý trao đi tất cả.

-Hết chương 56-

57. Chương 57

Lần phẫu thuật này bác sĩ còn ở nước ngoài, cho nên phải mất đến nửa tháng mới được tiến hành phẫu thuật. Mà trong thời gian đó, bệnh tình của anh chỉ tăng chứ không giảm. Bệnh đau dạ dày và tắc ruột khiến anh mỗi ngày đều đau bụng không ngừng, tuy rằng tôi mỗi ngày đều ở cạnh giúp anh chườm nóng, lại không thấy có dấu hiệu nào tốt đẹp.

Bị những cơn đau tra tấn như vậy, bác sĩ nhiều lần súc ruột cho anh, nhiều lần như thế, hiệu quả cũng không tăng lên chút nào, ngược lại còn khiến bụng anh bị sưng, tinh thần anh cũng lâm vào tuyệt vọng.

Anh bắt đầu nháo, nhất quyết không cho tôi đến chăm, nhưng trong nhà đã chẳng còn ai chăm sóc cho anh, tôi như thế nào có thể bỏ mặc?

Lúc súc ruột, tôi ở bên cạnh xoa xoa cho anh, muốn giúp anh trấn tĩnh lại, không ngừng phân tán sự chú ý để anh bớt đi một phần thống khổ. Anh khó chịu đến mức không ngừng nôn, tôi vẫn ở một bên giúp anh lau sạch.

Tuy rằng tôi biết anh không muốn bị tôi thấy bộ dạng đó. Nhưng đây là trách nhiệm của tôi. Tôi muốn chăm sóc anh thật tốt. Anh ở trong lòng tôi, sẽ không vì bị bệnh tật hành hạ mà thay đổi vị trí.

“Như vậy...rất xấu, rất ghê đúng không, thật sự không bằng chết đi.”

Sau một lần súc ruột khác, khuôn mặt anh hoảng hốt, đã muốn lộ ra vẻ mặt không còn nín giữ được gì.

“Anh, nghe em nói...”

“Anh không muốn nghe.” Anh lầm bầm. “Anh thật sự hối hận...ngày đó đã do dự mà không nhảy xuống. Haha...ít nhất như thế, trong mắt em, anh cũng không phải khó coi thế này.”

“Anh, không có gì là khó coi. Thật đấy.”

“...Em gạt người.”

“Thật sự, bất kể trong thời điểm nào, anh cũng không khó coi.”

“Gạt người.”

“Anh, thật sự, anh trong lòng em...”

“Em gạt người!”

Anh cười khở, chốc lát cúi đầu xuống, đáy mắt tràn ngập tuyệt vọng, bi ai.

...

Làm cho tôi rất đau lòng....thật sự rất đau lòng.

Tôi ôm anh, đột nhiên cảm thấy đối với việc tôi an ủi, anh chỉ càng lộ ra nỗi khổ sở.

Từ bao giờ? Trước kia lúc tôi an ủi, anh sẽ cười, anh sẽ vui trở lại mà nói “Tiểu Diễm, em thật tốt.” Thế mà hiện tại, trong lòng anh chỉ có đau đớn, khắp người đều là vết thương. Tôi cho dù an ủi, anh cũng đã không chịu tin nữa.

Là lỗi do tôi.

Tôi trước kia rõ ràng có thể đối xử với anh thật tốt, có thể dịu dàng với anh, lại hết lần này đến lần khác làm anh thương tổn. Anh vốn rất kiên cường, cuối cùng trở thành yếu đuối như vậy, dễ tổn thương đến vậy.

Nếu thật muốn trả thù, tôi hẳn đã thành công.

Người đang ở trước mặt tôi đây, ngoại trừ mê man thì chỉ còn tuyệt vọng cùng cực.

Thế nhưng...tôi chưa từng có ý muốn trả thù anh.

Anh đối với tôi mà nói, có vị trí quan trọng lắm! Nếu có thể đổi, tôi sẽ không do dự mà đổi thân thể không tổn hại gì của mình cho anh, nhận lấy thân thể chịu bao nhiêu thống khổ của anh.

Nước mắt bắt đầu rơi. Đau đớn từ tận đáy lòng lúc này không tài nào che giấu được nữa.

Người quan trọng nhất, người đáng trân quý nhất, tôi khẩn thiết ôm vào lòng.

Chính là khoảng cách như vậy mà xa quá, tôi nghĩ sẽ lại nói yêu anh, sẽ vì anh mà làm nhiều chuyện, nghĩ đến tương lai của cả hai, anh lại đã không còn trông mong gì.

“Tiểu...Tiểu Diễm...?”

Cả người anh cứng đờ, âm thanh run rẩy. “Tại sao...khóc?”

“Đừng khóc...đừng khóc. Anh vừa rồi tâm tình không tốt, không phải cố ý...anh...”

“...”

“Tiểu Diễm, thật xin lỗi. Anh là tâm tình không tốt, em không cần...em đừng khóc...”

“Anh, anh còn thích em không?”

“...A?”

Tôi buông anh ra, lau lau qua loa, nhìn anh nghiêm túc.

Không thể tin, nghi hoặc,ngạc nhiên, lo sợ, chờ mong, ần ần một chút hoảng hốt. Tôi vẫn không rõ tại sao cho đến bây giờ khi nghe tôi hỏi câu đó anh vẫn còn những biểu tình như vậy.

Tôi là không nói thành lời, không nói rằng tôi yêu anh như anh luôn nói, nhưng trong nhiều ngày nay, tôi dùng hành động còn chưa đủ sao?

Đều bảo muốn chăm sóc anh cả đời, chẳng lẽ không nói “em yêu anh” liền không rõ ràng đến thế?

Thế nhưng anh vẫn mang một bộ dạng không tin. Thậm chí không trả lời, cứ như vậy nhìn lại tôi.

“Nếu như anh vẫn muốn ở một chỗ cùng em, lần này chịu đựng nốt, giải phẫu xong, hoàn hảo trở lại, em sẽ cùng anh một chỗ, được không?”

“Tiểu Diễn...em nói cái gì...Em nói, nghĩa là...”

Anh hỏi như thế, trong mắt mê man như bị che lấp bởi một màn sương mù. Tôi nhận ra được, anh cố gắng để màn sương ấy không động, không thành những giọt nước mắt.

“Anh còn hỏi? Còn có thể nghĩa là gì? Làm xong phẫu thuật nếu anh vẫn còn muốn, em sẽ ở bên cạnh anh. Hay là anh không muốn ở cạnh em nữa?”

Nhưng anh lại vẫn như chưa hiểu. “Tiểu Diễn, đây là...sắp chết sao? Anh vào phẫu thuật, sẽ không ra nữa sao?”

“Anh lại nghĩ linh tinh! Không phải đã bảo phẫu thuật lần này không nguy hiểm sao!”

“Cho nên...ý em là...” Anh ngần ngại, rồi lại vội vàng hỏi. “Tiểu Diễn, không phải đang gạt anh chứ? Nếu anh có thể bình phục trở lại, em sẽ không nuốt lời chứ? Sẽ không đổi ý chứ?”

“Đương nhiên không!”

Nếu không anh cho rằng cả quãng thời gian này tôi hành động như thế là vì gì? Nói vĩnh viễn chăm sóc anh, chẳng lẽ xuất phát từ đồng cảm? Anh nên biết người như tôi không dễ đồng cảm với cảnh ngộ người khác!

“Anh, em yêu anh.”

“Thật...sao...” Anh mở to hai mắt, đôi mắt đã ầng ậng nước, lại hiện lên một tia kinh ngạc.

“Giống như anh đối với em vậy, thật sự. Lâu như vậy, cứ nghĩ rằng trong lòng anh đã rõ. Không ngờ, anh thật ngu ngốc!”

“Gạt người, gạt người...” Anh nói thế, mày nhíu lại, nước mắt chực trào, quay đầu đi, khóe miệng lại không kiềm nổi một nụ cười.

“Tiểu Diễn, thật sao...”

Tôi bật cười. “Không phải anh cả ngày đều nói thích em sao? Hiện tại em thừa nhận, anh lại hỏi ngược lại như thế?”

“Cho nên, anh, nhất định phải kiên cường lên, ngàn vạn lần không để cho bệnh tật đánh gục. Em còn muốn tiếp tục ở bên anh, luôn muốn anh, vì em, mà kiên cường hơn nữa, chịu đựng tốt hơn một chút, được không?”

“Biến thành bộ dạng khó coi như này...em vẫn muốn anh sao? Cho dù nhìn anh chật vật như vậy, vẫn cứ không ghét bỏ anh sao?”

“Anh lại nói linh tinh cái gì. Không phải nói rồi sao? Anh ở trong mắt em, lúc nào cũng rất tốt.”

Tôi vươn tay lau đi giọt nước đã làm ướt khóe mắt anh, chính mình lại một lần nữa suýt khóc.

“Tiểu Diễn, đã nói rồi, không được đổi ý đâu...”

“Được, nhất định không đổi.”

-Hết chương 57-

58. Chương 58

Cuối cùng cũng đến ngày anh làm phẫu thuật. Tôi ngồi ở băng ghế dài bên ngoài phòng phẫu thuật, vùi đầu vào hai bàn tay.

Mong sao sớm kết thúc, sự khổ cực này, hãy kết thúc.

Tôi đã không dám nghĩ đến những lần anh thống khổ rên rỉ vì đau, tiếng kêu vụn vỡ, nghe vào tai chỉ toàn là đau đớn. Mà bởi vì đau cho nên anh khổ sở vụn vụn, tay luôn ôm bụng, khuôn mặt đầy tuyệt vọng, với tôi thì không kém gì một loại tra tấn.

Đó là người tôi yêu...tôi lại chỉ có thể mở mắt đứng nhìn anh bị hành hạ.

Chờ anh tỉnh lại, tôi muốn đối với anh thật tốt...

Tôi nhất định sẽ đối tốt với anh. Đó là người quan trọng nhất, đã làm tổn thương anh nhiều như vậy, không còn khả năng có thể tiếp tục làm anh đau. Tôi nhất định phải đối tốt với anh, đối tốt gấp bội, nhất định...

Bác sĩ ra, phẫu thuật kết thúc. Một lát nữa tôi cũng có thể đến nhìn anh.

Tôi ngồi bên cạnh, chốc lát anh liền mơ màng mở mắt ra.

Đáng nhẽ còn chưa tỉnh, thời gian thuốc gây mê chưa hết tác dụng. Chính là anh lại tỉnh, đôi mắt mệt mỏi đến cực độ, gọi tôi bằng âm thanh rất nhỏ.

“Tiểu Diễn...”

“Anh, sao rồi?”

“Anh...đã làm phẫu thuật.” Anh run rẩy, tái nhợt. “Em đã nói...vẫn có thể chứ?”

“Đương nhiên.”

Anh nở nụ cười, như là trút đi gánh nặng, mơ màng khép mi mắt lại.

Tôi nắm lấy tay anh, trong lòng cảm thấy chua xót.

Tôi sẽ không đổi ý, không phụ anh. Tôi cả đời này...chỉ ước định với người trước mặt.

Vài ngày sau đó thời gian anh thanh tỉnh cũng không nhiều, nhưng tôi ngược lại không lo lắng. Lúc kịp nhận ra, cũng không biết bắt đầu từ khi nào mỗi ngày đều gọt táo hình con thỏ đặt lên bàn nhỏ cạnh giường anh.

Anh, tôi cũng muốn gọt táo con thỏ đáng yêu cho anh.

Đó là cảm giác rất mềm mại nhưng cũng thập phần chua xót. Cứ như vậy yên lặng chờ đợi, không biết đâu sẽ là lần tỉnh dậy tiếp theo của anh, nhưng không gấp, tôi nhất định chờ được.

Tôi nghĩ thật lâu thật lâu trước kia, ngồi ở cạnh giường bệnh của tôi, anh có lẽ cũng mang tâm tư như vậy.

“Tiểu Diễn...em thật sự sẽ ở cạnh anh sao?”

Đã qua một tuần, anh dường như vẫn còn chưa chắc chắn, sẽ rất hay hỏi tôi câu này.

“Không phải chứ?”

Anh chỉ cười, được một lúc lại hỏi: “Vậy...từ nay về sau, nếu anh muốn hôn em...có phải...chỉ cần anh muốn, lúc nào cũng có thể?”

Tôi mỉm cười, để anh dựa vào người, nhẹ nhàng hôn xuống.

Sau khi anh phẫu thuật được ít ngày thì đến lượt dì. Anh rất lo lắng, rõ ràng chính mình cũng ốm, vẫn muốn ở bên ngoài phòng phẫu thuật chờ. Tôi cũng không còn cách nào khác, bọc anh trong lớp áo bông thật dày, cầm theo ống truyền nước biển mà anh đang truyền, ngồi cạnh bên anh, yên lặng cầu nguyện anh không sinh bệnh.

Phẫu thuật rất thành công, sau khi cắt bỏ tử cung, dì rất nhanh lấy lại sức và trở về nhà.

Tôi thực khó chịu, nhưng cũng chẳng nói gì. Ông trời đâu có mắt.

Anh trở lại bộ dạng vui vẻ, thường hay cười. Thế rồi có một lần lúc ở trong viện, đột nhiên dựa vào vai tôi rồi thầm thì: “Kì thật...bệnh kia của mẹ là có biến chứng. Ba cũng biết, cắt bỏ tử cung rồi vẫn không trị tận gốc được, chỉ sống được vài năm. Bác sĩ nói trị liệu hóa chất cũng vô dụng, nên về nhà dùng thuốc Đông y chữa trị qua ngày. Hiện tại cái gọi là không có việc gì, chẳng qua là muốn gạt mẹ.”

“Sao?” Tôi ngạc nhiên, không nghĩ tới kết quả đó.

“Ba không cho anh nói cho em, bởi vì sợ em sẽ nói lung tung. Nhưng anh biết Tiểu Diễm sẽ không như vậy.” Anh nói. “Tiểu Diễm, anh rất sợ.”

“Đừng sợ, em vẫn luôn ở bên cạnh anh. Anh, em sẽ luôn ở đây.”

Tôi nghe nói không phải ai bị thế cũng sẽ chết, nhưng lại bị ám ảnh về chuyện đó mà chết. Điều này sau khi đi xuất viện cũng thấy được phần nào đó.

Cắt bỏ tử cung rồi, dĩ nhiên không biết căn bệnh kia vẫn xoay vòng vòng bên mình.

Dĩ nhiên cho rằng mình tốt lắm, cho rằng thuốc mà ba tôi mua về sắc cho tôi uống là thuốc bổ sau khi phẫu thuật, lúc nào cũng phần chấn tinh thần.

Thậm chí tính tình độc địa chẳng mấy đã khôi phục. Bởi vì tai qua nạn khỏi cho nên cả nhà đối xử tốt lắm, chắc dĩ nhiên cảm thấy mình càng có địa vị hơn cho nên không vừa mắt tôi liền một miệng độc ác.

“Nói bao nhiêu lần rồi, tránh xa con trai tao ra! Con tao không bị mày dụ dỗ đâu! Không cần suốt ngày luẩn quẩn cạnh nó!”

“Dì, tôi chỉ đang chăm sóc anh.”

“Đó là con tao! Không tới lượt mày chăm sóc! Mày đó, trước tiên tự lo cho mình đi!”

Tôi không để ý dì, tiếp tục đi lấy trà cho anh, dĩ nhiên mất hứng liền đánh tôi vài cái.

Nghĩ đến dù sao dì cũng chẳng sống được bao lâu nữa, tôi cũng mặc kệ dì.

Huống gì người phụ nữ này cũng chỉ có móng tay nhọn mà thôi, so với nắm đấm của kẻ lẩn lộn bên ngoài như tôi, dù sao dĩ nhiên đánh tôi cũng chẳng chết được.

Nói thật, tôi thật thấy may mắn vì mấy năm gần đây mình trong giai đoạn phát triển cho nên cao lên không ít, không dễ gì bị đánh đá mà khóc, mà không làm gì được.

“Mẹ! Mẹ không cần cứ nhắm vào Tiểu Diễm! Em ấy chăm sóc con, cũng không có ác ý gì.”

Lúc dĩ nhiên còn muốn đánh, anh liền xông tới nói, dĩ nhiên nhận về sự phớt lờ của dì. Anh cũng là nghĩ mẹ mình chẳng còn sống được nhiều nữa, trước kia luôn vì tôi mà phản kháng mẹ mình, bây giờ thì không lớn tiếng tranh luận nữa.

Chính là buổi tối anh thường lén ra phòng khách chỗ tôi ngủ. Tôi nói ngoài này lạnh anh vẫn kiên trì không chịu về phòng. Tôi thực sự lo lắng cho sức khỏe của anh, vì thế sau đó mỗi khi chờ bọn họ ngủ say rồi, sẽ đến phòng ngủ, ở bên cạnh chờ anh ngủ, trước khi trời sáng sẽ lại quay lại sofa ngoài phòng khách.

Vì anh, phiền toái một chút, lén lút một chút...cũng đều là chuyện nhỏ.

“Tiểu Diễm, thật sự sẽ không vì mẹ anh mà hận anh chứ?”

Tôi lắc đầu.

Anh vẫn luôn bắt an. Kéo tôi lại, tựa vào tôi.

“Thật xin lỗi.” Anh nhẹ giọng nói. “Đó dù sao cũng là mẹ anh. Anh biết mẹ làm nhiều điều sai, chính là hơn phân nửa lí do đều vì anh. Mà ngay cả...phá hủy gia đình em, khiến mẹ em ra đi, khiến em sống khổ như vậy, đều là vì muốn cho anh một gia đình mới, để anh có ba đường dạy...”

“Anh...chính là chiếm hết của em. Chuyện không tốt đều khiến em nhận lấy. Cho nên dù đau lòng cho em, những gì mẹ làm cũng đã làm rồi, thế nhưng...không có quyền gì chỉ trích mẹ.”

“Mẹ đối với người khác đều không tốt, nhưng đối với anh luôn thật tâm...anh lại bắt hiểu như thế, mẹ lại chẳng sống được bao lâu... Anh rất muốn như trước bảo vệ em, nhưng mà...không thể đối nghịch với mẹ mãi...”

“Em hiểu, không sao đâu anh.” Tôi mỉm cười, âu yếm anh. “Chuyện xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, đối với chuyện của mẹ em em cũng đã bình tĩnh hơn nhiều. Em hiện tại chỉ có anh, đã cảm thấy rất mỹ mãn rồi. Dù sao anh cũng là của em, mẹ anh có đánh em em cũng không sợ.”

-Hết chương 58-

59. Chương 59

“Thế nhưng...” Anh vẫn bất an như cũ. “Xin lỗi em nhiều lắm, Tiểu Diễm, thật sự xin lỗi em. Mỗi lần nhìn đến em chịu oan uổng mà chẳng làm gì được, anh rất khó chịu trong lòng...”

Tôi lắc đầu. “Em biết anh bị kẹt ở giữa rất khổ sở. Không sao đâu, dì không thích em, đánh em mắng em cũng chẳng sao cả, cũng đâu có chết được? Em cũng sẽ cố gắng không vì thế mà xảy ra chuyện gì cả, tránh để anh khó xử, được không?”

“Tiểu Diễm, em thật tốt...”

Anh nhìn tôi, rõ là muốn cười, rõ là phải cảm thấy thật hạnh phúc, thế nhưng hốc mắt lại đỏ.

“Thật sự...để em chịu khổ rồi. Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi em. Anh sau này...tương lai sau này, nhất định sẽ bù đắp cho em. Tiểu Diễm, anh nhất định sẽ bù đắp cho em tất cả.”

“Không sao mà, không khổ.”

Nói xong tôi lại cúi người xuống hôn anh.

Tôi hiểu được, so với tôi anh càng khổ sở hơn. Vì không muốn để anh thương tâm hơn nữa, tôi sẽ càng cố nhẫn nhịn dì.

Người như dì lúc này, tôi sẽ không làm gì cả, rồi thì dì cũng sẽ chết.

Dì cùng lắm thì chống đỡ được năm năm đi? Cho dù mười năm tôi vẫn sẽ chờ. Chờ dì chết, anh là của tôi, tất cả là của tôi, lúc đó dì muốn đoạt cũng không đoạt nổi.

Tôi chờ được. Tôi nguyện ý vì anh mà chờ. Tôi nhất định sẽ sống hạnh phúc cạnh anh.

Tôi thật sự...đã từng cho rằng mình có thể chờ.

Ngày ngày cứ những chuyện gà bay chó sủa dần dần trôi qua, thi thoảng có lúc tôi nghĩ đến những ngày khi trước lúc bị dì đánh đã khóc, thậm chí đòi sống đòi chết. Hiện tại vẫn là thường bị dì mắng chửi, thế nhưng tôi đã không để ý, cũng hoàn toàn không nghĩ đến trong lòng.

Mỗi ngày đều rất vui vẻ. Dù sao người chiến thắng cuối cùng cũng sẽ là tôi.

Tôi lại một lần nữa tập trung vào học hành, vốn là đang kém cỏi, thành tích của tôi chẳng bao lâu đã dẫn đầu toàn trường. Các bạn học thì kinh ngạc, còn giáo viên cũng lấy làm vui mừng, cảm thấy rằng trước kia tôi bị Lôi Nam Vũ phá hư, bây giờ Lôi Nam Vũ đi rồi mới có thể trở lại như vậy.

Mà Lôi Nam Vũ nói sau khi đi sẽ viết thư gửi về cho tôi, vậy mà chờ mãi cũng không thấy, cứ thế rồi mất liên lạc.

Như vậy mỗi ngày cũng coi như bình thản mà trôi đi.

Chính là có một ngày, sự bình thản ấy không giữ được nữa. Đang trong giờ học, giáo viên chủ nhiệm chạy đến báo: “Kỳ Diễm, em ra đây. Nhà em xảy ra chuyện rồi.”

Tôi hoảng sợ, theo bản năng liền lo lắng không biết có phải anh lại bị làm sao rồi không, chạy ra khỏi phòng học, lại đối mặt với một tình huống chưa từng ngờ đến.

“Ba em gặp tai nạn!”

Tôi kinh ngạc.

Hết thấy đều như một lời nguyện vậy. Từ ngày mẹ mất, trong nhà xảy ra bao nhiêu chuyện, nhân quả tuần hoàn, báo ứng dù chậm thì vẫn là sẽ đến.

Quãng thời gian này ba vì bệnh tình của dì mà cất lực kiếm tiền, vì thế mà nhận lái xe cả ban đêm. Tôi nghe bọn họ nói rằng bởi vì mệt mỏi quá, lái đêm nên không cẩn thận nên gặp tai nạn.

Vốn nghĩ rằng sau khi dì và cả anh xuất viện, tôi sẽ một thời gian không phải ngửi đến mùi đặc trưng của bệnh viện kia. Ấy thế mà chưa được bao lâu đã lại quay lại đây.

Ba tôi bị thương khá nặng, toàn thân đều cuốn băng trắng, còn phải dùng bình oxy để thở. Nhìn đến ba nằm bất động trên giường bệnh, tôi đã rơi nước mắt. Thật kì quái đúng không? Tôi rõ ràng là đã không còn tình cảm ba con với người này, thế nhưng vẫn cứ rơi nước mắt.

Anh cũng khóc, chỉ có dì đứng đó nhìn vài lần rồi đi ra.

“Dì không ở lại với ba tôi?”

“Ồ lại? Làm gì? Chữa bệnh không cần tiền sao? Tao phải đi kiếm tiền! Còn phải vay! Nhà này rớt cuộc đã làm gì a! Nhiều chuyện xảy ra như vậy!”

Thanh âm của dì lộ rõ sự tức giận, giống như ai oán số mình. Tiếng giày cao gót nện đều đều xuống sàn, sau đó biến mất ngoài hành lang.

Nhìn bóng lưng người phụ nữ ấy đi mất, tôi không rõ mình cảm thấy thế nào. Nếu hiện tại người nằm đây là anh, tôi có khả năng sẽ không động dậy nổi, đừng nói còn nhiều sức như vậy. Tôi sẽ loạn, đầu óc sẽ không có khả năng thanh tỉnh như thế, cả người chắc sẽ hồng mắt, sẽ ở đây với anh, một giây cũng không rời bàn tay anh, không nói gì đến còn nhớ ra phải oán hận.

Đây là sự khác biệt giữa người trưởng thành và thiếu niên sao?

Hay là...dì căn bản không yêu thương gì ba tôi?

Tôi đã sớm cảm thấy ba nhất định là yêu dì rất nhiều. Mỗi tình đầu bao giờ cũng là thứ không thể quên được, nếu không ba đã không vì dì mà làm nhiều điều đáng hận như vậy với mẹ con tôi.

Thế mà người dì yêu, chỉ có bản thân mình và anh.

Dì mau chóng tìm đến ba tôi như vậy, cấp tốc sống chung như vậy, tuy rằng ba cũng chẳng phải giàu có, ít nhất vẫn có công việc đàng hoàng, lại có thể chăm sóc tốt cho hai mẹ con dì. Chỉ thế mà thôi.

Cho nên tôi mới bị coi là cái gai trong mắt dì. Không phải vì tình yêu với ba, chỉ là vì sự tồn tại của tôi khiến cho mẹ con dì chiếm không trọn.

Mà bây giờ ba nằm đó, nên không còn giá trị gì với dì nữa sao?

Ngược lại, anh lại có tình cảm thật với ba. Điều này cũng dễ hiểu, ít nhất là trước khi anh công khai nói thích tôi trước mặt ba, ba vẫn luôn coi anh như con ruột, còn tôi mới giống một đứa con dì ghẻ. Anh không có một người ba hoàn hảo, cũng sớm coi ba tôi là ba ruột của mình, cũng đã sớm gọi tiếng “ba” ấy rồi, tình cảm là có thật.

Không như tôi, tuyệt đối không có khả năng một ngày nào đó đứng trước mặt dì gọi một tiếng “mẹ”, chết cũng không!

“Bác sĩ, bác sĩ, ba cháu có thể hồi phục chứ?” Tôi chỉ biết đứng lặng một chỗ, người hỏi là anh.

“Điều này...vẫn còn phụ thuộc vào người bệnh.”

“Xác suất có nhiều không ạ? Ba cháu nhiều khả năng sẽ không việc gì phải không?”

Bác sĩ lắc đầu. “Thật xin lỗi, gia đình sớm chuẩn bị tinh thần đi, khả năng rất thấp. Dù sao trước mắt tình lại rồi mới tính được.”

Mấy ngày tiếp đó tôi đều ở viện chăm sóc ba, dì bảo đi kiếm tiền cũng mất tung mất tích, chỉ còn anh ở đây với tôi. Chính mình không rõ thế nào, mấy ngày này đều vô thức ngồi ngẩn người cả ngày, sức khỏe anh không tốt, vẫn phải để anh phải chăm sóc cả tôi.

Ba hôn mê năm ngày, đêm ngày thứ năm tỉnh.

“Thật tốt quá! Tỉnh rồi!”

Anh vội chạy đi tìm bác sĩ, tôi giật mình một cái như vừa từ cơn mê tỉnh lại. Tôi nhìn ba, ba từ từ mở mắt, thể nhưng thần sắc thật lạ, cứ như là chưa tỉnh.

“Ba!” Tôi kêu lên.

Ba đưa ánh mắt về phía tôi, đôi môi bỗng run rẩy, từ yết hầu khó khăn thoát ra vài câu chữ.

“Tiểu Diễm...mấy năm nay...là ba... Xin lỗi con, xin lỗi cả mẹ con...”

Tôi hơi sững sốt, nhủ mảy.

Lời sám hối đó, ba năm sau khi mẹ mất, lần đầu tiên tôi nghe.

Ba tỉnh dậy từ ác mộng nên như vậy sao? Ba cũng biết xin lỗi mẹ con tôi sao?

Lúc này tôi nên thế nào đây? Tôi không khỏi cảm thấy mơ hồ. Chẳng lẽ nói, “Ba, con hiểu, không sao đâu” sao?

Không. Không thể.

-Hết chương 59-

60. Chương 60

Mẹ tôi luôn vì ba mà hi sinh tất cả, có chỗ nào không bằng dì Mạnh? Vì một người phụ nữ như vậy mà khiến mẹ chết, ba rốt cuộc đã nghĩ những gì, tôi hoàn toàn không lí giải được.

Vậy nên chỉ có thể cười khổ: “Ba cũng...biết sao?”

Đúng vậy, đó chính là câu trả lời. Không phải là “không sao” hay “con có thể thay mẹ nhận lời xin lỗi của ba”. Bởi vì tôi không tha thứ, tôi cũng cảm thấy dù mẹ tôi có là người thiện lương đến đâu cũng không thể tha thứ.

Tuy rằng giờ phút này chính mình cảm thấy rất đau khổ.

Ba sẽ mất. Vài năm qua đi, bao nhiêu hiểu lầm, bao nhiêu oan uổng, đánh đập, chửi rủa, đã khiến cho quan hệ ba con tôi từ bất hòa đến thành giống như người xa lạ. Thế nhưng trong ký ức tôi vẫn còn hình ảnh, thật lâu trước kia, tôi từng có một người ba rất ôn nhu, rất tốt.

Có lẽ đúng bởi vì tôi luôn dựa vào ba như vậy, khiến cho sau này xảy ra chuyện mới có thể hận ba như thế. Vì một người phụ nữ khác, ba chưa từng bảo vệ mẹ, chưa từng bảo vệ tôi, chưa từng bảo vệ cái gia đình nhỏ ấy, khiến cho cuộc sống trở nên tuyệt vọng biết bao.

Tôi sợ dĩ có thể sống đến hiện tại, sợ dĩ có thể đối diện nhiều đau đớn như vậy, còn kiên trì như vậy, là vì bên cạnh tôi còn một người luôn cho tôi sức mạnh. Là anh.

Nếu không có anh, thì ở trong thế giới thiếu thốn ánh sáng âm áp kia, tôi đã sớm chết. Người như dì sẽ bóp chết tôi, người như ba không bảo vệ tôi.

Cho nên người tôi yêu chỉ còn lại anh. Tôi đã sớm không thể bảo tồn tình cảm đẹp đẽ dành cho ba nữa rồi.

Cho dù lúc này đây ba nhận ra mình đã sai, thì cũng đã quá muộn.

“Ba, lúc ba gặp được mẹ con rồi, nhờ ba nói với mẹ, không cần lo lắng, con nhất định sống tốt...”

Tầm mắt trở nên mơ hồ, thể nhưng tôi vẫn cố mỉm cười, ghé sát lại chỗ ba, cảm nhận hơi thở dần yếu đi của ba, nhẹ giọng nói.

“Có một chuyện, con tin nhất định mẹ ở trên trời đã thấy, có thể mẹ không mong...nhưng con của dì Mạnh, có thể mẹ biết con và anh ở bên nhau rất hạnh phúc. Con nghĩ mẹ thiện lương như vậy, yêu con nhiều như vậy, cuối cùng vẫn sẽ chúc phúc cho con.”

Nghe được như vậy, ngực ba kịch liệt đập phồng, mà điện tâm đồ bên cạnh đã trở nên hỗn loạn.

“Ba, không cần giết mình như vậy. Không chỉ có anh yêu con, con cũng yêu anh ấy. Đây không phải là chuyện đương nhiên sao? Anh tốt như vậy, lại đẹp trai, lại dịu dàng, rất tốt với con, luôn khẳng khái một mực ở cạnh con. Vậy nên chẳng có lí do gì để không thích một người như thế. Tuy rằng thân thể anh không tốt, nhưng con có thể chăm sóc người đó cả đời, bởi vì con thực sự yêu, thực sự thương người đó.”

Tôi nói, lại nở một nụ cười. Bỗng nhiên khi đó tôi cảm thấy vận mệnh thật kì lạ, nghiệt ngã với tôi như vậy, nhưng cũng cho tôi cơ hội tốt như vậy.

“Không phải rất tốt sao? Là ba và dì Mạnh đưa anh đến trước mặt con. Cảm ơn ba, cảm ơn hai người đã đưa anh đến.”

Cảm ơn đoạn nghiệt duyên của hai người, dấu tạo nhiều thống khổ cho tôi, vẫn đưa anh đến cuộc sống của tôi.

Đôi mắt ba mở cực lớn, vừa lo sợ, vừa phẫn nộ mà nhìn tôi. Anh vừa quay trở lại, tiến vào còn có cả bác sĩ, tôi bị kéo ra phía sau.

Trong lúc bọn họ rối ren một đoàn, tôi đứng đó nhìn nhịp đập trên điện tâm đồ dần dần đi xuống, cuối cùng biến thành một đường thẳng tắp.

Tôi không khóc. Bảo tôi bất hiếu cũng được. Lúc mẹ đi tôi cũng không khóc, lúc ba đi cũng không rơi một giọt nước mắt nào.

Ngược lại anh từ phía sau ôm chặt tôi, nước mắt nóng hổi từng giọt, từng giọt rơi trên vai tôi.

Không sao...

Không sao...tôi không sợ.

Tôi...dẫu sao vẫn còn có anh. Trên thế giới này, anh, người duy nhất vô điều kiện yêu tôi.

Sau khi ba mất, tang sự là dì Mạnh lo liệu. Tới dự có họ hàng thân thích trong nhà, còn có đồng nghiệp của ba, một số người khác tôi không biết là ai, căn bản cũng không để ý đến họ, thế mà họ dùng ánh mắt thương cảm nhìn tôi.

Kì lạ chính là sau khi đám tang diễn ra, còn có cả luật sư đến. Dì Mạnh từ ngăn tủ lấy ra mớ giấy tờ, nói: “Đây là di chúc chồng tôi viết.”

Tôi lúc ấy đã cảm thấy rất kì quái.

Di chúc? Ba tôi là bị tai nạn ngoài ý muốn sau đó mới mất, lúc ở viện tôi vẫn luôn ở cạnh ba, sao đến bây giờ chưa từng nghe về cái di chúc gì đó?

“Sở hữu tất cả tài sản đều là tôi và con trai Tiểu Viễn, giấy trắng mực đen, chồng tôi đã kí tên và đóng dấu.”

Sao có thể như vậy?

Tôi lập tức muốn đoạt lấy để xem, dì lại đưa ra xa, nhướn mày cười lạnh: “Đừng có đụng, cái này cần phải để luật sư xem.”

Tôi nhìn nét mặt dì, thật sự không bình thường.

“Không thể nào. Đó là làm giả!”

Đó là còn chưa nói đến sau khi gặp tai nạn, ba hôn mê suốt như vậy, tỉnh dậy đâu có khả năng viết? Ba vốn kiêng kị rất nhiều, nếu không bệnh tật gì cũng sẽ không viết di chúc. Huống chi theo cái di chúc này, một đồng tiền cũng không để lại cho tôi, dù sao tôi cũng là con ruột, dù sao ba cũng nghĩ đến việc tôi là người nối dõi tông đường.

“Mày bảo giả thì là giả sao?” Dì hừ lạnh một tiếng. “Tao chỉ là có sao nói vậy.”

Nếu là có sao nói vậy, dì đã không cướp toàn bộ như thế. Dù sao tôi vẫn là trẻ vị thành niên, dù rằng không có nhắc đến đi nữa, thì vẫn phải có một phần nhỏ cho tôi. Thế mà ngay cả một đồng cũng không có.

Gia đình bên ngoại của mẹ tôi đã mất liên lạc từ lâu, bên ba thì từ lần bà mất, mọi người trong nhà đã sớm chẳng thêm quan tâm đến chuyện nhà tôi. Cứ như vậy, quyền giám hộ tôi rơi vào tay người phụ nữ này, tiền dành cho tôi toàn bộ cũng bị lấy đi, nhìn cũng không nhìn đến.

“Tao trước tiên nói cho mày một chút. Ba mày nằm viện đã dùng hết số tiền dành cho mày rồi. Nếu thật sự không có ai nhận nuôi mày, tao bắt đắ dĩ sẽ để mày ở lại. Nhưng nói cho mày biết, tao cùng lắm chỉ cho mày ở đến năm mười tám tuổi, sau đó muốn đi đâu thì đi. Lúc ở đây thì tránh xa con tao ra! Tao mà thấy mày lại gần nó, đừng trách tao không khách khí!”

“Có phải sau khi ba mất, bên bảo hiểm cũng sẽ bồi thường không?”

Mặt dì biến sắc. “Đó...cũng là dành cho tao! Phần của tao! Tóm lại mày không có gì cả! Mười tám tuổi liền rút!”

“Mẹ, Tiểu Diễn còn đi học đại học?” Anh nói. “Ba dù gì nuôi con như vậy, Tiểu Diễn dù gì cũng là con ruột của ba, con nghĩ...”

“Nó a, nó mà đi học đại học? Nó đỗ được đại học sao?” Dì trừng mắt, cướp lời anh. “Cho dù có đỗ, cũng không ai bỏ tiền cho nó học đâu! Tiền của nó tiêu hết rồi, cũng không thể lấy tiền dành dụm của con ra cho nó!”

“Mẹ! Nếu Tiểu Diễn không được đi học con cũng không đi!”

“Tiểu Viễn con nói bậy cái gì!”

...bọn họ tranh luận, hết lần này đến lần khác, những gì nghe vào tai tôi lại rất ít.

Tôi không phải hận dì cầm tiền của tôi. Tôi cũng không thêm để ý chuyện có học lên đại học hay không.

Tôi chỉ là chưa từng nghĩ đến cảnh mình bị chèn ép, trở thành kẻ tứ khổ vô thân thế này.

Tôi chưa phải người trưởng thành, không có quen biết thân thuộc gì, càng không có khả năng tự nuôi sống mình. Tôi mới mười bốn tuổi, cùng người mình oán hận sống chung dưới một mái nhà. Trừ bỏ cách này cũng không còn cách nào khác.

Anh cũng không giúp được.

Đó là mẹ anh. Ba cũng mất rồi. Vốn nghĩ có thể bỏ qua, nhưng giờ thì sao?

-Hết chương 60-

61. Chương 61

Cái nhà này bây giờ hoàn toàn thuộc về dì.

Tôi chưa từng nghĩ đến mình sẽ nhớ ba, thế nhưng lúc này lại cực kì nhớ đến khi ba còn trong ngôi nhà này. Tuy rằng ba vẫn để cho dì đánh mắng tôi, nhưng bây giờ ba không còn, dì còn hung tợn hơn thế.

Một bát nước sôi, thế nhưng hắt lên người tôi. May mà tôi giơ tay lên tránh, không thì da mặt có lẽ cũng bị hủy.

Đã thế dì còn mang dáng vẻ không hài lòng.

Dì càng ngày càng móc nhiều hơn, đồ vật này nọ cũng thường vì thế mà đập, ném đến người tôi. Lần trước là ghế, tiếp đến là bình hoa, tôi cảm thấy dần dần cũng sẽ là một con dao như ngày trước.

“Tiểu Diễn!”

Anh đem tôi kéo tới vòi nước lạnh, giúp tôi xả nước lên chỗ bị bỏng.

Cả một khoảng sưng đỏ ấy mấy tuần liền vẫn không hết, đã thế còn viêm mủ, đau tưởng muốn chết, sau đó mới được bác sĩ bôi thuốc và băng bó.

Vài lần như thế, tôi thật sự không kiềm chế nổi cơn giận. Mặc dù không còn yếu ớt như hồi trước, cũng không phải lì lợm gì. Thế nhưng dì luôn xem tôi là thứ chướng mắt, gì cũng làm, đã đến mức khiến cho mặt tôi toàn là máu. Như vậy tôi còn trụ được bao lâu?

Anh đau lòng muốn chết, thường thường ôm tôi yên lặng mà khóc.

Khóc, khóc, khóc. Chỉ là khóc.

Tôi biết mình không nên giận cá chém thớt, bởi vì người sai không phải là anh. Thế nhưng đối với người đã trở nên điên cuồng như dì, tôi cảm thấy dây thần kinh của mình sắp đứt toàn bộ.

Lần trước lấy nước sôi hắt vào tôi, lần này lại dùng đĩa ăn mà chọc vào mặt tôi, không biết lần sau sẽ là vật lợi hại gì. Nói thật tôi vẫn có chút sợ, tôi cái gì cũng không có, tính tình cũng không phải tốt, hiện tại cũng chỉ có khuôn mặt là dễ nhìn, nếu như bị hủy nốt, tôi còn cái gì đây?

Tôi nếu như trở nên như vậy, người khác trông thấy sẽ ghét bỏ không phải sao?

Chính là tôi lại không thể phản kháng, tôi căn bản không biết phải làm gì mới ổn.

Mùa mưa lại đến.

Tâm tình tôi ngược lại đang rất vui.

Bởi vì kết quả kì thi vừa rồi, tôi không ngừng cố gắng, cũng thi đỗ vào cùng trường với anh, vì thế mà đến ở kí túc xá, không nhất thiết ngày nào cũng gặp mặt dì nữa. Hơn nữa có thể ở trường mà vui vẻ cạnh anh.

Nghĩ đến đó lại cảm thấy thật hào hứng.

Sau khi nhận được kết quả, tôi chạy như bay về nhà, lúc vừa chạy hết cầu thang, chuẩn bị lấy khóa ra mở cửa, thế nhưng cách cánh cửa, nghe được tiếng cãi vã trong nhà.

“Mẹ! Mẹ không thể như vậy! Sao có thể bán nhà này đi?”

“Sao mà không thể bán? Bán ngôi nhà này sau đó mẹ con ta sẽ cầm tiền đến thành phố khác sống! Còn lo nghĩ gì đến thằng quỷ kia? Con nói xem vì sao mẹ phải nuôi nó thêm ba năm nữa!”

“Mẹ, con xin mẹ. Đừng làm như thế!”

“Tiểu Viễn, con không cần nói nữa. Mẹ không thể để nó ở với con ba năm! Con cả đời cũng đừng nghĩ đến ở với nó! Ngoan, Tiểu Viễn, nghe lời mẹ! Chúng ta đi nơi khác! Mẹ hiện tại có tiền dành dụm, có thể cho con một ngôi nhà lớn hơn, sau này còn cho cả vợ con nữa. Cả đời sống yên ổn không tốt sao?”

“Mẹ, con không thể...con không thể được! Con thích Tiểu Diễn! Thật lòng thích Tiểu Diễn! Tiểu Diễn...cũng thích con. Con nói rồi, Tiểu Diễn nguyện ý ở bên con cả đời!”

“Tiểu Viễn, con bị thằng hồ ly đó lừa!”

“Mẹ!”

“Mẹ sẽ không để con ở cạnh nó! Con đừng u mê mãi không tỉnh! Mẹ dùng cả cái mạng này nhất quyết không cho! Con đừng bức mẹ! Mẹ vì con điều gì cũng có thể làm, cái gì cũng làm! Cùng lắm dùng một dao giết chết nó, hoặc để nó giết mẹ đi, để con kết thúc cái ý nghĩ đó! Con đừng cho rằng mẹ không làm được!”

“Mẹ!”

“Con xem mẹ có dám không? Con cứ thử xem! Nhìn con với nó ở bên nhau, còn không bằng cho nó một liều thuốc diệt chuột! Mẹ sợ cái gì? Con cả đời này ở bên ai cũng được, duy nhất nó là không! Chỉ có thằng đó là không!”

“Mẹ...con van mẹ. Mẹ buông tha con...buông tha Tiểu Diễn...”

“Không được! Không được! Tiểu Viễn con sống với ai cũng được! Chỉ có nó là không được! Không được! Không nên ép mẹ! Nếu con không nghe theo, mẹ nhất định không để nó sống qua mùa hè này! Mẹ thế nào cũng được! Vì hạnh phúc của con mẹ ngồi tù cũng được! Con đừng cho rằng mẹ không dám!”

“Mẹ...tại sao...tại sao? Tại sao không thể buông tha cho chúng con?”

“Bởi vì con bị lừa! Bởi vì mẹ căm ghét nó! Tiểu Viễn, con không hiểu sao? Có nó thì không có mẹ! Con thật sự muốn mẹ làm ra chuyện không thể cứu vãn hay sao?! Con muốn xem mẹ ngồi tù hay sao?! Hả? Chẳng lẽ muốn một mạng đổi một mạng sao?!”

“Mẹ...”

“Tiểu Viễn đừng nói nữa! Thu dọn đồ! Nhanh lên! Không thì đêm nay mẹ sẽ giết nó! Nhanh!”

...

Tôi bước lùi một bước, nếu không có tay vịn cầu thang chắc hẳn tôi đã ngã xuống.

Cái gì...

Hóa ra trước kia tôi ra làm bao cát, nói muốn giết tôi...thật sự là muốn giết?

Một mạng đổi một mạng sao? Cho dù chết cũng không để tôi với anh ở bên nhau sao? Thuốc diệt chuột? Dao? Cùng lắm thì ngồi tù?

Trong lòng đột nhiên một trận rét lạnh. Tôi đột nhiên cảm thấy lúc này mới chính là lúc cùng cực mình không còn chút sức nào hết. Mỗi ngày đều cùng trú dưới một mái nhà, không nghĩ gì luôn như hổ rình mồi, chờ ngày giết tôi như thế. Người phụ nữ đó như thế, vậy mà tôi không hề hay biết. Đánh lại gì thì tôi không làm, mà nếu làm, lại khiến dì bị thương, chỉ sợ cả đời này anh cũng không tha thứ cho tôi được.

Cho nên...chỉ nhẫn nhục chịu đựng, chờ đến ngày dì không còn trên đời này. Vậy mà...

Tôi không muốn chết.

Dì là sống chết thế nào cũng phải giết được tôi đúng không? Nhà tôi rất cuộc thiếu nợ gì đi? Nếu đến cả tôi cũng chết trong tay dì, chẳng định chẳng ai có thể giải oan được cho mẹ tôi cả.

Chính là nếu không muốn chết, vẫn muốn sống...thì không còn cách nào khác ngoài việc ra đi.

Dì đã ở mức không còn gì để mất, cái gì cũng không sợ. Những lời kia cũng không phải chỉ dùng để dọa cho anh sợ.

Tôi biết, dì nói được làm được.

Thế nhưng anh...anh chỉ có thể cầu xin dì, cầu xin người phụ nữ độc địa đó không làm hại tôi. Anh không bảo vệ tôi được, cho dù tôi bị dì giết thật, anh cũng có thể làm gì đâu? Ôm xác tôi khóc một hồi sao?

Tôi nên làm sao đây?

Tôi đứng yên một chỗ, nghĩ xem mình nên làm gì bây giờ. Nhưng nghĩ không ra.

Đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá.

-Hết chương 61-

62. Chương 62

Mệt quá, thật phiền phức. Đến giờ vẫn không ngừng cố gắng, hết thấy đều như mộng, bao nhiêu khát khao, hiện tại lại lạnh lẽo, bức bối, khó thể đến nhường này. Mọi thứ của ngày hôm qua dường như chỉ là hư ảo vậy.

Tôi thế nhưng không muốn rời đi, vì anh.

Thế nhưng lại cũng cảm thấy, ngôi nhà này, tôi không ở lại được nữa. Dì kiên quyết như vậy, tôi ở lại tức là để dì giết.

Tôi bước xuống dưới lầu, chân cảm thấy bủn rủn hết cả, ngồi ở bậc thang dưới cùng, không dám đi lên lầu.

Tôi có cảm giác chỉ cần mình lên đó, mở cửa ra, chuyện không tốt sẽ lập tức xảy đến. Nói không chừng vừa mở cửa ra đã nhìn thấy con dao của dì cũng nên. Tóm lại, tôi không đi lên đó.

Trời bắt đầu mưa.

Mưa bụi lất phất rơi xuống, dần dần làm ướt đôi giày của tôi, rồi da thịt cũng cảm nhận được cái độ lạnh ấy.

Tôi cứ ngồi đó mờ mịt nghĩ, trời cũng tối dần.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, tiếp đến là thanh âm luôn luôn nhẹ nhàng của anh.

“Tiểu Diễn, sao em lại ngồi đây? Anh nghĩ em còn chưa về cho nên ra đây đón em.”

“Tiểu Viễn! Tiểu Viễn! Trở lại cho mẹ! Trở về! Không nghe mẹ nói gì sao! Con sẽ hối hận!”

Trên lầu lại truyền đến tiếng gầm lên của dì, tôi cười khổ.

Anh ở ngay phía sau tôi, xoay người lại, vươn tay ôm lấy hai chân anh, găt gao ôm, qua lớp vải, cố gắng cảm nhận hơi ấm của anh.

...

Tại sao lại tuyệt vọng đến đường này?

Tôi không từng nghĩ đến buông tay, thế rồi vẫn không thể không buông.

Anh còn chưa biết đến điều tôi đang nghĩ, không rõ khi ôm lấy anh lúc đó tôi đã quyết tâm làm chuyện gì, có lẽ tưởng tôi đang làm nũng. Tôi cảm giác được anh mỉm cười, lại muốn ngồi xuống ôm tôi.

Tôi ngay lập tức đẩy anh ra.

Mưa vẫn rơi, thậm chí còn lớn hơn nữa. Tôi đứng đó, giữa màn đêm, và mưa. Tất cả trước mắt thật mờ mịt.

Tôi phải rời khỏi nơi này, rời khỏi anh. Tình cảm này, giờ khắc này lại khiến tôi đau không thở nổi.

Anh đứng đó kinh ngạc nhìn tôi.

“Anh, anh có dám từ bỏ tất cả để đi với em không?”

Đây là điều cuối cùng, điều ích kỷ, một chút cũng không có khả năng. Thế nhưng tôi đứng đó hỏi anh.

Trong tầm mắt, anh lắc lắc đầu thật không chân thật. Đôi mắt ánh lên sự thống khổ và khiếp sợ.

“Em muốn đi. Nếu anh muốn cùng em, thì hãy đi cùng em đi...”

Tôi khi đó đã mỉm cười, sau đó vươn tay đến chỗ anh.

Tôi nhìn sâu vào mắt anh, thấy anh đấu tranh, thấy anh do dự.

Nhưng mà tôi biết anh sẽ không đi với tôi.

“Anh...không thể.”

Quả nhiên mà.

Tuy rằng sớm đoán được câu trả lời, thế nhưng chính tai nghe anh nói ra, tôi không có cách nào bảo mình duy trì nụ cười kia được nữa.

“Vậy...em đi đây.”

Tôi xoay người, đi được vài bước đã bị anh từ phía sau ôm lấy.

Mưa lạnh như vậy, cơ thể anh lại nóng hừng hực, khiến cho tôi đã quyết tâm thế ấy rồi vẫn cảm thấy một mảng hỗn độn.

Tôi...rất muốn cứ như vậy...

Cứ như vậy để anh ôm, không phải suy nghĩ bất cứ điều gì hết.

Sống mũi cảm thấy cay cay, trái tim cũng cảm thấy đau nhức, cảm giác này thật đau khổ, bởi thế mà tôi đã không nhịn được khóc.

“Tiểu Diễm, xin em, mẹ anh không sống được lâu nữa, anh...anh không thể đi cùng em... Anh không thể bỏ mẹ lại đây một mình...Tiểu Diễm, van em đừng đi, đừng nói sẽ đi...”

“...Anh biết em phải chịu nhiều oan uổng, nhưng xin em, hãy cố chịu đựng thêm một chút nữa thôi, xin em...”
...nếu như là oan uổng thì tôi có thể sẽ tiếp tục chịu đựng.

Anh cũng vì tôi mà chịu nhiều khổ sở. Vì anh, nếu chỉ là oan uổng thôi, tôi làm sao không thể nhẫn nhịn chứ?

Nhưng mà...đâu còn là oan uổng nữa...

Tôi sẽ chết. Anh muốn thấy tôi bị giết sao?

“Tại sao phải cầu xin em? Anh, em cũng không bắt anh vứt bỏ mẹ anh. Buông tay ra là được rồi.”

Thanh âm bình tĩnh là thế, nhưng thực sự tôi đã muốn phát điên rồi.

Anh cũng muốn điên luôn rồi, như thể đang dùng toàn bộ sức lực mình có mà ôm không cho tôi đi.

“Tiểu Diễm, em đừng như vậy. Chúng ta...chúng ta thật vất vả mới...”

Thật vất vả mới ở bên nhau, thật vất vả mới nhận ra mình yêu đối phương. Tôi biết.

Nhưng mà có thể làm gì đây?

Tôi có thể làm gì đây?!

Tôi đã sớm biết anh không có khả năng sẽ để mẹ mình ở lại, tôi cũng không muốn bắt anh phải rời khỏi người mẹ chỉ còn sống được vài năm nữa của mình, thế nhưng...thế nhưng...tôi không biết nên làm sao cho phải.

Tôi đã không còn ý nghĩ muốn chết. Không phải không thể vì anh mà chết, chính là không nghĩ mình sẽ chết oan ức như vậy.

Tôi thật sự rất hận người phụ nữ kia.

Tôi không muốn anh phải lựa chọn, bởi vì anh sẽ không có cách nào để lựa chọn, tôi biết.

Thế nhưng thống khổ như vậy, hận thù cũng sắp thiêu rụi lí trí rồi, không biết lúc nào sẽ bùng lên. Tôi muốn lớn tiếng oán giận, lớn tiếng lên án, thế nhưng những lời đó, ở trước mặt anh, không tài nào nói ra nổi.

Người đang ôm tôi phía sau này, là người tôi yêu, người của tôi.

Là người tôi dùng toàn bộ tình cảm của mình một lần nữa yêu sâu đậm, người duy nhất tôi nghĩ muốn trân trọng trên đời này, người duy nhất khiến tôi còn cảm giác mình có liên hệ với thế giới này.

Thế nhưng người phụ nữ đó ép tôi, muốn giết tôi, không cho tôi đường lùi.

Và người tôi yêu nhất này, cũng đã chọn người phụ nữ đó, muốn ở lại để chăm sóc người phụ nữ đó những năm cuối này.

Đó là người phụ nữ khiến mẹ tôi chết, là người phá hoại gia đình tôi, mặc dù ích kỉ nhưng có một chút thoáng qua tôi đã nghĩ, anh vì sao không nghĩ đến tôi?

Tôi nên làm sao? Tôi ở lại chẳng biết lúc nào sẽ chết.

Nếu không bị dì giết chết, cũng là lưu lạc đến chết, ba mẹ không, tiền bạc không.

Không phải nói yêu tôi sao...vậy mà vẫn không thể bảo vệ tôi. Hơn nữa đứng giữa hai người, tôi lại không phải người được chọn. Giống người thừa làm sao.

...vậy buông tay thôi.

Anh, buông tay thôi. Buông tha cho kẻ tên Kỳ Diễm, buông tha người luôn muốn là hạnh phúc của anh.

Bởi vì tôi hận người phụ nữ đó, tôi không chờ nổi đến ngày kia nữa. Dĩ nhiên như vậy, mẹ tôi thì không, ba tôi cũng không, dĩ độc ác rồi sao?

Tôi không trừng trị gì được, cho dù bị đẩy đến tình cảnh này cũng chưa từng làm gì cả, cũng vẫn trơ mắt nhìn dĩ muốn làm gì thì làm. Nhìn dĩ lấy đi tất cả của tôi, nhìn dĩ mang đi người tôi yêu nhất, chẳng lẽ lại nhìn dĩ cầm dao cho tôi vài nhát?

Như vậy...tôi chỉ có thể trừng phạt chính mình, trừng phạt anh...người tôi yêu nhất...

-Hết chương 62-

63. Chương 63

Bởi vì không trút nổi nỗi thù hận này, tất cả đã đi quá đà rồi, tôi cũng sắp không trụ nổi nữa rồi.

Tôi muốn cho anh hạnh phúc, thế nhưng anh lại chọn để người tôi hận nhất được hạnh phúc.

Vậy là tất thấy những ước muốn đem đến hạnh phúc cho anh trong tôi trở nên thật đắng cay.

Tất thấy...đều trở nên vô nghĩa.

Tôi từ bỏ. Vĩnh viễn từ bỏ.

Anh cũng đừng nghĩ cả đời này tôi sẽ đem lại hạnh phúc gì cho anh.

“Chào...”

Tôi thoát ra khỏi vòng tay ấy, xoay người lại, một lần cuối nhìn ngắm kĩ khuôn mặt người mình yêu.

“Anh...lần này đi rồi, em sẽ không về nữa.”

Lần này đi, thật sự không bao giờ trở lại. Tôi đi, sẽ không biết cuộc sống trước mắt thế nào, thậm chí sống chết ra sao cũng chưa lường được.

Nhưng mà...sẽ không còn liên quan gì đến anh nữa.

Tôi không nhìn rõ biểu tình anh. Anh đứng đó bất động, chỉ đến lúc tôi chuẩn bị bước đi mới kéo tôi lại.

Sau đó trước mặt tôi, quỳ xuống.

“Tiểu Diễm...anh phải làm sao bây giờ? Em nói cho anh biết, nếu là em, em sẽ làm sao đây?”

Anh kéo tay tôi, bàn tay anh đã run rẩy.

“...”

Đúng vậy. Là anh, tôi cũng không biết phải làm sao.

Không phải anh sai, tôi biết. Anh đứng giữa, không có khả năng lựa chọn, nếu tôi là anh, tôi cũng có khả năng sẽ bỏ lại người sinh thành, nuôi dưỡng mình để đi với người mình yêu.

Tôi chỉ oán vận mệnh. Oán mình tuổi còn trẻ, còn chưa đủ trưởng thành, vẫn để cho người khác bức mình mà không sao làm khác được.

Không có biện pháp nào cả. Người phụ nữ ấy đã đem tương lai mà tôi và anh dựng lên phá hủy, phá đến toàn bộ.

Anh quỳ gối bên chân tôi, nghẹn ngào.

“Tiểu Diễm...em đã nói cả đời...có nhớ không? Nói sẽ cùng nhau một chỗ cả đời, còn...nhớ không?”

Cả đời sao...

Quả nhiên...lời thề non hẹn biển gì cũng không đáng tin.

Tôi đã nói cả đời. Chính là bây giờ có thể lựa chọn đâu. Ngày đó nói với anh như vậy, đâu có lường trước hôm nay sẽ xảy ra chuyện thế này. Tôi thật sự đã cho rằng có thể ở bên anh cả đời.

Vậy mà đã đến lúc chấm dứt rồi. Tôi là người bội ước, là tôi có lỗi.

“Anh, vĩnh biệt.”

Tôi đột nhiên rất muốn ôm anh một lần cuối. Ôm chặt lấy người tôi nghĩ rằng sẽ cùng nhau hạnh phúc cả đời.

Thế nhưng không vươn tay ôm lấy, tôi chỉ lui về sau, lui đến khoảng cách anh không đụng tới tôi được nữa, sau đó xoay người chạy, chạy như điên trong bóng tối dày đặc.

Thế nhưng tôi cảm giác mình đang chạy về hướng sáng, nơi tôi bỏ lại mới là u ám. Mặc dù ở nơi u ám ấy, tôi đánh rơi thứ quan trọng nhất.

Tôi nghĩ mình vĩnh viễn cũng không quên được anh, quên đi cái run rẩy đến đau lòng ấy, đến rơi nước mắt ấy.

Sáng ngày hôm sau trời mới tạnh, mặt trời lại sáng rực như ngày thường.

Tôi lúc ấy mới xác định mình chặt vật một đêm vậy mà vẫn sống, chẳng hiểu thế nào đã đi đến nhà ga.

Tiền mua vé cũng không có. Tôi nghĩ lúc này đây có lẽ nên đi theo một chiếc xe tải nào đó, tùy tiện trên hành trình của nó, đi đến đâu cũng được...

Cứ mông lung suy nghĩ, đi đi lại lại quanh nhà ga, chợt nghe có người gọi.

“Tiểu Diễm? Tiểu Diễm phải không? Này, Kỳ Diễm sao?”

Ai vậy? Tôi quay đầu lại, nhìn đến một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi. Nhìn người đó có chút quen thuộc, tôi không lên tiếng mà đứng đó nghĩ xem đó là ai. Nhưng mà nhớ không ra.

“Tiểu Diễm! Đúng là Tiểu Diễm rồi! Con còn nhớ không? Bác đây!”

Bác? Tôi nhíu mày nghĩ, dường như mẹ tôi có một người anh trai, và lúc nhỏ hình như cũng có lúc tôi chơi đùa với người đó.

Nhưng mà...không phải nghe nói vì đánh người mà phải đi tù sao? Mà sau khi cùng ba tôi kết hôn, mẹ vốn không còn liên lạc gì với gia đình bên ngoại nữa, trong thời gian đó...bác đã ra tù?

Hơn nữa không chỉ có ra tù, còn mang một bộ dáng tốt đẹp thế này nữa. Tôi trộm nhìn một lượt, nào là giày da, quần áo đều là đồ hiệu, mấy thứ này ít nhất là không xuất hiện trong nhà tôi, trên tay bác còn đeo đồng hồ vàng nữa.

Tôi mơ hồ nhớ trước khi đi tù, bác là dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, mở một cửa hàng nhỏ gì đó, dần dần mở rộng, cuối cùng thành cả một siêu thị...hình như là thế. Xem ra sau khi bác đi tù, nơi đó vẫn được quản lý thật tốt.

Tôi nhìn người trước mặt, cười một chút. “Chào bác.”

Bác cũng cười. “Thật tốt quá, sao con biết bác đến tìm con? Còn đến ga đón? Mà vì sao cả người lại ướt đầm thế này? Trời vừa mưa hả? Mà nhiều năm như vậy không gặp, nếu không phải con giống mẹ con quá, bác thực sự không nhận ra.”

Nói xong, bác lại chăm chú nhìn tôi. “Đúng đó. Con giống mẹ con lắm! Ngày mẹ con còn là thiếu nữ cũng đẹp như con bây giờ vậy! Bao nhiêu người tìm tới cửa muốn kết hôn, không thiếu những người vừa tài vừa giỏi, thế mà...lại ưng ba con.”

“Mẹ...mệnh không tốt, gả sai người.”

“Bác nghe nói ba con sau khi mẹ con mất đã lấy người khác? Mà con sống cùng người đó phải không? Bác đã rất lo cho con! Cho nên bây giờ là đang muốn đến xem con sống thế nào, xem người đó có đối tốt với con không. Nếu không tốt bác liền đem con đi!”

Tôi ngẩn người, lại nghe bác nói tiếp. “Bác gái ở nhà cũng mong con lắm, Tiểu Diễm con nghĩ một chút, dù sao người nuôi con bây giờ cũng không phải ruột thịt với con, nhưng con còn có hai bác. Con nghĩ xem?”

Có gì phải xem?

Đối với một đứa chuẩn bị dần thân vào lưu lạc như tôi, tùy thời đều có thể chết ở chỗ nào không biết, lại gặp được một người là bác của mình.

Tôi không do dự liền gật đầu đồng ý, sau khi kể cho bác nghe toàn bộ câu chuyện, mang theo lòng hận thù chưa hề vơi đi ấy, lên xe lửa, theo bác đến thành phố B.

Vừa mới đến nơi bác gái đã vui vẻ ra đón tôi. Hóa ra hai bác tôi kết hôn đã gần hai chục năm mà vẫn không có đứa con nào, cho nên tôi mới càng quan trọng như vậy.

Hơn nữa sự thật chứng minh, tôi tuy rằng không được dì Mạnh thích, nhưng những người khác đều rất yêu quý tôi. Bác gái bảo tôi vừa đáng thương vừa đáng yêu, đối với tôi càng tốt, càng yêu chiều.

Cứ như vậy, tôi được nuôi dưỡng giống như con ruột của hai bác vậy. Hai bác rất cưng chiều tôi, tôi nói thích đọc sách, thế là đi mua sách, rồi tử sách cho tôi. Thấy tôi gầy quá, mỗi ngày đều nấu nhiều món ăn khác nhau để xem tôi hợp món ăn nào. Chỉ cần tôi nhìn món đồ nào vài lần, liền mua cho tôi.

Sau khi tôi rời khỏi nơi đó, hồ sơ giấy tờ gì cũng không mang theo, cũng may bác có quan hệ tốt, giúp tôi chuẩn bị để nhập học một trường có tiếng ở thành phố này.

Được yêu chiều như vậy, tôi cũng không muốn làm hai bác thất vọng, vì thế ra sức đọc sách, học hành. Ở trường mới này tuy rằng không phải đạt vị trí thứ nhất, nhưng cũng là vị trí có thể khiến hai bác vui lòng.

-Hết chương 63-

64. Chương 64

“Tiểu Diễm, tài sản là các cửa hàng cùng với siêu thị, sau này bác muốn giao cho con quản lí. Vậy, sau khi lên đại học, học quản trị kinh doanh được không?” Gần thời điểm lên đại học, bác đã hỏi vậy.

“Bác...con đã nghĩ muốn học y.”

“Y sao? Nhưng nhà chúng ta đâu có ai theo ngành đó? Con có hứng thú sao?”

Đúng là trong nhà không có ai theo ngành nghề ấy... nhưng tôi muốn học, từ thật lâu trước kia đã quyết định như thế.

Đã từng có một thời gian chứng kiến anh thống khổ như vậy, tôi cũng không thể chia sẻ chút nào. Ngoài việc ở bên cạnh rồi chăm sóc từng chút một thì tôi cũng không biết nên làm thế nào mới tốt.

Chính lúc đó đã nghĩ, lên đại học nhất định sẽ học y, sau này...có lẽ...có thể chăm sóc cho anh tốt hơn.

...Rất nực cười!

Bây giờ còn để làm gì nữa đâu?

Tôi đột nhiên cảm thấy chính mình vừa đáng buồn nhưng lại muốn cười. Đời này chắc gì đã gặp lại anh, học y cũng để làm gì? Cho dù muốn chăm sóc anh...anh có còn bên cạnh nữa đâu?

“Không sao Tiểu Diễm.” Bác thế nhưng lại ủng hộ. “Kì thực việc quản lí siêu thị, hàng hóa nọ kia cũng không nhất thiết phải học ngành đó, haha, bác đây học trung học còn lông bông chứ không nói lên đại học. Không sao, con muốn học gì liền học cái đó đi.”

Tôi gật đầu. Lại thềm thở dài.

Anh...

Thật sự tôi nhớ anh. Thật sự rất rất nhớ.

Từ ngày không còn có anh ở bên cạnh, không biết bao nhiêu đêm tỉnh lại, tôi thấy mình khóc.

Tôi nhớ những khi ôm anh ngủ, nhớ rằng mình luôn giúp anh ủ ấm, khiến tôi có cảm giác mình còn có chút hữu dụng, còn có vị trí trong lòng anh.

Đó là người...tôi yêu nhất trong cuộc đời này. Tình cảm như vậy, đã không có khả năng dành cho một ai khác.

Cho dù không thể gặp lại, cả đời này, tôi vẫn sẽ yêu, sẽ thương, sẽ nhớ anh như thế.

Sau khi thuận lợi tốt nghiệp bằng loại ưu, lại thi đỗ vào đại học Z. Trường nằm ngoài khu vực thành phố B, từ nhà bác phải mất gần một ngày đi xe mới tới nơi, tôi không còn cách nào khác là chuyển đến ở gần trường hơn.

Ngày đầu tiên nhập học, sinh viên trong trường đông đến ngàn người, tôi hết ngó bên này lại ngó bên kia, tìm xem sinh viên của khoa mình đứng ở đâu. Bỗng có người đến chọc chọc lên vai tôi.

“Không nhầm...Kỳ Diễn phải không?”

Giọng nói này dường như đã nghe thấy ở đâu đó.

Tôi vừa quay đầu lại, phía sau là một nam sinh cao ráo, đẹp trai, mặc áo sơ mi trắng trông rất phong nhã, khuôn mặt đó...nhìn rất quen. Chính là ngay tại thời điểm vừa quay lại nhìn ấy tôi chưa nhớ ra đó là ai.

“Em cũng quá vô tình đi! Năm đó cùng nhau rong ruổi khắp nơi, bây giờ gặp lại đã không nhận ra!”

“...”

...Đúng rồi!

Tôi đã nhớ ra đó là ai, nhưng thay đổi thế này...cũng là quá nhiều đi?

“Anh...Nam?”

Đúng là Lôi Nam Vũ rồi! Nhưng mà tên đầu gấu ngày đó đâu? Người có hình xăm đâu? Người suốt ngày cà lơ phất phơ đâu?

Người trước mắt tôi đây vô cùng tao nhã, nhìn không ra trước kia lại mang bộ dạng trái ngược. Tuy rằng vẫn là cái vẻ cậu ấm nhà giàu, nhưng bây giờ tốt xa.

“Còn nhớ a.”

“Anh thay đổi nhiều quá. Nhưng mà...anh học lên đại học?”

“Thi đỗ.” Lôi Nam Vũ nhướn mày. “Hơn nữa còn đỗ cao nhất khoa Luật. Anh chính là thi đỗ nên được tuyển. Sao? Ba năm thôi mà khác quá đúng không? Anh hiện tại ưu tú không kém em đâu nha!”

“Anh...cải tà quy chính?”

“Chẳng còn cách nào khác! Như thế kia thì bất hiếu quá, không phẫn đấu thì biết làm sao đây?” Lôi Nam Vũ khoanh tay, mỉm cười. “Đúng rồi, Trình Trí Viễn thế nào? Sức khỏe tốt hơn chưa?”

Đáng giận! Mới nói vài ba câu đã đụng trúng chỗ đau của tôi!

“...Em không biết.”

“Cái gì, không biết?” Lôi Nam Vũ hỏi. “Chuyện là thế nào? Nào nào nào, kể cho anh biết.”

“Kỳ Diễn, em cũng không như vậy chứ? Ý của anh là...đương nhiên em không làm gì sai, nhưng mà Trình Trí Viễn cậu ấy...cũng rất đáng thương!”

“Xứng đáng.”

“Không xứng! Cậu ấy thật sự rất thảm! Cậu ấy yêu em như vậy! Em nhẫn tâm bỏ sao? Ở trong tình cảnh như vậy làm sao cậu ấy bỏ lại mẹ được? Rõ ràng không có khả năng đi theo em. Hơn nữa em không lo lắng sao? Sức khỏe cậu ấy như thế, ai sẽ chăm sóc...”

“Lôi Nam Vũ, đừng nói nữa.”

“Kỳ Diễm, anh nói sự thật. Anh em như thế, sau khi người phụ nữ kia chết rồi, không có ai bên cạnh nữa, nói không chừng chết ở đâu cũng chẳng ai biết.”

“...”

“Này này, đây chỉ là nói thôi. Kỳ Diễm, không cần khuôn mặt đáng sợ như vậy.”

“Lôi Nam Vũ!” Tôi mắng một câu, sau đó đi.

Tôi thực sự không dám nghĩ. Mấy năm nay anh thống khổ thế nào, tôi không dám đối mặt.

Đúng vậy, chính là trốn tránh.

Tôi không dám trở về nơi đó, tôi sợ nhìn thấy...tôi sợ mình biết chuyện mình không muốn biết.

Tôi sợ anh xảy ra chuyện gì, sợ đến muốn chết đi. Tôi sợ khi mình trở về ngôi nhà đó, sẽ có người nói cho tôi biết anh đã không còn ở đó nữa, anh đi đâu họ không biết, càng không biết anh còn sống hay đã chết.

Cái gì cũng không biết, tôi chỉ có thể tự huyễn hoặc mình rằng anh vẫn sống tốt, vẫn an ổn sống bên cạnh mẹ anh.

Chứ không phải là...cô độc, đau khổ, không ai bên cạnh. Đau ốm, bệnh tật, không ai chăm sóc, không ai đau lòng cho anh.

Thật sự...tôi là muốn quay về.

Quay về để tận mắt xác nhận anh vẫn ổn, nghĩ đến lần nữa ôm anh vào lòng, điều gì cũng không nghĩ nữa, cũng không có ai có thể xen vào.

Thế nhưng tôi không dám, cũng không thể.

Ngày đó ra đi đã rất kiên quyết. Đến mức bây giờ không thể trở về được nữa.

Tôi có lẽ vẫn như thế. Vừa yêu vừa hận. Vừa điên cuồng muốn gặp lại, vừa muốn cả đời này không nhìn thấy nữa. Cứ như vậy trừng phạt, như vậy giày vò.

“Kỳ Diễm, máy tính anh hỏng rồi, cho mượn dùng tạm đi.” Lúc chạng vạng, Lôi Nam Vũ xuất hiện trước cửa phòng tôi mượn máy tính.

Mỗi ngày đều từ khu của sinh viên khoa Luật sang khu của sinh viên khoa Y, tôi thật không hiểu tại sao Lôi Nam Vũ không thấy mệt.

“Này sao đi học rồi mà vẫn không đổi đi, không tính mua cái mới sao?”

“À, em ngày trước không thấy anh nghèo sao? Làm gì có tiền! Mặc dù máy cũ chết đi được, chơi điện tử cũng chậm, nhưng mà theo anh ba năm rồi đấy, bỏ không đành. Mà em cũng không chơi điện tử, máy để đó cũng có làm gì đâu, anh dùng sẽ không làm hỏng.”

“Nhưng anh chạy đi chạy lại như vậy không mệt à?”

“Làm sao? Ghét anh? Em thế mà ghét bỏ anh? Anh cũng chưa ghét bỏ em đâu! Năm đó em còn là “em trai nhỏ” của anh nha! Vẫn câu đó, đừng để anh phải dùng đến vũ lực, một lần kia chưa đủ sao?”

“Em giết anh!” Tôi đùa.

Tôi cứ thế cho Lôi Nam Vũ mượn máy tính liên tục, mà cũng không thêm để ý xem Lôi Nam Vũ dùng máy tính vào việc gì.

-Hết chương 64-

65. Chương 65

Dù sao cũng là máy tính của mình, bình thường cũng chỉ có tôi dùng, hòm thư, tài khoản này nọ tôi đều vẫn lưu ở đó, Lôi Nam Vũ là bạn tốt cho nên tôi chưa từng có phòng bị, cảnh giác gì.

Đến một ngày, Lôi Nam Vũ đột nhiên bảo: “Kỳ Diễm, anh phải nói với em chuyện này...anh trai em đó.”

Tôi sửng sốt, cả người cứng đờ lại.

“Này không phải vừa nghe đến Trình Trí Viễn đã có bộ mặt dọa người thế chứ? Không phải chuyện xấu! Cậu ấy còn sống, không chết, không bệnh, ok?”

“Hả...”

“Là thế này, em không quan tâm nhưng anh cũng không thể không quan tâm. Từ đầu lúc gặp lại em xong, anh đã nhờ người về thị trấn ngày trước hỏi han tình hình, kết quả là người phụ nữ kia chết rồi, còn anh em...sau đó không đi học nữa, mà cũng biến mất khỏi thị trấn đó luôn.”

“Anh nói cái gì, anh ấy...”

“Bình tĩnh, bình tĩnh, nghe anh nói hết đã!” Lôi Nam Vũ giữ lấy tôi. “Đã bảo cậu ấy không có chuyện gì mà. Cậu ấy không chết! Không tàn! Nhắc lại lần nữa! Em làm gì mà...!”

“...” Nếu Lôi Nam Vũ không giữ lấy, tôi khẳng định đã cho anh một đấm.

“Kì thật...muốn tìm cậu ấy rất dễ. Từ hòm thư điện tử cũ của em có thể tìm được. Khụ khụ, cậu ấy gửi cho em không ít thư đâu. Nhưng em lại không dùng đến nữa, chính là từ hòm thư mới mà em đang dùng anh tìm được đường dẫn đến hòm thư cũ, rồi mới...đoán mật khẩu.”

“Cho nên anh mượn máy tính em là để làm trò này?”

“Không phải chứ? Đừng có giận.” Lôi Nam Vũ liếc tôi một cái. “Anh là bạn tốt của em, đương nhiên nên quan tâm đến cuộc sống của em.”

“...”

“Nhưng mà Kỳ Diễm, em thế mà lại lấy sinh nhật cậu ấy làm mật khẩu. Em cũng quá...”

“...Thế nào rồi?”

“Anh đã gửi thư cho cậu ấy! Nói cho cậu ấy em đang ở đây, còn lấy tiền trong tài khoản của em để đặt vé máy bay cho cậu ấy trở về. Cậu ấy...khụ khụ...trưa ngày mai về đến sân bay, em đi đón không?”

“...”

“Khẳng định là muốn đúng không? Cậu ấy chưa từng tới đây, ai cũng không quen, bị bắt cóc sẽ không hay đâu. Này, Kỳ Diễm?”

“Lôi Nam Vũ! Tình anh em gì hôm nay cũng hết!”

Tôi nói với Lôi Nam Vũ như thế bởi vì bản thân đang hết sức phần nộ. Sự tình như vậy, tâm tình khẩn trương như vậy, còn có sự sợ hãi, lại có chút vui mừng, thật sự không thể hình dung nổi.

Tôi rõ ràng đối với Lôi Nam Vũ trợn mắt lên, thế nhưng không để ý mình đã cười.

“Không sao.” Lôi Nam Vũ không thèm để ý. “Hai người thành đôi rồi bao giờ chẳng thế, bà mỗi lúc nào cũng sẽ bị vút qua một bên.”

“Lôi Nam Vũ anh đáng ghét! Sau này rồi xem, xem anh cho anh biết tay!”

“Cho nên...vẫn là đi đón?” Lôi Nam Vũ cười cười.

Qua ngắn ấy thời gian, một lần nữa...tôi gặp lại anh.

“Anh nói em nên mặc cái gì bây giờ? Quần áo hàng ngày thôi? Hay mặc cái gì trang trọng một chút?”

“Không phải nói cắt đứt với anh sao?” Lôi Nam Vũ khoanh tay đứng tựa cửa cười tôi, như thể đang châm biếm tôi vậy.

“...Này!”

“Vội cái gì. Mặc đồ bình thường là được rồi.”

“Không được. Em bình thường ăn mặc lồi thối như vậy, làm sao đi gặp người được? Hay là mặc vest? Lúc trước có một chị khóa trên nói em mặc vest rất đẹp.”

“Gặp người nhà mà vest cái gì! Em là đi thăm hỏi sao?”

“Thế mặc cái gì bây giờ? À còn có bộ kia kìa, cũng không hẳn trang trọng...rất nhiều người nói em mặc trông rất đẹp.”

“Đầu óc em hỏng rồi phải không?”

“...Anh cảm thấy em mặc đồ Tây không dễ nhìn? Hay mặc đồ Trung thôi? Kiểu nào? Tôn Trung Sơn? Đường Trang?”

“Kỳ Diễm em chết đi!”

Cuối cùng bộ tôi mặc là quà của bác tặng nhưng chưa dùng đến, một chiếc sơmi mới tinh. Đã thế tôi còn đứng trước gương thất cà vạt.

“Lôi Nam Vũ...Em hỏi cái này, anh phải nói thật.”

“Gi?”

“Em có khác trước nhiều không?” Tôi đứng trước gương, nhìn trái nhìn phải. “Không còn đẹp như hồi bé phải không?”

“Là không ‘tươi ngon mọng nước’” Lôi Nam Vũ thở dài. “Nhưng nhìn vẫn tốt.”

“Anh cứ nói thẳng em xấu đi không được sao a!”

“Xấu cái gì! Em không phải được khoa bầu làm gương mặt tiêu biểu sao! Ý anh là nếu em xấu thì chẳng có ai đẹp cả. Không thể phủ nhận lúc còn nhỏ em xinh đẹp nhưng bây giờ trưởng thành rồi, cơ bản là vẫn được tung hô như thế không phải nên yên tâm đi!”

“Mà đừng diên nữa.” Lôi Nam Vũ cười. “Thế Trình Trí Viễn khác đi rồi, em có yêu cậu ấy nữa không?”

“Anh ấy bất kể là bộ dạng gì, em đều...” Tôi nói được một nửa, đột nhiên nhận ra điều gì đó. “Từ từ...hôm nay cũng chỉ là đi đón anh ấy thôi, cũng không phải cái gì mà nổi lại duyên!”

“Hừ. Trời mới tin!”

Đừng nói Lôi Nam Vũ không tin. Đến chính tôi cũng không toàn tâm toàn ý tin tưởng lời mình vừa nói.

Ngày đó tôi ra đi, đến giờ cũng đã...năm năm.

Tuy rằng năm năm dài như vậy, tôi hiện tại vẫn... Đêm mưa rào năm đó bỏ lại anh, đối với tôi vẫn là ác mộng không tài nào quên được.

Nếu anh vẫn như trước, còn tôi...

Điều tôi sợ chính là anh đã không còn như trước nữa.

Giữa dòng người đông đúc trong sân bay, tôi liếc mắt một cái liền tìm thấy con người đó. Anh cũng như vậy, cũng nhìn thấy tôi.

Tôi mười chín tuổi. Anh hai mươi một tuổi. Một lần nữa gặp lại. Trong khoảnh khắc ấy tôi cảm giác như đã đi qua cả một cuộc đời mới gặp lại anh.

Trông anh thành thực hơn nhiều. Thế nhưng không khác trước chính là vẫn dong dỏng cao, vẫn gầy như vậy, vẫn trầm ổn, vẫn đẹp trai.

“Tiểu Diễm...anh cuối cùng cũng tìm được em.”

Anh bước tới, lộ ra nụ cười ôn hòa.

...

Nụ cười đó, tôi cảm nhận được, có chút gì đó gượng gạo, có chút gì đó giống như người lớn tuổi nhìn một người nhỏ tuổi hơn mình. Đó không phải là nụ cười ngây ngô khi trước. Nét cười của ngày hôm nay mang theo yêu thương, mang theo cả đau khổ.

Trái tim tôi đột nhiên trùng xuống.

Quả nhiên cảnh còn người mất.

Tôi đưa tay lấy hành lý của anh, anh đi theo tôi, bởi vì đây là một nơi hoàn toàn xa lạ với anh, cho nên chỉ có thể đi theo phía sau tôi.

“Nghe nói mẹ anh mất rồi.”

“Ừ, mẹ anh...một năm trước.”

Thế mà chồng đỡ được bốn năm, trong lòng tôi nghĩ thế, cũng thật lâu.

Tôi đối với người phụ nữ đó đến giờ vẫn không có chút thiện cảm nào cả, ấy vậy mà giờ phút này lại cảm thấy trong lòng có chút khó chịu. Nhưng nguyên nhân khiến tôi khó chịu cũng không hẳn liên quan đến người phụ nữ đó, chỉ là người phụ nữ đó chết, để lại anh đơn độc...

Nhưng tôi cũng chính là kẻ bỏ đi năm năm trước.

-Hết chương 65-

66. Chương 66

Tôi vẫn không cách nào đối mặt với anh.

Không có cách nào coi như bình thường mà nhìn anh ở ngay trước mặt, thế nhưng không còn thuộc về mình.

“Anh, anh thấy em rồi, nếu không có việc gì thì về đi thôi.”

Nếu đã không thể cùng nhau đối mặt, tốt hơn hết...vẫn là tránh đi.

Thế nhưng anh đương nhiên không phải chỉ nhìn tôi một cái rồi đi, vội kéo tay tôi.

“Tiểu Diễm, em đang học đại học đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy...học phí...”

“...” Tôi nheo mắt, cười cười nhưng lại có chút ác ý. “Em có người nuôi đó.”

Anh ngẩn người, cau mày lại. “Ai nuôi?...Lôi Nam Vũ? Chẳng lẽ là Lôi Nam Vũ?”

Lôi Nam Vũ làm sao mà nuôi nổi tôi. Tôi nói với anh như vậy.

“Tiểu Diễm, vậy hiện tại ai nuôi em? Em không phải...” Anh không nói tiếp.

Ý là bán thân? Nếu không phải ngày đó tôi gặp được bác, không chừng cũng đã làm chuyện đó thật cũng nên.

“Anh quan tâm làm gì.”

“Tiểu Diễm, không nên tin người ngoài quá! Bọn họ khẳng định đối với em có ý xấu mới có thể...” Anh nóng nảy, thấy tôi không nói gì mà cứ đi tiếp, lại đứng chặn trước mặt tôi. “Anh nuôi em! Tiểu Diễm! Từ bây giờ anh nuôi em có được không?”

Thật sự là khiến người tức giận.

Rõ ràng đã không muốn quan tâm tôi, cần gì phải nói thế nữa?

“Em muốn anh nuôi sao? Anh cứ đưa hết tiền của ba em ra rồi hãy nói!”

“Tiểu Diễn...” Anh ngập ngừng. “...Em cho anh chút thời gian, anh nhất định trả lại toàn bộ cho em. Anh tuyệt đối không lấy tiền của em, hãy tin anh!”

Tôi biết, tiền thôi mà, cho nên khẳng định đã dùng hết rồi. Mẹ anh sau khi phẫu thuật như thế, cuộc sống sau đó nhất định cần nhiều tiền thuốc thang, mà anh cũng không khỏe, tiền không những dùng hết, có khi còn nợ nần.

Tôi không phải muốn đòi tiền! Anh không hiểu sao, tôi muốn tiền của anh làm gì?

Tôi thương anh mà...

Cho dù anh đối với tôi không còn tình cảm như trước, nhưng tôi vẫn là thương anh cơ mà.

Cả đời này, tìm khắp nơi cũng không thể có ai làm cho tôi yêu thương như thế.

Chính là bởi vì người phụ nữ kia, tôi cũng không khỏi oán hận...

Tuy rằng tôi vẫn biết một chút cũng không phải lỗi của anh. Chính là trong anh có dòng máu của người phụ nữ đó, tôi thương nhớ anh bao nhiêu thì nỗi hận của tôi đối với người phụ nữ đó cũng nhiều bấy nhiêu.

Nếu hiện tại đã không còn yêu tôi, tôi chỉ muốn anh hãy tránh xa mình ra, đừng lại gần trêu đùa tôi nữa.

“Kỳ Diễn, tiệm bánh bên kia của anh cậu, nghe nói anh cậu đẹp trai lại thân thiện, bây giờ nữ sinh trong trường toàn nói về tiệm bánh mới mở.”

“Ừ.” Tôi không để ý.

Lôi Nam Vũ thấy tôi không phản ứng liền tức giận. “Này! Em sẽ không phải cảm thấy anh đang muốn nói về đồ ăn đấy chứ!”

“Không phải sao?” Tôi như cũ ngẩn người.

“...”

Tôi vẫn như cũ không để ý. Mãi cho đến lúc gần tối, Lôi Nam Vũ nhin không được lại bảo: “Kỳ Diễn! Anh hôm nay dẫn em đi ăn bánh!”

“Hả? Em không thích ăn đồ ngọt. Anh muốn thì đi ăn một mình đi.”

“Cứ đi đi sẽ thích!”

Bị Lôi Nam Vũ kéo đến Tây Môn, quả thực ở đó mới mở một tiệm bánh nho nhỏ, trời đã tối mà vẫn không ít nữ sinh xếp hàng đợi đến lượt mua bánh. Người vẫn luôn được mọi người tung hô là đẹp trai, thân thiện ấy nhìn thấy tôi, có vẻ rất vui mừng.

“Tiểu Diễn!”

Thế rồi còn nhớ ra công việc, lại quay sang nói với đám nữ sinh “Đó là em trai tôi, mọi người cũng học cùng trường đó.”

“A! Đẹp trai quá!”

“Nhà các anh chính là có gen thật tốt nha!”

Đám nữ sinh túm lại bàn tán. Lôi Nam Vũ đứng cạnh huých tôi một cái, nhỏ giọng nói: “Hôm nay khai trương đấy, đừng có để anh cậu mất hết mặt mũi chứ.”

Vô nghĩa! Tôi đương nhiên không muốn anh mất thể diện!

Điều chỉnh lại tâm tình, tôi cười nói: “Anh, em đến ăn thử!”

“Được a!” Anh nhìn thấy tôi cười, lộ ra biểu tình không thể tin nổi. “Có bánh đậu đỏ và nhiều bánh ngọt khác nữa. Còn có hoa quả với trà, đều cho em cả, em nếm thử xem.”

“A~ Có thể ăn thỏa thích thế sao? Xem như anh may mắn nha.” Tôi còn chưa kịp nói gì, Lôi Nam Vũ đã vui vẻ ngồi xuống, vui vẻ hoan hô.

Tôi nhìn trộm anh, anh mặc tạp dề. Tôi chưa thấy anh mặc tạp dề bao giờ cả, bộ dáng ấy...trông hết sức gợi cảm.

Thế là lại vội vàng quát nạt chính mình là đừng nghĩ vớ vẩn.

Tôi thật sự không thích ăn đồ ngọt, cũng may không ngọt cho lắm, chính là rất thơm, rất thuần khiết, ăn vào cảm giác rất ngon miệng. Trước mặt là các loại đồ ngọt, Lôi Nam Vũ cứ thế ăn thử cái này, ăn thử cái khác, chưa ăn xong cái này đã vội vớ lấy cái kia.

Anh nhìn Lôi Nam Vũ như thế liền mỉm cười. Ánh mắt đó không mang theo tình cảm nào khác, cũng không tìm kiếm tôi, không có sự khác biệt nào lúc nhìn tôi và Lôi Nam Vũ khiến cho tôi cảm thấy có chút thất vọng.

“Sao anh lại mở tiệm ở đây? Em còn nghĩ anh sẽ về.”

“Anh sao?” Anh cười. “Anh lúc trước cũng là mở tiệm bánh như thế này, ở đây cũng không tồi, không cạnh tranh nhiều, người cũng đông nữa, mở tiệm ở đây sẽ thuận lợi.”

“Mà ở đây còn gần Kỳ Diễn đúng không? Trình Trí Viễn cậu cũng rất hao tổn tâm trí!” Lôi Nam Vũ trộm cười. “Cậu yên tâm! Tôi cũng sẽ giúp cậu trông chừng, trong trường nhất định không một ai có thể tiếp cận Kỳ Diễn! Đợi lại sau này lúc tôi đến đây ăn sẽ không phải trả tiền, sẽ kể cho cậu nghe chuyện của Kỳ Diễn, rất lời đúng không?”

Anh lại cười. “Tùy lúc đều có thể, rất hoan nghênh.”

Ngành tôi theo học có tiến trình năm năm, đã qua một năm, còn lại bốn năm nữa, anh cũng ở không xa chỗ tôi... Nghĩ như vậy, tôi cảm thấy yên tâm hơn hẳn.

Cho dù tôi nghĩ bản thân không có khả năng bốn năm còn lại sẽ không đi qua đó, huống gì Lôi Nam Vũ đã quyết tâm bám lấy tiệm bánh của anh như vậy. Ban đầu chỉ là muốn đến ăn bánh, về sau thì là tiện chỗ ngồi làm bài tập ở đó luôn.

Cửa tiệm của anh tuy rằng rất đông người nhưng trên tầng là nơi anh ở cho nên rất yên tĩnh. Tuy rằng không rộng nhưng không gian học tập thì rất ổn.

Học Y vốn là phải học rất nhiều, gần đến kì thi cho nên tôi cũng không dám lơ là. Thế là cả ngày liền cùng Lôi Nam Vũ đến chỗ anh ôn bài, gần như đã thành thói quen.

Anh phần lớn thời gian ở tầng dưới bán hàng, nhưng thi thoảng cũng sẽ mang trà với một ít bánh lên cho chúng tôi, đến giờ ăn thì sẽ dẫn tôi với Lôi Nam Vũ ra ngoài ăn.

“Này, cửa tiệm của cậu đông khách như vậy mà không thuê người, rất vất vả đúng không?”

“Không sao.” Anh cười. “Làm bánh cũng không phải chuyện gì nhàm chán...Quen rồi cũng sẽ tìm thấy niềm vui trong đó.”

“Bình thường buổi trưa anh ăn gì? Trước kia lúc bọn em không đến đây, buổi trưa anh ăn gì?” Tôi chợt nhớ ra.

“Anh...ăn bánh trong tiệm.”

“Anh, dạ dày anh không tốt. Sao lại không ăn cơm?”

“Ăn bánh cũng ngon mà.”

“Anh!”

“Đừng nóng đừng nóng.” Lôi Nam Vũ vội vàng can dự. “Vấn đề này không phải dễ giải quyết sao! Cậu thuê người đến làm cùng đi. Kỳ Diễn thế nào? Dùng người nhà nên cũng yên tâm hơn, cũng không làm ảnh hưởng gì đến việc buôn bán của cậu. Tôi lúc có thời gian cũng sẽ đến giúp! Không cần cậu trả lương đâu, cho tôi ăn là được rồi.”

“Hả...”

-Hết chương 66-

67. Chương 67

“Do dự cái gì! Tôi với Kỳ Diễn đẹp trai thế này đương nhiên có thể lo mặt tiền cho cậu, khẳng định buôn bán ngày càng tốt lên! Cứ quyết định thế đi! Sau này mỗi ngày đều đến chỗ cậu! Chủ tiệm, mong được giúp đỡ!”

Tôi tức giận nói: “Anh nói linh tinh cái gì! Có nhiều thời gian thế sao? Anh cho rằng bên khoa Y cũng như bên khoa Luật anh chắc?”

“Em không muốn sao?” Lôi Nam Vũ sững sốt. “Sao lại kém cỏi thế hả? Trông cửa tiệm giúp cậu ấy, chẳng lẽ anh rảnh nhiều thế?”

“Em...em cũng không nói mình không muốn.”

Cứ như vậy, tôi phải học rất nhiều, nhưng có thời gian sẽ lại qua giúp anh.

Anh ở cửa tiệm thực sự rất bận rộn, mỗi ngày đều làm việc từ sáng sớm đến tối muộn mới nghỉ ngơi. Đôi khi nét mặt anh không được tốt lắm, tôi vừa thấy anh không thoải mái sẽ bắt anh nghỉ ngơi, buổi đêm cũng ở lại chăm sóc.

“Anh, bây giờ có thường xuyên bị đau nữa không?”

Anh nằm trên giường, mỉm cười và lắc đầu: “Lần trước tiểu phẫu tương đối thành công, bây giờ chỉ...ngẫu nhiên mới đau. Mà bác sĩ cũng bảo, nhiều người lúc còn nhỏ đau đớn nhiều lắm, đến sau này trưởng thành rồi cũng giảm dần.”

Nghe anh nói như thế, tôi cũng yên tâm phần nào.

Tôi cũng không muốn lại phải nhìn thấy anh thống khổ như thế, trong khi mình ở bên cạnh mà không giúp được gì.

Cũng may bây giờ tôi đang học Y, cũng có kiến thức đủ để biết phải chăm sóc anh thế nào khi cơn đau đến.

Nhìn anh được khỏe mạnh, đối với tôi mà nói thì đó là đền bù xứng đáng nhất.

Suốt một thời gian dài cũng không có chuyện gì xảy ra. Tôi cứ như vậy học rồi lại trông cửa tiệm cùng anh, ngày qua ngày, cảm giác cuộc sống cũng thật bình yên.

Một năm trôi qua, có một ngày anh bảo tôi và Lôi Nam Vũ vì cửa tiệm cũng đã rất vất vả cho nên tất cả cùng đi chơi. Tôi cũng không dè chừng gì, thậm chí còn vui vẻ khi được ở cạnh anh nhiều hơn.

Buổi sáng hôm sau khi đến về cửa tiệm, phát hiện bên trong đều đảo lộn hoàn toàn, tiền cũng bị lấy mất.

Lúc từ cục cảnh sát trở về, tôi vì lo lắng cho anh mà đêm hôm đó đã ở lại chỗ anh không về trường. Nửa đêm chợt tỉnh, không nghĩ lại nghe thấy tiếng khóc rất nhỏ ở phía ngoài phòng. Tôi đi đến, vừa đẩy cánh cửa ra thì nhìn thấy anh khóc.

“Có chuyện gì? Có chuyện gì? Anh khó chịu chỗ nào sao?”

Anh lắc đầu. “Không. Chính là... rất đáng giận. Đó là tiền mà anh tích góp cả một năm mới có được.”

Tuy rằng anh đang khóc nhưng tôi không khỏi cảm thấy có chút đáng yêu.

“Anh bây giờ cũng nghĩ đến tiền sao? Tiền mất rồi có thể kiếm lại, phải cảm thấy may mắn vì khi đó chúng ta không ở đây nên không bị thương chứ.”

“Chính là, anh đã rất vất vả, đã chuẩn bị trả cho em được...đến cuối cùng...”

Nghe đến đó tôi cảm thấy rất đau lòng, không nghĩ anh vẫn luôn nhớ lời tôi nói ngày đó.

“Anh, em không cần tiền! Em không cần anh đưa em tiền!”

Anh lại như cũ lẩm bẩm. “Anh đã rất vất vả để tiết kiệm được...”

“Anh! Anh muốn em tức giận phải không?”

Tôi đứng đó, cúi người xuống hỏi, từ trong cổ áo vì thế lộ ra sợi dây chuyền năm ấy anh tặng.

“Cái này...em còn giữ...?”

Anh vươn tay muốn chạm vào, trong lòng tôi gấp gáp, tránh ra không cho anh chạm đến.

Anh thấy vậy cũng không hỏi gì nữa.

Nếu là trước kia, anh sẽ lộ ra khuôn mặt buồn khổ, thế nhưng hiện tại, gì cũng không có.

...

Anh không hề yêu nữa, tôi đã sớm biết rồi.

Thật không cam lòng, đúng vậy, chính là không cam lòng...

Thế rồi tôi nghĩ ra một chuyện.

“Anh, chúng ta thương lượng chuyện này đi.”

“Cái gì?”

“Em rất nhanh sẽ tốt nghiệp rồi, cũng đã xác định sẽ làm việc ở bệnh viện gần đây. Thế nhưng tiền lương cũng sẽ không nhiều, chi tiêu cũng không hẳn thoải mái. Em nghĩ...chỗ này cũng cách bệnh viện ấy cũng chừng mười phút đi bộ thôi, để tiết kiệm tiền thuê nhà em sẽ chuyển tới sống cùng anh, cũng tiện trông cửa tiệm luôn, như vậy...có được không?”

“Đương nhiên được!” Anh mỉm cười. “Tiểu Diễn trở thành bác sĩ thật tốt.”

“Hiện tại cũng chỉ là thực tập thôi, còn xa mới được gọi là bác sĩ.”

“Em sẽ làm được thôi.”

“Cũng không đơn giản như anh nghĩ đâu. Mà nhiều người sau khi trở thành bác sĩ rồi, tâm tư cũng không giữ được thiện lương như trước nữa. Vì tiền lương quá ít, có khi...”

Tôi nhỏ giọng nói, thật ra những điều tôi nói toàn là lấy cớ cả.

“Em đây...có khi cũng xấu xa với anh luôn...”

Anh chỉ khẽ cười.

Thế là, hai mươi ba tuổi năm đó, một lần nữa tôi cùng anh chung sống.

Lúc ban đầu tôi hưng phấn đến không diễn tả nổi. Cũng đã nghĩ rằng khi cùng nhau chung sống, rất có thể lại một lần nữa khiến anh yêu tôi, nhưng sự thật chứng minh, tôi ngây thơ quá rồi. Đường như không ai có thể tiếp tục yêu người đã từng vứt bỏ mình cả. Nếu là tôi, tôi cũng sẽ không nhận về tình yêu bị thương như thế.

Hai căn phòng. Bình thường không có việc gì, anh sẽ không bao giờ đến trước cửa phòng tôi. Mỗi ngày đều từ sớm đã xuống tiệm làm bánh, thời gian trong ngày cũng hầu như ở cửa tiệm cả. Mà tôi trong kì thực tập cũng bận rất nhiều việc, có ngày còn phải trực ca đêm. Mặc dù ở cùng một chỗ với anh, cũng có lúc cả ngày liền không nhìn thấy anh.

Đổi ca với một người bạn cũng là thực tập, chỉ vì muốn cho anh một cái sinh nhật vui vẻ một chút, có nến, có bánh ngọt, cứ nghĩ anh sẽ vì thế mà cảm động, nhưng khi bước vào, anh cũng là cười một cái rồi nói tiếng “cảm ơn” mà thôi.

Sau đó tất thấy lại trở về như mọi ngày.

Tôi cố ý không đeo sợi dây chuyền kia, lại đặt nó ở tủ đầu giường cho dễ thấy, lúc anh vào phòng tôi dọn dẹp, trông thấy cũng không tỏ vẻ gì.

Tôi cảm thấy...bản thân thật khờ quá.

Cứ cho rằng cùng sống với anh dưới một mái nhà, một ngày nào đó tình cảm như thuở trước sẽ lại quay về.

Kì thật, đã mất rồi sẽ không thể lấy lại được nữa. Anh như vậy mà lại ở rất xa tôi.

Điều đáng mừng duy nhất có lẽ là tự tay tôi được chăm sóc cho anh. Tình trạng của anh so với ngày trước đã khá hơn nhiều, nhưng thể trạng so với người bình thường vẫn còn kém. Hơn nữa chỉ cần anh chăm chú vào công việc là mọi thứ đều mặc kệ, không chịu chăm sóc mình, vì thế mà mỗi tháng vẫn có vài lần bị cảm, sốt hay đau dạ dày.

Mà cũng chỉ có thời điểm đó, tôi mới chân chính cảm nhận được mình có chút quan trọng trong cuộc sống của anh.

-Hết chương 67-

68. Chương 68

Cứ như vậy, một năm rồi lại một năm.

“Tiểu Diên, thời gian trôi qua thật nhanh. Mới đó em cũng đã làm bác sĩ rồi. Cũng 26 tuổi rồi nữa.”

“...Đúng vậy.”

Tôi lần đầu tiên gặp anh là năm mười một tuổi, hiện tại đã là hai mươi sáu.

Mười lăm năm...cho dù năm mười ba tuổi mới thừa nhận tình cảm của mình, thì cuộc đời tôi ngắn ấy thời gian cũng có đến một nửa thuộc về người này.

“Cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên có bạn gái đi thôi. Rồi thì hai, ba năm, sẽ là kết hôn.”

Tôi cười khổ. Anh thật sự chỉ còn là người thân bình thường của tôi sao?

“Làm sao được. Thời buổi này còn ai chịu gả cho một kẻ chưa có gì như em sao? Em tuy rằng không còn ba mẹ, nhưng cũng không muốn đi ở rể, càng không muốn kết hôn. Giá nhà cũng đắt đỏ như vậy, cứ như bây giờ ở cùng anh, trông coi cửa tiệm là được rồi. Đời này trông cậy vào anh, haha.”

Nói như vậy, cũng lại là lấy cớ mà thôi.

Anh không biết tôi có bác mình làm chỗ dựa vững chắc. Tôi rõ ràng có thể sau khi ra trường không cần đi thực tập, không cần làm bác sĩ mà trở về quản lí hệ thống siêu thị cho bác. Thế nhưng đều vì anh mà tôi đã không trở về.

Cũng vì thế mà tôi hoàn toàn không nghĩ đến chuyện kết hôn.

Nhiều năm như vậy, nhiều chuyện như vậy. Anh có thể quên, nhưng tôi thì không.

Tôi cảm thấy như hiện tại cũng tốt lắm, mỗi ngày đều được nhìn thấy anh, được anh nấu ăn cho, lại có thể chăm sóc cho anh nữa.

Đôi lúc sẽ cảm thấy dường như anh vẫn còn tình cảm với mình, cho nên mới cưng chiều tôi. Đôi khi lại cảm thấy anh chỉ coi tôi là em trai, dù sao ngoài tôi ra cũng không còn ai là người thân để anh chiều cố cả.

Nhưng tôi còn yêu. So với trước kia...còn sâu đậm hơn.

Tôi nghĩ muốn ở bên anh, cho dù anh không yêu tôi. Nếu có thể, tôi muốn cứ như vậy ở cạnh anh cả đời.

Thật lâu thật lâu trước kia, trong đêm mưa như trút nước, anh đã nói, hi vọng con đường đó không có đích đến, như vậy anh có thể cùng tôi đi mãi, đi mãi.

Hiện tại đến lượt tôi muốn ở bên anh, muốn cùng anh sánh bước, không cần biết phía trước thế nào.

Dù là tôi đang giả nghèo, giả đáng thương, dù đối với tôi anh chỉ xuất phát từ sự áy náy, thì tôi tin anh cũng sẽ không bỏ tôi lại một mình.

“Em cũng nên...nghĩ đến việc lập gia đình.”

Sau lần đó, thi thoảng vẫn có lúc anh nhắc đến chuyện này.

Tôi mỗi lần cũng chỉ lắc đầu nói: “Anh cũng chưa lập gia đình đâu, em thì vội cái gì? Mà lần trước không phải đã bảo anh là em ngại cả điều kiện căn bản cũng chưa đủ sao?”

“Em với anh đâu có giống nhau.” Anh chỉ cười. “Anh học còn chưa xong. Không ưu tú như em...Bây giờ em còn là bác sĩ, không nên...”

“Thực tế vẫn là thực tế.” Tôi khoát tay. “Tóm lại không có chỗ dựa kinh tế ổn định thì sẽ không ai đến với ai đâu. Lập gia đình xong cũng chỉ khiến cho người khác chịu khổ cùng mình. Chuyện này em cũng không gấp, để sau rồi tính.”

Tôi thấy anh thở dài.

“Anh, bệnh viện có một chuyến đi giao lưu trao đổi kinh nghiệm, lần này đi Hồng Kông, có hơi lâu, tầm nửa tháng.”

“À, vậy em đi đi, đi đường phải cẩn thận.”

Kì thật tôi không muốn đi. Tình trạng của anh gần đây lại không tốt lắm, bệnh đau dạ dày đó, không có tôi ở đây có ổn không? Hay anh lại mỗi ngày không ăn cơm, chỉ ăn đại ít bánh trong cửa tiệm cho xong.

“Anh...không có em chăm sóc có được không?”

“Không sao, em cứ yên tâm đi đi.” Anh mỉm cười. “Anh phải xuống cửa tiệm đây.”

“Anh ở nhà phải chú ý một chút.” Tôi lo lắng mà dặn dò. “Chờ một chút, chờ một chút!”

Cổ áo anh bị gấp thế nhưng anh lại không phát hiện, tôi vươn tay đến, giúp anh chỉnh lại. Động tác gần gũi như thế, ngón tay cũng chạm đến da thịt anh, đáng tiếc không đủ để cảm nhận điều gì cả.

Rời đi lâu như vậy, tôi thật sự luyến tiếc.

Anh đứng trước mặt tôi, cúi thấp đầu xuống, để tôi chỉnh lại cổ áo như vậy nên dường như có chút xấu hổ, không biết nhìn đi đâu nên cúi đầu xuống, trông đáng yêu vô cùng.

Tôi khi đó thiếu chút nữa nhịn không được mà hôn anh.

Thật sự là trưởng thành...biết nhiều chuyện, trải nhiều chuyện, lại trở nên nhất gan thể này.

Nếu là lúc còn bé, tôi hẳn đã không cố kị gì liền hôn.

Quãng thời gian tươi đẹp như thế...lúc này lại không còn thuộc về tôi nữa.

Tôi không nên đi...ngày đó không nên đi. Cho dù bị người phụ nữ kia giết chết, cũng nên ở lại chống đỡ đến cùng.

Nếu tôi kiên trì hơn, có lẽ đã có hi vọng hiện tại anh còn là của tôi. Nhưng bởi vì tôi ra đi, bởi vì tôi làm anh tổn thương sâu như vậy, thời gian trôi qua cũng cuốn theo tình cảm anh dành cho tôi ngày đó.

Tôi rất hối hận.

Rất rất hối hận.

Nếu được chọn lại một lần nữa, tôi nhất định sẽ không đi.

Nhất định sẽ vẫn ở bên anh.

Lúc ở sân bay chờ đến giờ khởi hành, di động vang lên, mở ra xem, là Lôi Nam Vũ.

Lôi Nam Vũ sau khi tốt nghiệp cũng trở thành luật sư, hiện tại cũng đang nổi danh, nói chung mọi đường đều thuận lợi. Lôi Nam Vũ ở cách chỗ chúng tôi hai tiếng đi xe, ngày nghỉ lễ hay gì đó vẫn mấy người cùng nhau tụ họp. Lôi Nam Vũ vẫn hết như trước, đặc biệt thích chú ý đến sự tiến triển của tôi và anh.

“Nghe Trình Trí Viễn nói em đi Hồng Kông?”

“Đúng vậy, anh tin tức cũng nhanh nhỉ.” Mới đó mà đã gọi điện thoại cho anh rồi.

“Đi mà không báo trước! Thị trường mới ra một kiểu nhẫn đặc biệt đẹp, lại còn số lượng có hạn, hiện tại ở đây đặt mua cũng không nổi luôn. Nghe nói Hồng Kông có nhiều a, Kỳ Diễm, nhớ mua giúp anh!”

“Haha, cụ thể kiểu dáng như thế nào, gửi mẫu, em giúp anh mua.”

“Kỳ Diễm em tốt nhất!”

Hồng Kông đúng thật là thiên đường mua sắm danh bất hư truyền. Lần này sang đây giao lưu trao đổi kinh nghiệm, có đến hơn nửa là đồng nghiệp nữ, vì thế mà lúc rảnh cả đám bác sĩ nam chúng tôi đều bị kéo đi mua sắm. Nói là cùng đi mua, nhưng chủ yếu là đi theo xách đồ mà thôi.

Cứ như thế bị dẫn đi lòng vòng trên phố. Những đồng nghiệp đó thật không nghĩ tới lại cuồng mua sắm như vậy, túi lớn túi nhỏ, cuối cùng nhiều đến mức chính bọn họ cũng phải xách.

“Kỳ Diễm, tôi trước kia còn cảm thấy cậu rất lạnh lùng xa cách, không thể nói chuyện cùng, hiện tại hoàn toàn không thế nha! Cậu như vậy mà cũng mua sắm a!” Một đồng nghiệp nữ chọc tôi.

Biết thế nào được, tôi nhìn đến thứ này thứ kia, thấy rất hợp với anh liền không kiềm được mà mua tất.

Sau buổi giao lưu với bệnh viện bên này, tôi rất có tinh thần mà đi mua sắm cùng bọn họ suốt cả đêm.

Đương nhiên nhẫn của Lôi Nam Vũ tôi vẫn nhớ mua. Chiếc nhẫn đó thực sự so với trong tưởng tượng của tôi còn đẹp và sang trọng hơn nhiều. Sau khi xem xong tôi còn gọi điện cho Lôi Nam Vũ xác nhận, thế là Lôi Nam Vũ càng quả quyết bảo tôi mua về cho bằng được.

Thật không nghĩ Lôi Nam Vũ cũng có lúc như thế.

Ngày cuối cùng ở Hồng Kông, chúng tôi được những người cũng tham gia giao lưu của bên đó dẫn đi thăm thú khắp nơi. Tôi đối với việc này cũng không hứng thú, bởi vì thật sự nhớ nhà, nhớ anh. Vì thế mà xin về trước một ngày, muốn cho anh bất ngờ.

Lúc đến nhà lại phát hiện cửa tiệm không mở. Tôi cảm thấy là lạ, lấy chìa khóa mở cửa lên tầng, cũng tối om, không có ai cả.

“Anh?”

Sao anh lại không ở nhà?

Tôi lập tức lo lắng, vội lấy điện thoại ra gọi, lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại của anh ở rất gần đây, ngay sau đó lại nghe thấy tiếng bước chân của anh.

“A? Tiểu Diễm, sao em đã về? Không phải ngày mai sao?”

“Anh, anh đi đâu! Cửa tiệm không mở, người cũng không ở đây, làm em sợ muốn chết.”

“Anh có thể đi đâu chứ?” Anh cười. “Đường dài như vậy, mệt lắm?”

-Hết chương 68-

69. Chương 69

Ngồi máy bay lâu như vậy quả thực có chút mệt. Thế nhưng nghĩ đến việc tặng anh những thứ mình đã mua lại cảm thấy rất vui vẻ.

“Không mệt, không mệt. Em hiện tại từ tinh thần đến thể lực đều tốt, chạy vài vòng cũng không vấn đề gì.”

Đặc biệt trong balô còn có một món quà nhỏ rất muốn cho anh nhìn.

Anh bỗng nhiên nói: “Tiểu Diễm, anh muốn đưa em đến một nơi.”

Nói xong liền kéo tay áo tôi. Trong mấy năm nay anh chưa một lần chủ động chạm vào tôi, trong lòng tôi rung động, vươn tay đến nắm lấy bàn tay anh.

Cứ như vậy mười ngón tay đan nhau.

Tôi cảm nhận được bàn tay anh khẽ run, cảm giác anh đang muốn vùng ra, thế nhưng tôi nắm chặt lấy, không cho anh buông ra.

Cho dù đã không còn yêu tôi nữa...cũng vẫn hi vọng anh sẽ không buông tay tôi ra.

Bởi vì tôi thực sự yêu anh.

Cho nên cứ muốn nắm tay như vậy, không bao giờ buông ra nữa.

Hoàng hôn vừa mới buông xuống, tôi đi theo anh, cũng không biết anh định đưa mình đi đâu, thế nhưng tay nắm lấy tay bước đi như vậy khiến tôi cảm thấy cực kì hạnh phúc.

Anh dẫn tôi đến một khu chung cư. Còn tưởng anh định đi dạo lòng vòng quanh hồ nước gần đó, không nghĩ đến việc vào chung cư kia, lại vào thang máy, lên đến một tầng lầu, lấy ra chùm chìa khóa rồi mở cửa một căn hộ ở đó.

Đây có vẻ là một khu chung cư khá cao cấp. Quanh đó toàn là những tuyến đường chính đông người. Thiết kế tòa nhà cũng rất bắt mắt. Trong căn hộ mà anh vừa mở cửa ra kia, màu sắc giản dị nhưng cũng rất trang hoàng, tiện nghi, ánh sáng cũng rất tốt, từ cửa sổ nhìn ra chính là hồ nước khi nãy, còn có một công viên rất nhiều cây.

Nhưng mà...

“Anh, sao tự nhiên lại đến chỗ này?”

“Em cảm thấy căn hộ này thế nào?”

“Như nào?” Tôi còn chưa kịp hiểu chuyện. “Không tồi. Chúng ta sẽ chuyển đến đây sao? Nhưng ở đây hình như cũng không rẻ đâu...chúng ta trả phí được không?”

Anh bỗng nhiên kéo tay tôi qua, đem chìa khóa đặt vào lòng bàn tay tôi, bảo: “Anh đã mua rồi. Đây là cho em.”

“...Hả?”

“Từ bây giờ nó là của em. Đã mua rồi, là mua cho em.”

Nhìn anh một lúc, tôi biết không phải là nói đùa. Anh đã mua thật, mua cho tôi.

“Anh...anh là muốn làm gì?” Tôi nghĩ không ra, liền hỏi. “Đúng rồi, anh có nhiều tiền vậy hả?”

Anh mỉm cười. “Anh bán cửa tiệm rồi.”

“Cái gì...”

“Cửa tiệm ấy bây giờ là người khác kinh doanh. Anh ở đây kinh doanh cũng được một thời gian, cũng đủ để người ta biết đến mình. Mới rồi có người đến muốn mua lại, tạo thành dòng sản phẩm phân phối rộng khắp hơn. Tóm lại, so với kinh doanh chỉ trong một cửa tiệm nhỏ như vậy sẽ không bằng phát triển thành thương hiệu.”

Anh cười rất bình thản. Chuyện quan trọng như thế, vậy mà không nói với tôi một câu đã quyết định?

“Còn anh thì thế nào? Anh đem tâm huyết của mình ra bán! Nơi đó không phải tâm huyết của anh hay sao! Anh sau này tính thế nào? Dừng cửa tiệm đó đổi lấy căn hộ lạnh lẽo này, anh nghĩ cái gì vậy?”

“Đây không phải căn hộ lạnh lẽo.” Anh mỉm cười. “Nơi này về sau đã thành nhà của em.”

“Anh không nghĩ để chuyện em lập gia đình bị chậm trễ hơn nữa. Tuy rằng không còn ba mẹ, nhưng em ưu tú như vậy, lại có căn hộ này nữa, nhất định sẽ có người chịu gả cho em...Tuyệt đối không có khả năng không ai chịu cả.”

Tôi cứng họng. Anh nghĩ như vậy, tôi quả thực không biết phải mở miệng trách anh thế nào. Một lúc lâu sau mới hỏi: “Vậy anh sau này tính sao?”

“Anh...?”

“Anh thì có sao đâu.” Anh vẫn như cũ mỉm cười, khẽ lắc đầu. Giống như toàn bộ những gì anh làm cho tôi đều không là gì cả.

Ngay cả thứ giúp anh sinh tồn anh cũng giao ra.

Toàn bộ giao hết ra, lại không mảy may để ý.

Chỉ cần tôi hạnh phúc là có thể sao?

Không phải ai ai cũng có chút ích kỉ hay sao? Vậy chỉ cần là tôi hạnh phúc thôi sao?

“Anh...”

Kết quả, là tôi ngu ngốc...

Đột nhiên như thể có một vật nặng trĩu nào đó từ trên trời rơi xuống, nện xuống đầu tôi, khiến cho tôi quay cuồng.

Tôi nhìn anh. Anh nhìn tôi, vẫn là vẻ mặt của một người anh nhìn đứa em trai. Ánh mắt cũng có thể đánh lừa người khác, chỉ cần là trải qua nhiều chuyện, con người ta sẽ học được cách che giấu nội tâm của mình.

Tôi vẫn còn tồn tại trong lòng anh, giống như một chú chim nhỏ được nuôi dưỡng trong ***g, chỉ có điều, cuối cùng anh cũng thả nó ra rồi. Anh đã cho rằng tôi không lưu luyến anh nữa, cho rằng tôi muốn sải cánh trên bầu trời riêng, cho nên thu hồi tâm ý, cho nên mỉm cười mạnh mẽ như vậy, thả tôi ra.

Anh chỉ là không nói ra miệng mà thôi.

Tôi tại sao lại không cảm giác được kia chứ? Tâm tư của anh, cho đến bây giờ cũng không quá đổi khác, anh đối với tôi vẫn còn tình cảm, vẫn toàn tâm toàn ý, vẫn không tiếc một thứ gì.

Anh thế nhưng...không nói ra, không dám ôm hi vọng với tôi một lần nữa.

Cũng bởi vì tất thấy tôi để lại cho anh đều là nỗi tuyệt vọng, có một chút thời gian nho nhỏ đẹp đẽ kia, rốt cuộc cũng không trở về được nữa.

Tôi đã hiểu được nỗi tuyệt vọng anh mang ngày đó...ít nhất là vào lúc này đây.

Tôi những tưởng rằng anh đã không còn yêu tôi nữa.

...

Tôi quả thực sai rồi, sai hoàn toàn. Anh làm sao lại không yêu tôi cơ chứ?

Nhiều năm trôi đi, khó khăn kiếm tiền như vậy, tất cả đều dành cho tôi. Nói là đem bán cửa tiệm thật không quan trọng, nhưng nó đồng nghĩa với việc bỏ đi tất cả những tâm huyết, những vui buồn của anh trong thời gian qua. Anh vì muốn tôi có một ngôi nhà, đã không tiếc gì cả.

Mặc dù nói thật ra thì tiền không phải là tiêu chuẩn để kết luận điều gì đó...

Nhưng một người ngay cả tương lai của mình cũng không để tâm, đem toàn bộ trao cho người khác, trừ khi có tư tưởng vĩ nhân, nếu không cách lí giải duy nhất chính là, kia là người mà người đó yêu, hạnh phúc của người này còn quan trọng hơn tương lai của người đó.

“Tiểu Diễm, hôm nay chúng ta đi ăn mừng đi!”

Tôi đang miên man nghĩ, anh túm lấy tay áo tôi nói.

Ăn mừng?

Tôi nghĩ...tôi là nên chúc mừng. Dù sao cũng có người cho không tôi mấy trăm vạn bất động sản.

Nhưng còn anh, anh chúc mừng vì điều gì? Đem tất cả cho tôi rồi, gương mặt nhìn tôi cùng người con gái khác kết hôn, lập gia đình, có gì mà vui vẻ đến vậy?

Đừng đùa nữa.

Tôi vẫn là đi theo anh “ăn mừng”. Ở quán rượu, chúng tôi ngồi trong một góc khá yên lặng, anh xem một hồi cuối cùng gọi ra tất cả các loại cocktail nói là muốn ném thử.

Không biết buồn mà uống rượu thì càng thêm sầu hay sao? Ngu ngốc.

“Dạ dày anh không tốt, uống ít một chút.”

“Không sao. Rượu này pha cả nước trái cây, sẽ không say đâu.”

Không say? Anh đối với loại rượu này có vẻ xem nhẹ. Thoạt nhìn màu sắc dịu dịu như vậy, uống cũng rất ngọt đúng không? Nhưng chẳng mấy chốc mà say đâu!

Tôi không nói gì cả, mặc cho anh phóng túng lần này. Trong đầu còn đang nghĩ đến việc khiêng anh về nhà, gạo nấu thành cơm, tuy rằng cũng không phải làm “nấu cơm lần đầu”, nhưng sẽ khiến anh không thể quay lại được nữa, để xem sau này anh nói gì.

Một lúc sau, anh giống như đã say thật. Nhưng anh không ngủ như tôi dự đoán, mà là mềm nhũn người, tựa trên sofa, cúi đầu nhỏ giọng hát.

Tôi dở khóc dở cười, ngồi lại gần anh hơn, để đầu anh dựa trên vai tôi, không ngừng cọ cọ.

“Không phải nói rượu vào lời ra sao...Anh, em hỏi chuyện này...”

Nhìn anh say thành như vậy, tôi bắt đầu tính kế.

-Hết chương 69-

70. Chương 70

“Dem toàn bộ mua căn hộ cho em như vậy, sau này anh tính sao?”

Anh có chút mê man ngẩng đầu nhìn tôi, khuôn mặt lộ ra một nét khiến người khác không khỏi đau lòng.

“...Anh? Tiểu Diễm, không cần lo cho anh.”

“Anh.” Tôi nghiêm giọng nói. “Anh nói như thế, nhưng em không thể không lo.”

“Thật sự...không cần lo lắng cho anh. Anh sẽ sống tốt...”

“Sau này anh còn ở lại thành phố này?”

“...À...ừ.” Anh nói xong lại nhìn tôi, biểu tình hốt hoảng. “Nhưng nếu em không muốn anh ở chỗ này...”

“Nếu em không muốn anh ở đây, anh sẽ rời đi sao?”

“...Ừ.” Anh cuối cùng cúi đầu, cười nhạt, không giấu nổi tia u ám trong đôi mắt.

Chịu tác động của men rượu vậy mà anh vẫn như cũ không thành thực. Chỉ có biểu tình là chân thực hơn nhiều.

Tôi ôm anh, cảm thấy đau lòng. Trước kia đâu có như vậy, bị tôi làm khổ đến mức bây giờ cái gì cũng không dám nói thật lòng hay sao?

“Anh, anh biết không? Em rất chán ghét anh như bây giờ.”

Anh cuối cùng cười không nổi, nhắm mắt lại.

“Luôn nghĩ một đằng, nói một nẻo. Em vẫn còn nhớ rõ, người mà em thích là một người rất thẳng thắn.”

“...”

“Đối với những lời em nói ra, khi em muốn rời đi, sẽ nói rằng “đừng đi”, sẽ hết lần này đến lần khác nói rằng “anh yêu em””.

“...”

“Anh, anh đã không còn yêu em nữa sao?”

“ ... ”

“Trong lòng anh, em đã không còn được như khi trước đúng không?”

Anh vốn đang mơ mơ màng màng, nghe như vậy đột nhiên thanh tỉnh, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, tựa hồ cũng vì xấu hổ mà không lên tiếng. Cả người anh cứng đờ, tôi biết anh lại căng thẳng, bí mật bị tôi vạch ra như vậy, bối rối luống cuống không biết làm thế nào.

Tôi cảm thấy nhất định không thể để anh thanh tỉnh hẳn, cho nên nhân cơ hội này hỏi bằng hết.

“Anh, cho anh trả lời một lần nữa. Nhất định phải nói thật. Đem toàn bộ cho em như vậy, sau này anh tính thế nào?”

Anh không lên tiếng. Tiếp đó lắc đầu thật mạnh như thể muốn tỉnh táo lại.

Tôi bên cạnh liên hồi thúc giục, chậm rãi sau đó anh nói: “Anh...anh không biết.”

“Vậy sau này...có ở lại thành phố này không?”

“ ... ”

“Nói chuyện!”

“Nếu...nếu em không muốn anh ở đây...”

“Nói thật!”

Nháy mắt khuôn mặt anh tái nhợt, môi hơi run run, nghẹn giọng nửa ngày mới nói được.

“Em...nếu em không để ý...anh nghĩ...anh vẫn sẽ ở lại...ở lại thành phố này...”

“Tại sao?”

“ ... ”

Anh không đáp. Mãi sau mới nhẹ giọng nói: “Tiểu Diễm, anh...thật sự không sao. Không cần lo lắng.”

“ ... ”

“Em không cần lo mà. Anh rất tốt...”

“ ... ”

Đã say thành như vậy vẫn không chịu nói thật, tôi quả thực sắp không còn kiên nhẫn, một phen kéo lấy cổ áo anh, bắt anh nhìn thẳng vào mắt mình. Giây phút ấy anh để lộ ra sự bi ai, cúi đầu xuống.

“Anh...anh chỉ cần nhớ rõ...Tiểu Diễm đã từng...quan tâm anh rất nhiều...là đủ rồi.”

“Đã từng...thực sự thích anh...yêu thương anh. Đã từng...cùng nhau ở một chỗ...rất hạnh phúc.”

“Chỉ cần nhớ những điều ấy...là đủ.”

“Sau này ở lại đây...ngẫu nhiên nhìn thấy em, từ xa thôi, như vậy...”

“Như vậy...cũng đủ rồi.”

Anh nói xong, nước mắt cuối cùng rơi khỏi khóe mắt, toàn thân mềm nhũn như thể sắp ngã ra sofa, tôi vội đỡ lấy, kết quả cả hai cùng ngã ngồi dưới đất, người tôi bị va vào góc bàn, đau gần chết.

Chờ tôi phục hồi lại tinh thần, anh ôm tôi, rúc vào ngực tôi. Anh khóc, lại luôn miệng nói “Thực xin lỗi...thực xin lỗi...thực xin lỗi...Tiểu Diễm.”

Tôi đưa tay đến nâng mặt anh lên.

Lông mi đỏ, đôi mắt đỏ, khuôn mặt cùng cơ thể quen thuộc đó, tất cả, tất cả, tôi đều muốn ôm xiết vào lòng.

Giờ phút này, bên tai chỉ toàn là những lời xin lỗi.

“Thực xin lỗi...thực xin lỗi...”

Anh vẫn cúi đầu, thì thào nói.

“Tiểu Diễm, cuộc đời này, hi vọng lớn nhất chính là thấy em được hạnh phúc...”

“Chính là sự tồn tại của anh lại hủy diệt hạnh phúc của em, cướp đi tất cả của em, khiến cho em phải khổ...”

“Anh nghĩ muốn bù đắp cho em. Vẫn luôn muốn bù đắp cho em. Thế nhưng anh ngu ngốc như vậy...những gì em mất đi, anh đều không giúp em lấy lại được, đều không tìm về được. Anh chỉ khiến em thêm phiền toái, chọc giận em, anh...cái gì cũng làm không xong.”

“Thậm chí khi em muốn biến mất ngay trước mặt anh, cho anh lựa chọn, anh cũng lại không thể nào chọn em...”

“Người như anh...chỉ như thế. Bây giờ còn nói những lời này, khẳng định càng khiến em chán ghét. Anh cái gì cũng không có, chỉ có cửa tiệm kia. Thật vất vả kinh doanh, cuối cùng cũng mua cho em được một ngôi nhà. Em còn trẻ, hiện tại cái gì cũng có, chỉ cần em cố gắng, tương lai...nhất định sẽ hạnh phúc...”

Tôi cảm thấy không tài nào hít thở nổi, bầu không khí như đặc quánh lại. Thứ ở trong ***g ngực vừa đau đốn, thít chặt, vừa vui sướng khôn tả.

“Anh, anh thật khờ đến mức khiến người khác tức giận!”

Tôi không thềm nói nữa, kéo anh qua hôn.

Cả người anh cứng đờ lại. Bởi môi vẫn lưu lại hương vị của rượu trái cây, vừa tinh khiết vừa quyến rũ, khiến tôi muốn ngừng cũng không ngừng lại được.

Tay anh, khắp người anh lúc này đang run rẩy. Từ cổ họng phát ra tiếng nghẹn ngào, anh muốn giãy giụa, muốn phản kháng, thế nhưng khí lực không có, cho dù có, tôi nhất định cũng không để anh thoát ra.

Khiến người khác muốn ở cạnh, khiến người khác đau lòng, khiến người khác mê luyến...anh của tôi...

Người duy nhất còn lại bên tôi, người duy nhất tôi dành trọn tình cảm.

Hôn đến lúc không thể hô hấp nổi tôi mới buông anh ra. Anh vẫn tiếp tục ngây ngốc một hồi, tôi đứng lên lục tìm trong túi áo, sau đó quỳ xuống trước mặt anh.

Lần này là quỳ một gối.

Bởi vì thứ tôi vừa tìm, chính là chiếc nhẫn kim cương mua từ Hồng Kông về giúp Lôi Nam Vũ. Chiếc nhẫn này vì thế không đến được tay Lôi Nam Vũ rồi.

Tôi nghĩ Lôi Nam Vũ sẽ cực kì oán giận, nhưng hẳn cũng sẽ hiểu cho tôi.

Dù sao đây cũng là chuyện cả đời của tôi.

-Hết chương 70-

71. Chương 71

“Anh, mình kết hôn nhé. Em cam đoan, cả đời này sẽ đối tốt với anh.”

“...A?”

Mặt anh toàn là nước mắt, lúc trước khóc đến rối tinh rối mù, bây giờ lại ngây ngốc nhìn tôi.

“Không phải anh đã nói rồi sao? Em ưu tú như vậy, hiện tại lại có nhà, tuyệt đối không có khả năng sẽ có ai không đồng ý. Như vậy, anh, xin anh mau đồng ý đi.”

“Nhưng mà...”

“Này, em trẻ tuổi, lại đẹp trai, còn là bác sĩ, có tài sản, tuy không còn ba mẹ nhưng tính cách ôn nhu, biết chăm sóc. Không phải đối tượng tốt để kết hôn sao? Anh đối với em còn bất mãn gì nữa? Nói ra đi, em sẽ tiếp tục cố gắng!”

“Nhưng...vì...vì sao...”

Anh vẫn còn ngu ngốc mà hỏi. Thật sự rất đáng yêu.

“Tại sao? Bởi vì em yêu anh, anh cũng yêu em.”

“Bởi vì cả đời này, người em muốn kết hôn cũng chỉ có anh.”

“Rõ ràng đã sớm giống như vợ em vậy, anh còn giết mình cái gì?”

“...”

“Anh, em yêu anh. Cả đời này, cả lúc ở bên anh cũng như lúc phải tách ra, chưa có khi nào em nghĩ sẽ yêu người khác.”

Anh lại ngẩn ra một lúc lâu.

“Gạt người...”

“Em muốn cả đời được chăm sóc anh, trân trọng anh, cho nên, xin anh hãy kết hôn với em đi.”

“Gạt người...”

Tôi ôm chặt lấy anh.

“Gạt người! Gạt người! Gạt người! Em đã đi mà không thèm quay đầu lại! Anh tới đâu cũng không tìm được em! Anh cho rằng...cho rằng tìm cả đời cũng không thấy. Em...em có biết những năm đó anh sống sao không?”

“Em có biết anh tìm em bao lâu không? Tiểu Diễm, em biết em có bao nhiêu tuyệt tình! Nếu anh tìm không được, nếu là tìm không được, có phải cả đời này em cũng sẽ không tìm anh không?”

“Em sai, là em sai. Thật sự...là em sai.”

“Anh vẫn luôn nghĩ em hận anh. Anh vẫn luôn nghĩ em sẽ không bao giờ tha thứ!”

Anh ở trong lòng tôi, quả thực khóc đến mức sắp không thở nổi.

“Thật sự...em sai rồi. Anh, em rất rất sai, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

“Để anh tìm nhiều năm như vậy, để anh phải đợi nhiều năm như vậy, đã vậy còn ngu ngốc không nhận ra, thiếu chút nữa lại buông tay...Em thật sự...là một kẻ ngu ngốc.”

Thật sự...rất ngu ngốc.

Ôm lấy anh như vậy, cả người anh run rẩy, nhìn anh khóc đến thương tâm, tôi mới biết nhiều năm qua anh chịu khổ, ủy khuất đến nhường nào.

Tôi ầy mà...cái gì cũng không làm được cho anh. Tôi chỉ là một kẻ nhát gan lùi bước. Nếu không phải anh kiên trì, không hề buông xuôi, không thay đổi tâm ý, thì làm sao có thể hạnh phúc như lúc này?

Trước kia rõ ràng từng nói sẽ không bỏ mặc anh, sẽ chăm sóc cho anh thật tốt, cả đời đối tốt với anh...rõ ràng là như thế, vậy mà thiếu chút nữa không bao giờ còn có cơ hội thực hiện.

Cho nên tôi quả thực quá ngu ngốc! Không có não! Không có thuốc chữa!

Thật biết ơn vì đối phương là anh, là người luôn tha thứ cho tất cả những gì tôi gây ra lúc trước, vẫn luôn yêu thương tôi, trân trọng tôi.

Trong chính căn hộ mà anh mua, tôi ôm anh ném lên giường, cái điều tôi luôn nghĩ đến bấy lâu nay cuối cùng cũng trở thành hiện thực.

“Em đã nghĩ rất nhiều đến việc này.”

“Nghĩ đến việc để lại dấu ấn trên người anh.”

“Anh là của em, thuộc về em.”

Tôi ôm anh, toàn bộ con người ấy là của tôi.

“Anh vẫn luôn là của em. Chỉ khác một điều, Tiểu Diễn...cuối cùng cũng là của anh.”

Anh nằm trong lòng tôi, khẽ mỉm cười.

“Tiểu Diễn, em biết không? Có một số việc, anh chưa từng nói cho em biết.”

“Anh vẫn cảm thấy đó là vận mệnh.”

“Ngày đó trong bệnh viện gặp được một bé trai vô cùng đáng yêu, từ đó về sau nhớ mãi không quên, thế nhưng đến tên của người đó anh cũng không biết...”

“Mãi về sau, khi anh bước qua cánh cửa đó, em đứng ở trước mặt anh...người anh thích, người không thể nào quên, từ đó lại trở thành em trai. Anh khi đó thật sự rất vui.”

“Hơn nữa so với trong tưởng tượng của anh thì em còn tốt hơn gấp bội. Hoạt bát, thú vị, ôn hòa, thiện lương, lúc vui vẻ còn ngồi hát vu vơ, luôn giúp đỡ anh, rất thích ăn, mỗi một khoảnh khắc ấy đều rất đáng yêu.”

“Cho nên...anh đương nhiên thích em, không hề tự chủ mà thích em. Ngay cả khi chỉ có mình anh đơn phương như thế, anh vẫn thích em. Với anh mà nói, là vận mệnh đưa em tới, để anh được ở gần em, rồi sau đó mặc kệ em có tiếp nhận hay không, tất cả của anh đều dành cho em.”

“Từ buổi chiều ngày hôm đó...anh đã quyết định như vậy.”

“Anh chính là để ý em, cả đời này cũng chỉ có thể yêu em. Người đó chính là em, Tiểu Diễn.”

“Thật xin lỗi, nói nhiều như vậy, rất ngu có phải không?”

Anh cười, có chút ngượng, lại vùi vào lòng tôi.

“Anh...”

Tôi ôm chặt anh hơn, càng ngày càng cảm thấy đau lòng.

“Thật ra...cũng có rất nhiều chuyện, cho tới bây giờ em cũng chưa từng nói với anh.”

“Anh thực sự đến bây giờ cũng không phải đơn phương.”

“Em...cũng không phải lạnh nhạt, vô tình với anh như bên ngoài. Em thật sự...vẫn luôn...thích anh.”

“Trước kia còn nhỏ không rõ, nhưng em biết khi nào mình cảm thấy anh trong mắt em không giống bất kì ai khác. Đến khi hiểu được lại không quý trọng anh, sau này gặp lại lại nghĩ rằng anh không còn thích em nữa...Em rất ngu ngốc. Xin lỗi.”

“Em cũng thích anh, vẫn luôn như thế, vẫn luôn...vẫn luôn thích anh.”

Kì thật tôi cũng giống anh, cho đến giờ chỉ đặt mỗi một người trong tâm, vị trí đó chưa bao giờ thay đổi. Kì thật tôi cũng giống như anh, vô điều kiện mà yêu người kia, toàn tâm toàn ý chỉ muốn người kia sống tốt.

“Anh, em biết trước kia em bội ước, khiến cho anh thương tâm. Nếu anh nguyện ý tin tưởng em một lần nữa, những lời em đã nói trước kia...muốn chăm sóc anh, muốn cả đời ở cạnh anh, em nhất định làm được.”

“Thật sự...em đã không nghĩ đến việc bội ước...”

“Cho dù bỏ đi nhiều năm như vậy, cho dù anh không yêu nữa...Em là nhát gan, là quá yếu đuối. Nhưng mà cả đời này nếu không gặp lại anh, cả đời này không thể khiến anh lại yêu em một lần nữa thì trong lòng em cũng chỉ có anh, cả đời cũng chỉ có anh.”

Không nhất định phải bộc lộ ra bên ngoài, không nhất định phải ở bên nhau, không nhất định phải hạnh phúc mới là tình yêu.

Chấp niệm này không chỉ một mình anh mang. Cho dù không được gặp lại, anh vẫn vĩnh viễn là duy nhất trong lòng tôi.

Thế nhưng, được như bây giờ, ở cạnh bên nhau, vẫn là điều trọn vẹn nhất.

“...”

“Anh?”

Tôi lại phát hiện, anh vùi trong ngực tôi không tiếng động mà khóc.

“Anh biết, anh cũng biết...”

“Tiểu Diễm bình thường đối xử với anh thế nào, Tiểu Diễm ôn nhu như thế nào anh đều biết...”

Tôi ôm anh, trong tầm mắt lại nhìn đến sợi dây chuyền anh tặng liền đưa tay lấy.

“Anh, cái này, sau này anh không mở ra xem sao?”

Anh mờ mịt lắc đầu.

“Tại sao không nhìn? Em lúc trước cố ý để ở tủ đầu giường, vẫn luôn muốn anh xem qua...Thế nhưng anh làm bộ không biết.”

“...” Anh yên lặng một lát. “Người ở trong đó...là mẹ em, anh...không dám nhìn.”

Tôi nhẹ nhàng ấn một cái, tấm ảnh trong đó liền mở ra trước mắt.

“Vậy bây giờ xem kĩ đi.”

Tôi mỉm cười. Người trong hình là anh của mười mấy năm trước.

“Cái này, em đã mang theo mình mười mấy năm rồi.”

“A...”

“Tấm hình bên trong là hình của người em yêu nhất. Anh, từ năm mười bốn tuổi rời khỏi nơi đó, tấm ảnh trong này vẫn luôn là anh.”

Khóe mắt anh lại đỏ lên.

“Thật sự rất đáng tiếc, vì em ngu ngốc như thế cho nên mới để anh đợi lâu như vậy. Em lẽ ra nên đi tìm anh, lẽ ra nên nói cho anh biết em còn yêu anh, như vậy sẽ không muộn đến thế này, sẽ không để anh nghĩ em muốn ở cùng người khác.”

“Không sao, không sao, Tiểu Diễm. Đáng giá...mặc kệ là đợi chờ bao lâu, đều đáng giá...”

-Hết-

72. Chương 72: Vĩ Thanh:

Sáng sớm hôm sau tôi bị tiếng chuông di động inh ỏi đánh thức, vừa mở ra đã thấy tên người gọi là Lôi Nam Vũ.

“Kỳ Diễm, về chưa? Đã mua nhẫn cho anh chưa?”

“Cái đó...em đem cầu hôn anh em rồi.”

“Aaaaa? Aaaaa? Chúc mừng! Anh đây người ngoài cuộc cũng thấy vội muốn chết, hai người cuối cùng cũng đến với nhau!”

“Cảm ơn đã quan tâm.”

“Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn. Tối hôm qua nhất định rất cuồng nhiệt đi?”

“...Anh chết đi.”

“Không phải nên báo đáp anh sao? Tốt xấu gì anh cũng có công nhé.”

“ ... ”

“Từ từ, vừa rồi không để ý, ý em là nhẫn đó không thể đưa anh sao?”

“Ừ.”

“Này này này! Anh đây làm sao bây giờ?!”

“Không biết.”

“Kỳ Diễm! Không thể! Đưa nhẫn đây aaaa! Nhẫn đó rất quan trọng!”

“ ... ”

“Kỳ Diễm! Đi chết đi!”

-Hết-

-Toàn văn hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huynh-de-nien-ha>